XXVIII. évfolyam, 19. szám Ára: 1,80 Ft 1972. május 11.

Ludas Matyi

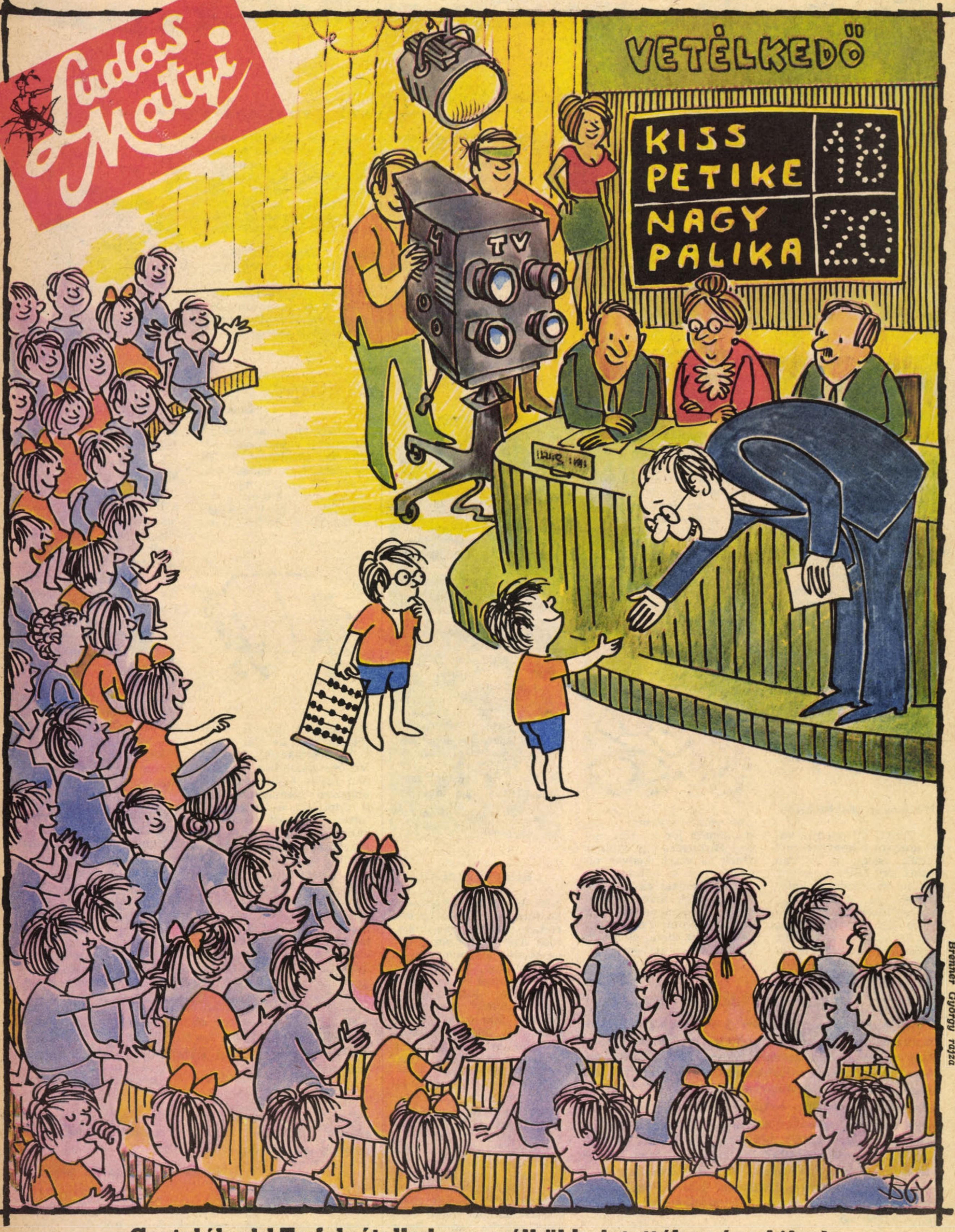
VETÉLKEDŐ
KISS PETIKE 18
NAGY PALIKA 20
TV
BGY

— Gratulálunk! Te felvételi vizsga nélkül bejutottál az óvodába!

Brenner György rajza

KEDVES LUDAS!

KÉT MONOLÓG

Monológ a sorból

— Nem, Gáborkám, nem a Gundelhoz megyünk ebédelni. Akkor miért álltunk ide? Mert itt van a sor vége. Az Állatkertbe megyünk, úgy, ahogy megbeszéltük, megnézni a krokodilokat. Csak tudod, ilyen verőfényes vasárnap délelőttökön egy kicsit összetorlódik a nép a pénztárak előtt. Hogy miért nem jön ilyenkor két bácsi vagy néni, aki a sorbanállókat egy-kettőre ellátná jeggyel? Hát ezt nem olyan könnyű megvalósítani, mint azt te a magad gyerekeszével elgondolod! Különben is. Gáborkám, túlzol, amikor azt állítod, hogy 125-en állanak előttünk. Maximum hatvanan lehetnek. Persze, egy hároméves gyerektől senki sem kívánhatja meg, hogy számolni tudjon.... Na, hipp és hopp, máris a pénztárnál vagyunk! Alig telt 11 percbe, amíg ide értünk. Hogy te ez alatt is szívesebben nézted volna a krokodilokat, mint az előttünk álló bácsi hátát? Istenem, hogy milyen türelmetlenek vagyok ti, mai gyerekek!

Monológ a könyökömről

— Ejnye, mi nyomja vajon annyira a könyökömet? Lássuk csak, mi is van alatta? Egy fehér garbóing, egy harisnyanadrág, valami pöttyös anyag, egy negyvenfilléres tasakos tejpor és egy személymérleg. Hogy kerültek ezek ide? Ja, emlékszem, valaki az ismerőseim közül arra panaszkodott, hogy most, amikor pöttyös a divat, nem lehet pöttyös anyagokat kapni a boltokban. Egy másik ismerősöm amiatt méltatlankodott, hogy bejárta a fél várost egy harisnyanadrágért, eredménytelenül. Másvalaki azon zsörtölődött, hogy mire megszokna egy-egy újonnan bevezetett árucikket, máris eltűnik a boltokból. Itt van például a negyvenfilléres tasakos tejpor, igen jó találmány, pont egy kávéba való, praktikus, a minősége is jó, csak éppen kapni nem lehet. Egy hölgyismerősöm mesélte, hogy karácsony óta keresett Pesten személymérleget, míg végre sikerült szereznie egyet: a férje hozta Párizsból, ahol kiküldetésben járt. A fehér garbóing viszont az én egyéni fájdalmam, boltról boltra bolyongtam utána, mindhiába. Egy helyütt kaphattam volna 544 forintért egyet, de az két oldalán gazdagon mintázott volt, én azonban ragaszkodtam volna a simához, annál is inkább, mivel a garbó zakó alá kellene, s az említett ing mintázatát úgyis elrejtené a zakó jótékony homálya... Hiánycikk itt is, hiánycikk ott is. Annyit hallok, olvasok, írok róla, hogy már a könyökömön jön ki. Hát csoda? Bizonyára így vannak Önök is ezzel, kedves olvasók, nem is untatom hát tovább Önöket ezzel a témával, csak még azt tessenek megmondani, hol tudnék venni Pesten egy *közönséges,* sima, ékítmény nélküli fehér garbóinget?

(radványi)

REKLÁM ÉS VALÓSÁG

Nagyméretű szöveges reklám jelent meg a lapokban, amelyben a Gelka arra buzdított mindenkit, idézem: „Még mielőtt tv-készülékének garanciaideje lejárna, szíveskedjék felkeresni a legközelebbi Gelka-szervizt, vagy feltárcsázni központi hívószámunkat...”

Engedelmeskedtem a felhívásnak és nyomban felhívtam a megadott számot, hogy érdeklődjem. Kapcsoltak a VI. kerületi ügyintézőhöz, akivel közöltem, hogy az általánydíjas tv-javítás ügyében érdeklődöm. „Jöjjön be!” — hangzott a kategorikus válasz. „Az árát kérdezném csak” — mondtam szerényen. „Csak nem képzeli, hogy nekem van időm mindent elmesélni!” — mondta erre a kedves hangú kartársnő.

Nem képzelem. De akkor miért hirdetik?!

Bachrathy Kornél,
Budapest VI., Dessewffy u. 45.

ARANYKÉZ UTCAI ROSSZ NAPOK

Pesten, a Duna Intercontinental szálloda árnyékában húzódik meg az Aranykéz utca 2-es számú épület. Erre a házra bizony már nagyon ráférne a tatarozás. Évek óta, „ideiglenes” megoldásként, egy vörösréz kályhahenger helyettesíti a kéményt. S mivel a tető kitűnő áteresztő képességgel rendelkezik, a lakók hamisítatlan esővízben moshatják meg a hajukat. A lakások ugyanis beáznak. A hajdani csatornák leszakadva, elhagyottan merednek a levegőbe.

A lépcsőházban és a lakásokban kötegekben lóg a villanyvezeték a kivésett falakból. Csoda, hogy még nem történt baleset.

Még elképesztőbb, hogy az ötemeletes házban huszonöt éve nem működik a felvonó. A lépcsőházban baktató, idős, fáradt emberek régóta szorgalmazzák a lift üzemeltetését, de minden igyekezetük kudarcba fulladt. Véleményünk szerint a lakók, végtelen türelmükért, most már a mozgólépcsőt is megérdemelnék.

(f. i.)

NE AZ UTAS FIZESSEN RÁ!

Március 13-án délelőtt Sárospatakról Olaszliszkára utaztam a kisfiammal. A jegypénztár előtt legalább 15 percet vártam, hogy rám kerüljön a sor, de mikor a vonat bejött, még körülbelül 15-ik voltam a sorban.

Mivel feltétlenül utaznom kellett, felszálltam jegy nélkül, s természetesen megfizettem a jegy és a büntetés árát is. De szeretném, ha a miskolci MÁV-igazgatóság figyelmét felhívnák arra, hogy a sárospataki állomáson két jegypénztár-ablak is van, s csak az egyiket használják.

Mi lenne, ha legalább olyankor, amikor sok az utas, s több vonat is indul egy időben, mindkét jegypénztár dolgozna?!

Soltész Dezsőné
Olaszliszka

KÖRFŰRÉSZLAP

Novemberben vettem egy körfűrészlapot 200×1,2 méretben, 106,— forintért. Első használat után a lap berepedt. Visszavittem az üzletbe (1. sz. VASÉRT, Lenin krt.) ahol elismerték a reklamáció jogosságát, s egy kitöltött nyomtatvánnyal átküldtek a Szerszám és Kisgépértékesítő Vállalat MEO-osztályára, a Kőbányai útra. Itt átvették tőlem a fűrészlapot és elküldték kivizsgálásra. Többszöri érdeklődésemre, „megnyugtattak”: elismerik a hibát, de nem tudnak kártalanítani, mivel ezt a méretet jelenleg nem gyártják, s majd ha újra gyártják, küldenek egyet. Az érdekesség az, hogy az üzletek tele vannak ezzel a mérettel, de onnan nem lehet másikat adni. Hogy miért, azt nem tudom, nem értem.

Bubán István,
Bugyi, Petőfi u. 14.

BORIVAL BAJ VAN

Tavaly áprilisban vettünk egy „Bori” elnevezésű hálószoba garnitúrát, 21 600 forintért. Nem sokáig volt örömünk benne, mert hamarosan kiütköztek a különböző fogyatékosságok, amiknek a felsorolásától

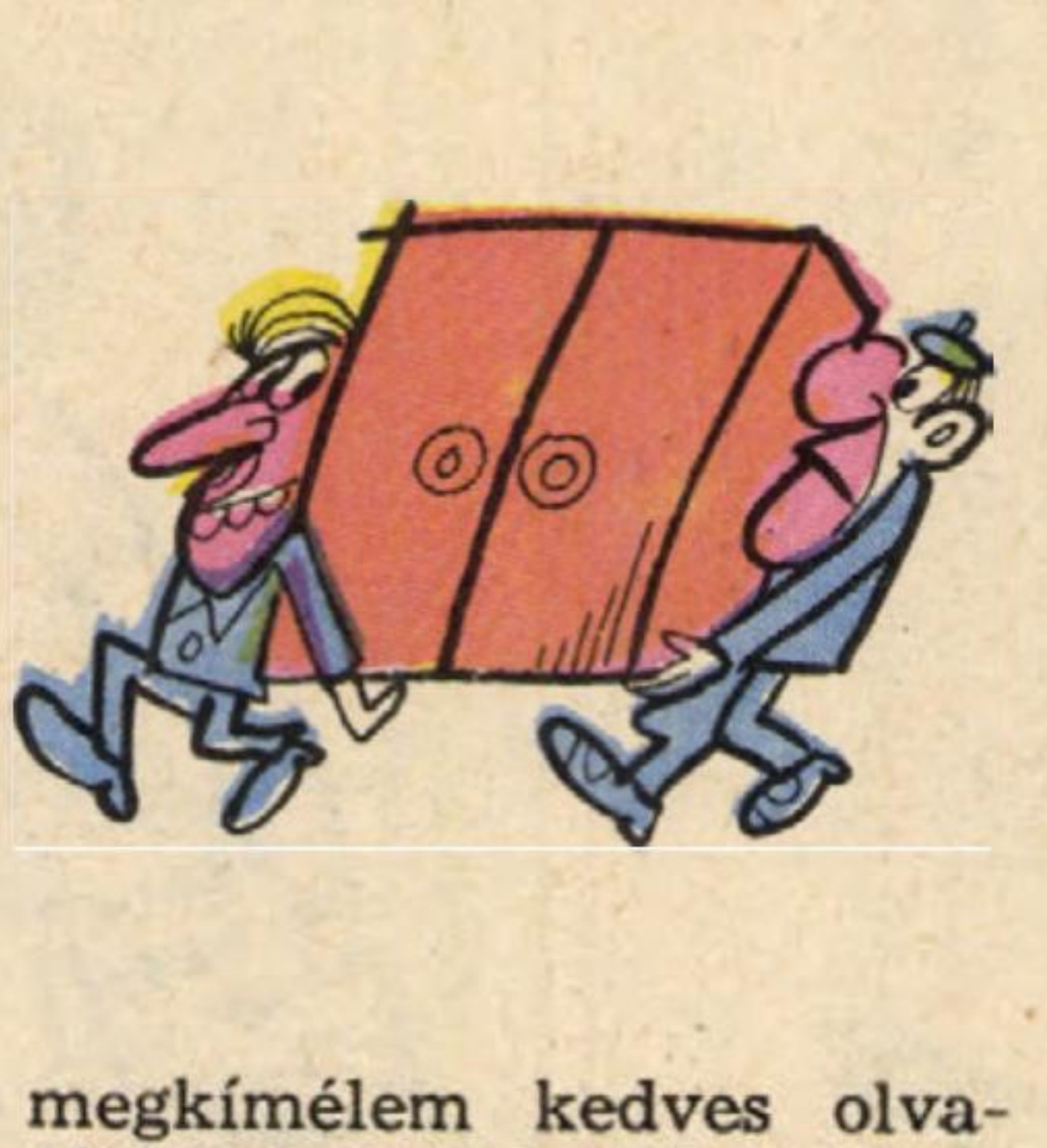

megkímélem kedves olvasótársaimat. Levelet írtam a Bútorértékesítő Vállalat Vevőszolgálatához, ahonnan kijött egy szakember, alaposan szemügyre vette a bútorokat, és megállapította, hogy ezt a gyártó vállalatnak ki kell cserélnie egy másik, hibátlan garnitúrára.

A gyártó cég azonban kijelentette, hogy ezt a típust már nem gyártja, csak ennek egy másik változatát, az viszont 3500 forinttal többe kerül. Én ragaszkodtam ahhoz, hogy ugyanilyen bútort kapjak. Újabb levelet küldtem a Székesfehérvári Bútoripari Vállalatnak, a gyártó cégnek, követelve a cserét. Visszaírták: a régi bútort elviszik a lakásomról, s a gépkocsi kisérőjétől kapok majd egy elismervényt, amelynek ellenében a Bútorértékesítő Vállalat Vevőszolgálatán keresztül megkapom a bútor árát, teljes összegben. Hogy mikor jönnek a régi bútorért, arról majd táviratban értesítenek.

Most aztán lessük a postást a távirattal és közben tűnődünk:

1. Ha a székesfehérváriak elviszik a szobánkból a bútort, hol fogunk aludni addig, amíg a pénzt megkapjuk és újabb bútort tudunk vásárolni? A földön talán?

2. Mihez kezdünk azzal a bútorhuzattal, amit ehhez a típusú bútorhoz csináltattunk, nem is egészen egy évvel ezelőtt?

3. A hibát a Székesfehérvári Bútoripari Vállalat követte el. Miért nekünk kell mégis a rövidebbet húznunk?

Domokos János,
Debrecen, Csapó utca 15.

A CÍMZETT VÁLASZOL

Bírálatukra válaszolva közöljük, hogy boltjainkban az ágynemű garnitúráknak bontott ára van. A boltok a vevők kérésére kötelesek a garnitúra egyes darabjait is kiszolgálni.

Rubin Endre o. v., Röltex

Tóth Kálmánné jászapáti olvasójuk panaszát orvosoltuk, részére a jászberényi műszaki-járműboltunk megküldte a mosógéphez való kapcsológombot.

Szolnok megyei Iparcikk Kisker. V.

Óvári Pál homokszentgyörgyi olvasójuknak a lapban közölt panaszát megvizsgáltuk. Megállapítottuk, hogy a fuvarozást végző vállalataink mulasztást követtek el, ezért olvasójuknak a kártérítést kifizettük.

Dr. Juhász József főoszt. vez., Volán Tröszt

LASSAN JAVÍTJÁK A LIFTEKET

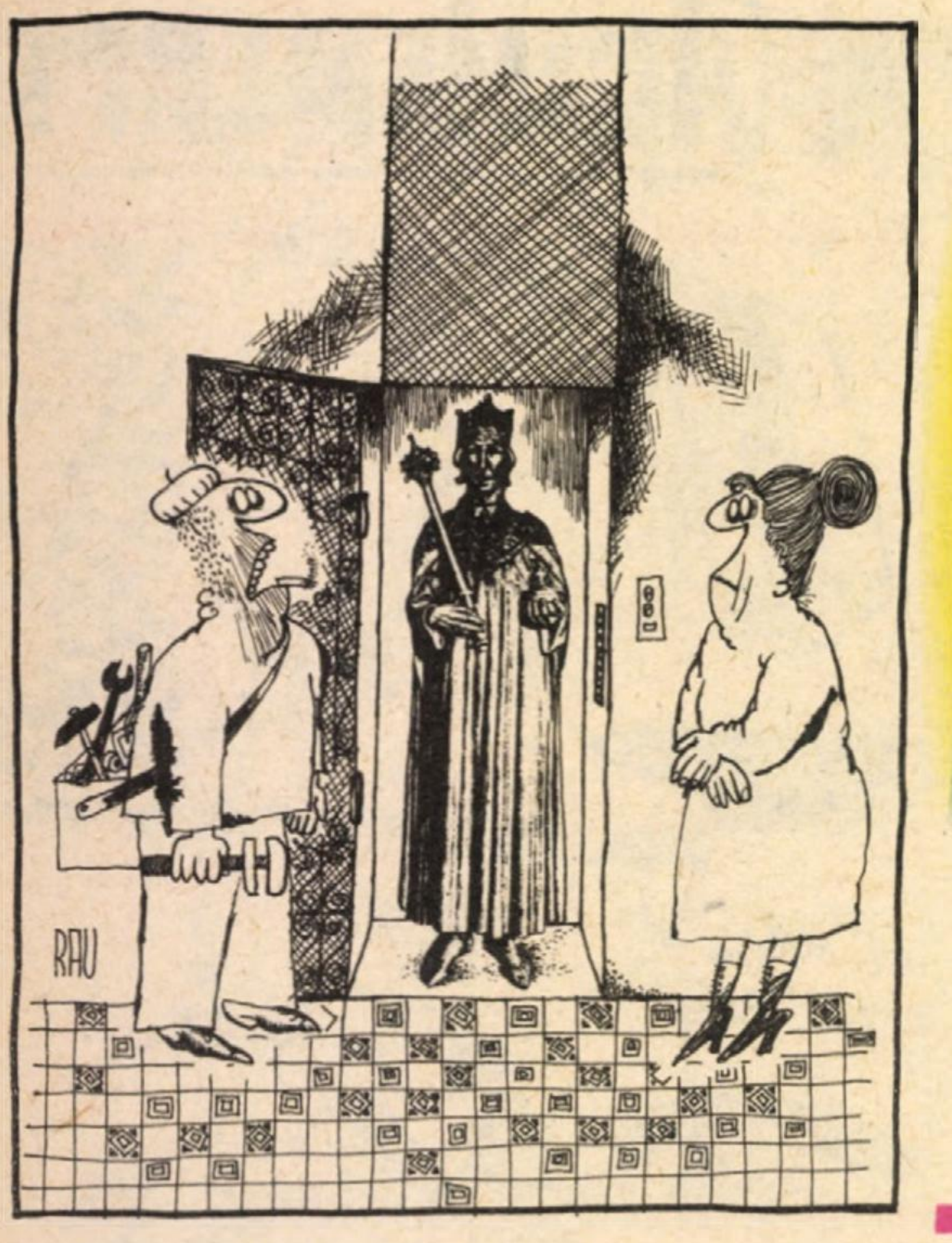

NIXON MOSZKVAI ÚTJA ELŐTT

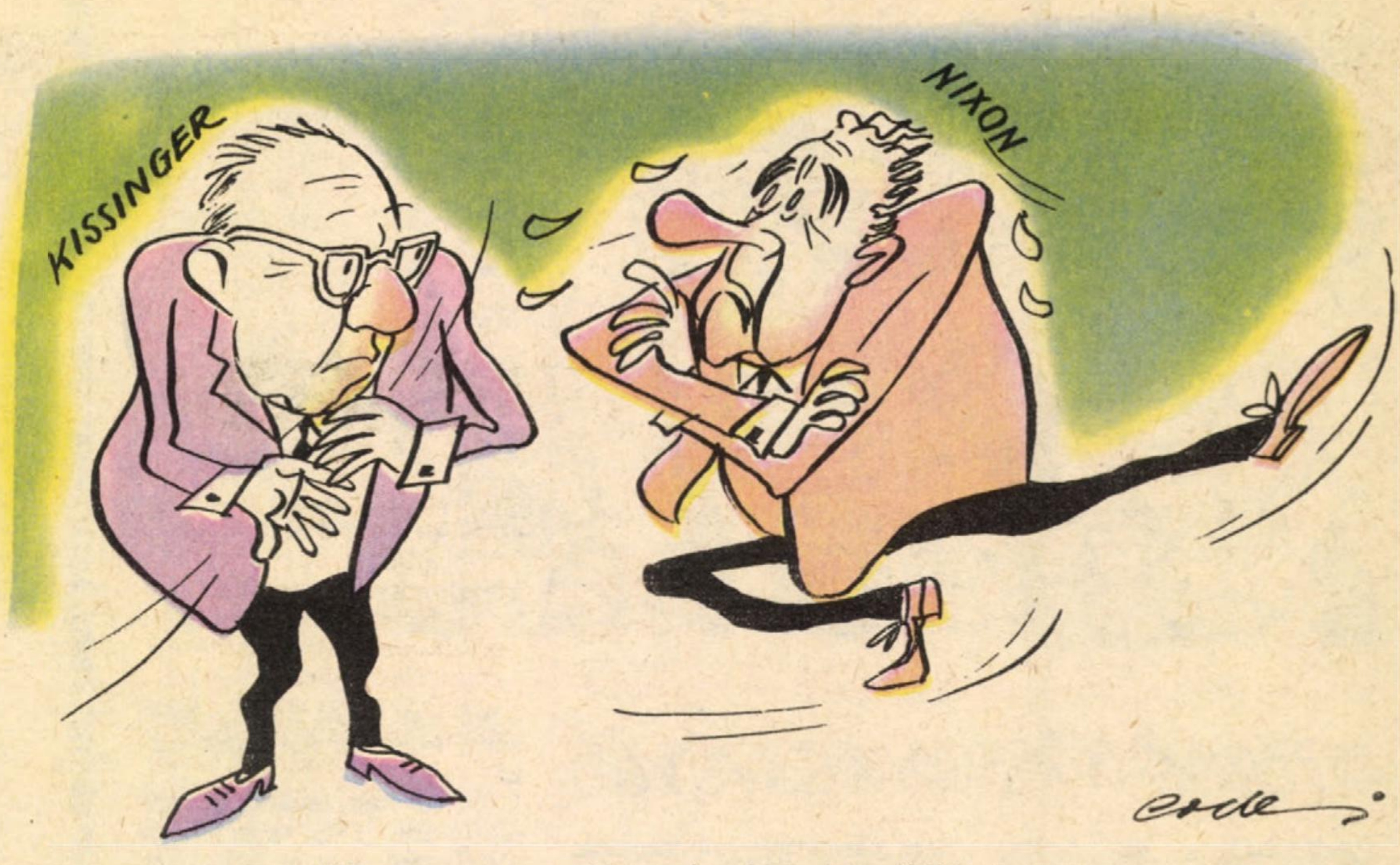

– Henry, ez az orosz tánc nehezebb, mint pálcikával enni . . .

LOKALPATRIOTIZMUS

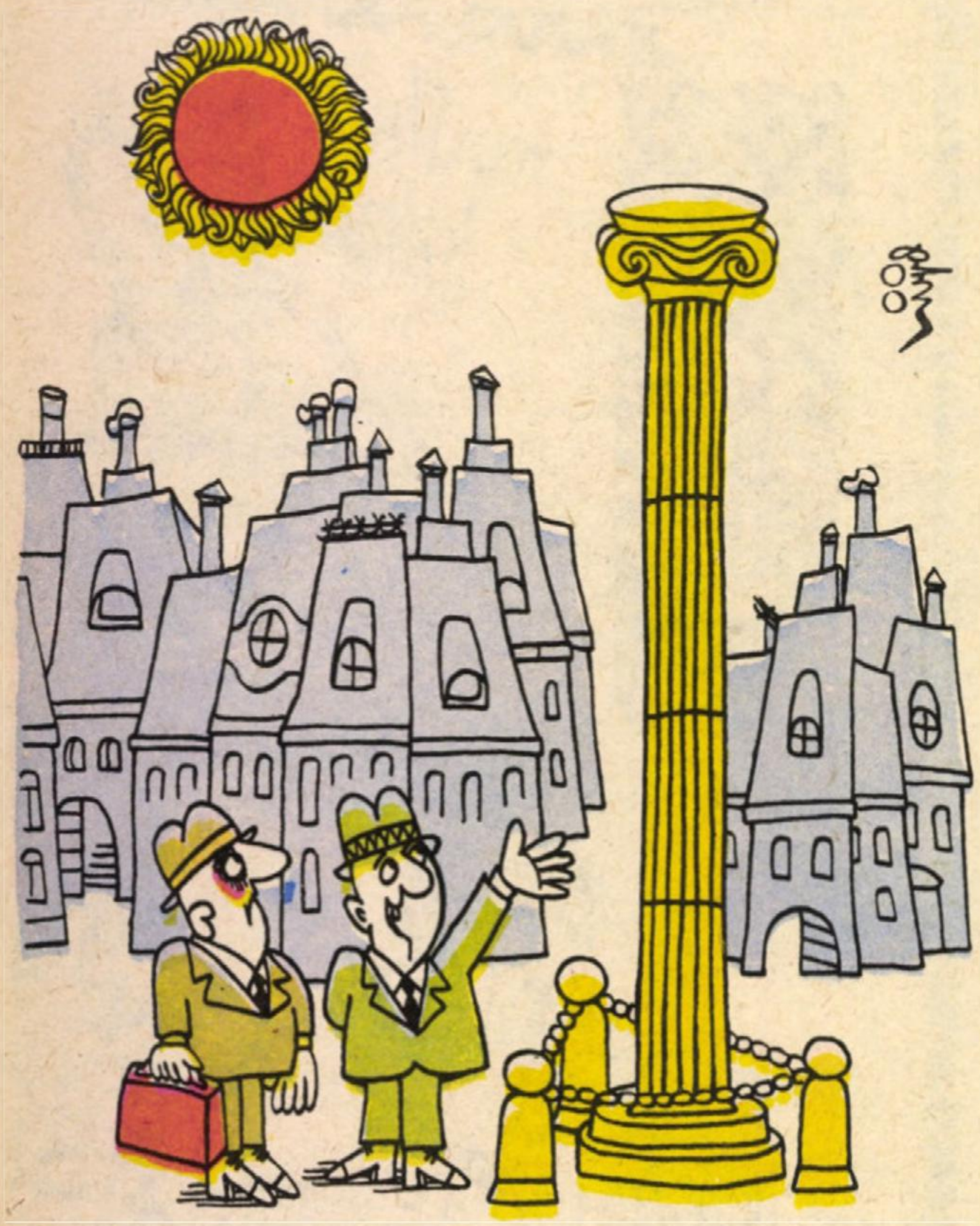

– Ha majd lesz a városkának egy híres szülöttje, ide állítjuk a szobrát . . .

ELŐRELÁTÓ ÜGYFÉL

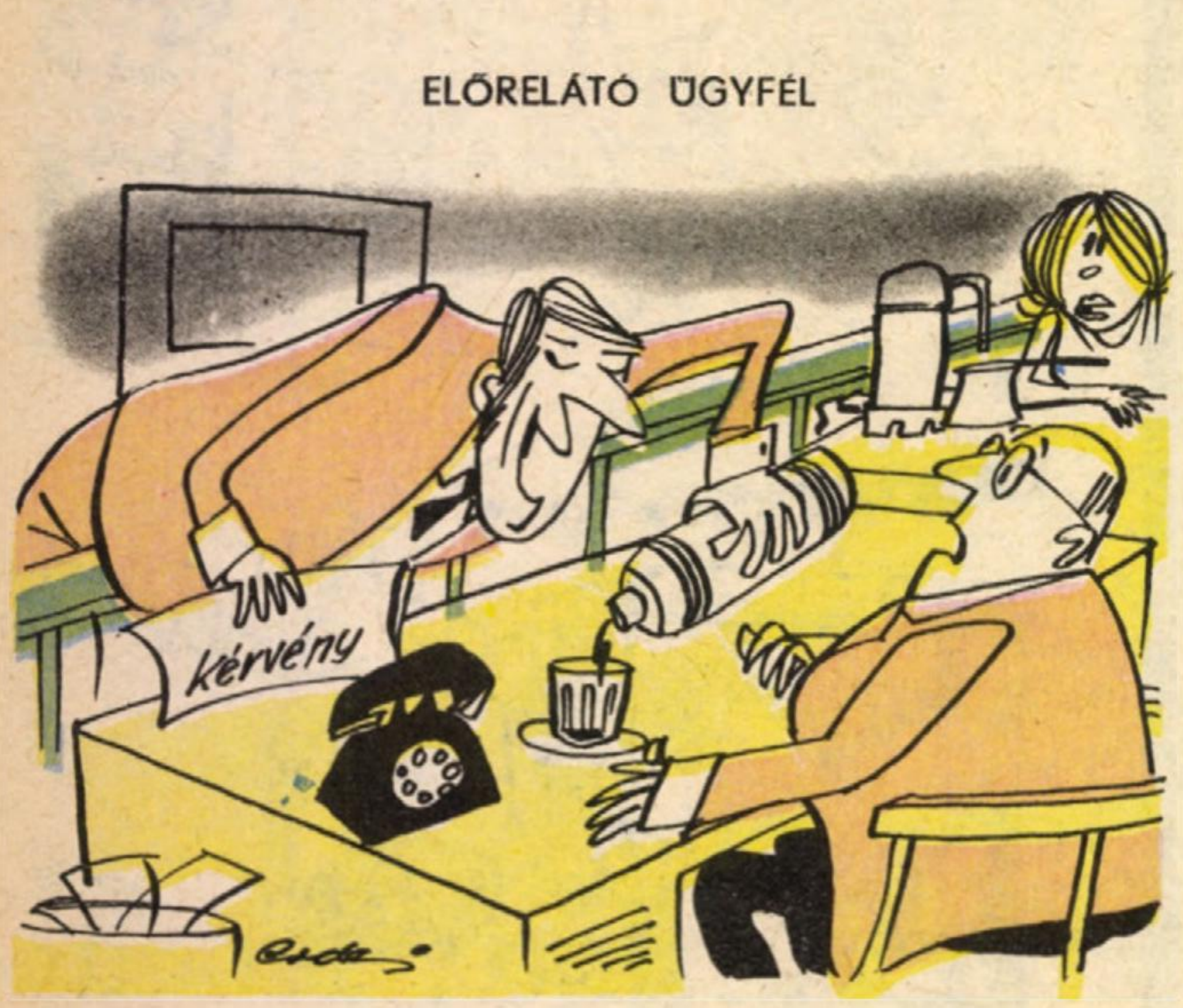

– Hazulról hoztam önnek feketét, így több időt szánhat nekem . . .

ÜNNEPSÉG-SOROZAT

Sajnos, nem kaptam meghívót a Cegléd és Környéke Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat húszéves jubileuma alkalmából rendezett ünnepség-sorozatra, de egy olvasónk beküldte nekünk a meghívót és most kedvtelve olvasgatom el újra és újra a fényes papírra nyomott programot.

Április 10-én kezdődött. Délután két órakor ünnepélyes körülmények között megnyitották a Monori-erdei 187. számú húsboltot.

De ez még csak a kezdet. A nyitány. Néhány bevezető taktus a jubileumi szimfóniához.

Április 14-én, pénteken, délelőtt tíz órakor került sor a nagykőrösi 57. számú *korszerűsített* húsbolt ünnepélyes megnyitására.

Nem tudom, milyen lehet egy korszerűsített húsbolt ünnepélyes megnyitása, de biztosan nagyon szép volt. Őszintén sajnálom, hogy nem lehettem ott. Ha előbb kapom a meghívót, feltétlenül elmegyek. Nem hivatalosan, privát emberként. Elbújtam volna az oszlopok mögött, ha egyáltalán vannak oszlopok egy korszerűsített húsboltban.

Április 20-án, csütörtökön, délelőtt tíz órakor, a Pest megyei Kiskereskedelmi Vállalatok koordinációs fórumának tanácskozása.

Az ünnepi szimfónia egyre erősebben zeng. A kórus is belépett.

Április 24-én, hétfőn, délelőtt tíz órakor, jubileumi ünnepi nagygyűlés a ceglédi Kossuth Művelődési Ház emeleti nagytermében.

A szimfónia felfele szárnyal: fúvósok, dobok, vonósok. Plusz a kórus. Halleluja! Örvendezzetek! Húszéves a Cegléd és Környéke Élelmiszer Kiskereskedelmi Vállalat!

A következő tételt egy gyerekdal-motívum szövi át: április 24-én, hétfőn, 14 óra 30 perckor a ceglédi Kossuth Művelődési Ház színháztermében névadó ünnepség.

Amikor ezt a programpontot olvastam, lágyhangú fuvolákat hallottam és cérna-hangú gyerekek azt énekelték: lánc, lánc, eszterlánc, eszterlánci cérna . . .

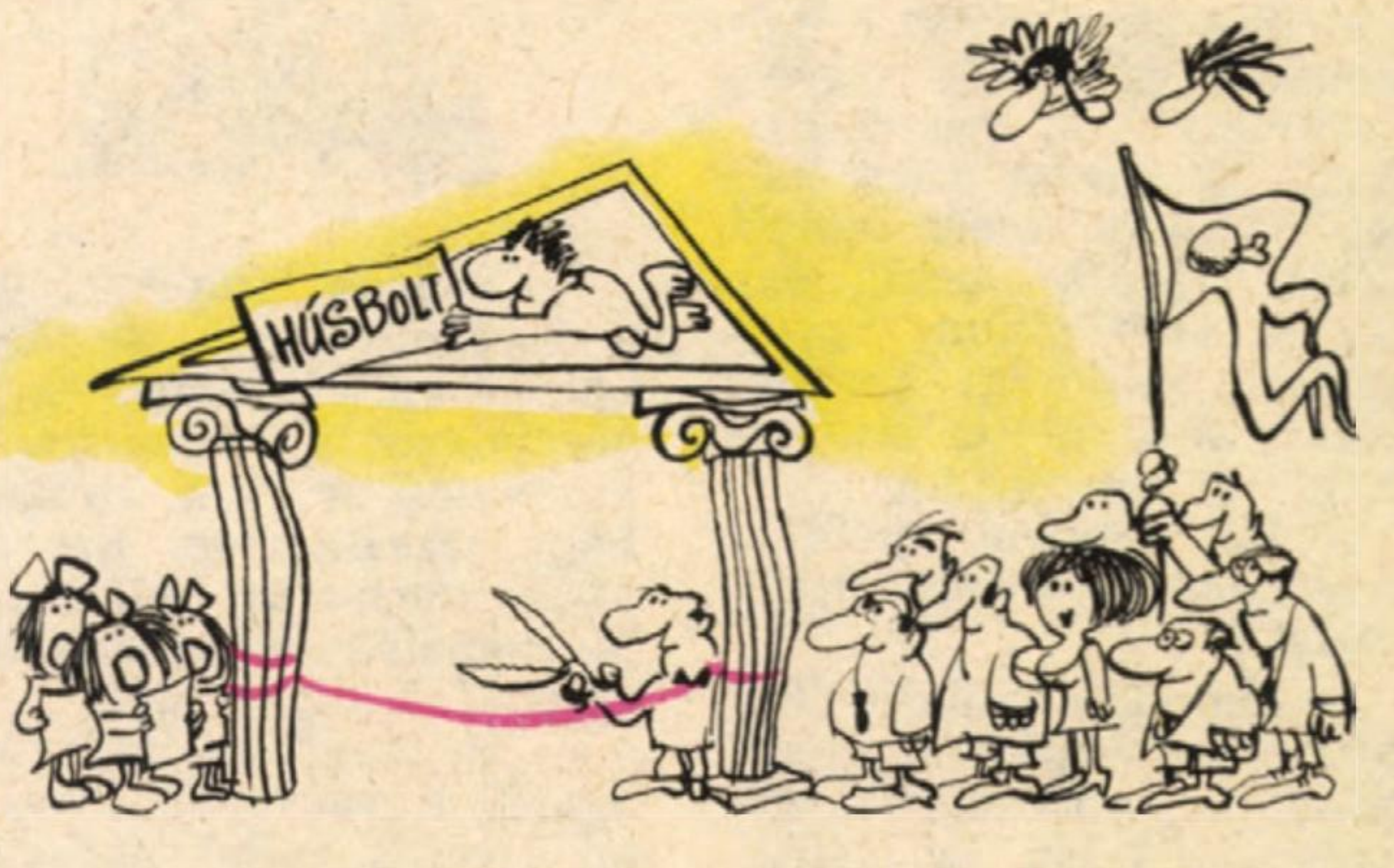

A ceglédi jubileumi szimfónia: a gondosan megkomponált ünnepség-sorozat, ezzel még nem ért véget.

Április 24-én, délután 15 óra 30 perckor, a Kossuth Művelődési Ház színháztermében ünnepi esztrádműsor, a kecskeméti Katona József Színház művészeinek részvételével. A műsor keretében vásárlási utalvány sorsolás, húszezer forint értékben. Főnyeremény: három darab hűtőszekrény.

A műsor biztosan kitűnő volt és külön dicséretet érdemel az, hogy nem a Comedie Française társulatát, a New York-i Metropolitain sztár-művészeit, az oslói Nemzeti Színház balettkarát szerződtették — pedig erre is lett volna pénzük, ha jól sejtem —, hanem a kecskeméti színház kiváló művészeit.

De ez még semmi. Volt ezen kívül irodalmi pályázat is, a húszéves vállalat tiszteletére, amelyen szívesen részt vettem volna. A kiskereskedelmi vállalatok témája már régóta foglalkoztat, de a kutya se szólt nekem. Kár. Így lett szegényebb a magyar irodalom egy kis gyöngyszemmel.

A Kossuth Művelődési Ház emeleti dohányzójában kiállítást is rendeztek a húszéves jubileumi pályázatra érkezett tárgyakból.

Ugyanott a Pest—Komárom—Nógrád megyei Élelmiszer és Vegyiáru Nagykereskedelmi Vállalat bemutatót rendezett és kóstolót.

Végül, április 24-én este, 19 órától 24 óráig baráti, zártkörű összejövetel a ceglédi Kossuth étteremben: vendégeknek, dolgozóknak, családtagoknak.

A jubileumi szimfónia ebben az utolsó tételében teljesedett ki. Boldogság, öröm, ujjongó hegedűk, zengő kórus, égig szárnyaló dallamok.

Istenkém, milyen szép egy ilyen ünnepség-sorozat! Csak azt sajnálom, hogy repülő-bemutató, lovas felvonulás, élő-sakk, lampionos kerti ünnepély, viziparádé és dalnok-verseny nem volt.

Dehát minden nem lehet egyszerre. Majd legközelebb.

Mikes György

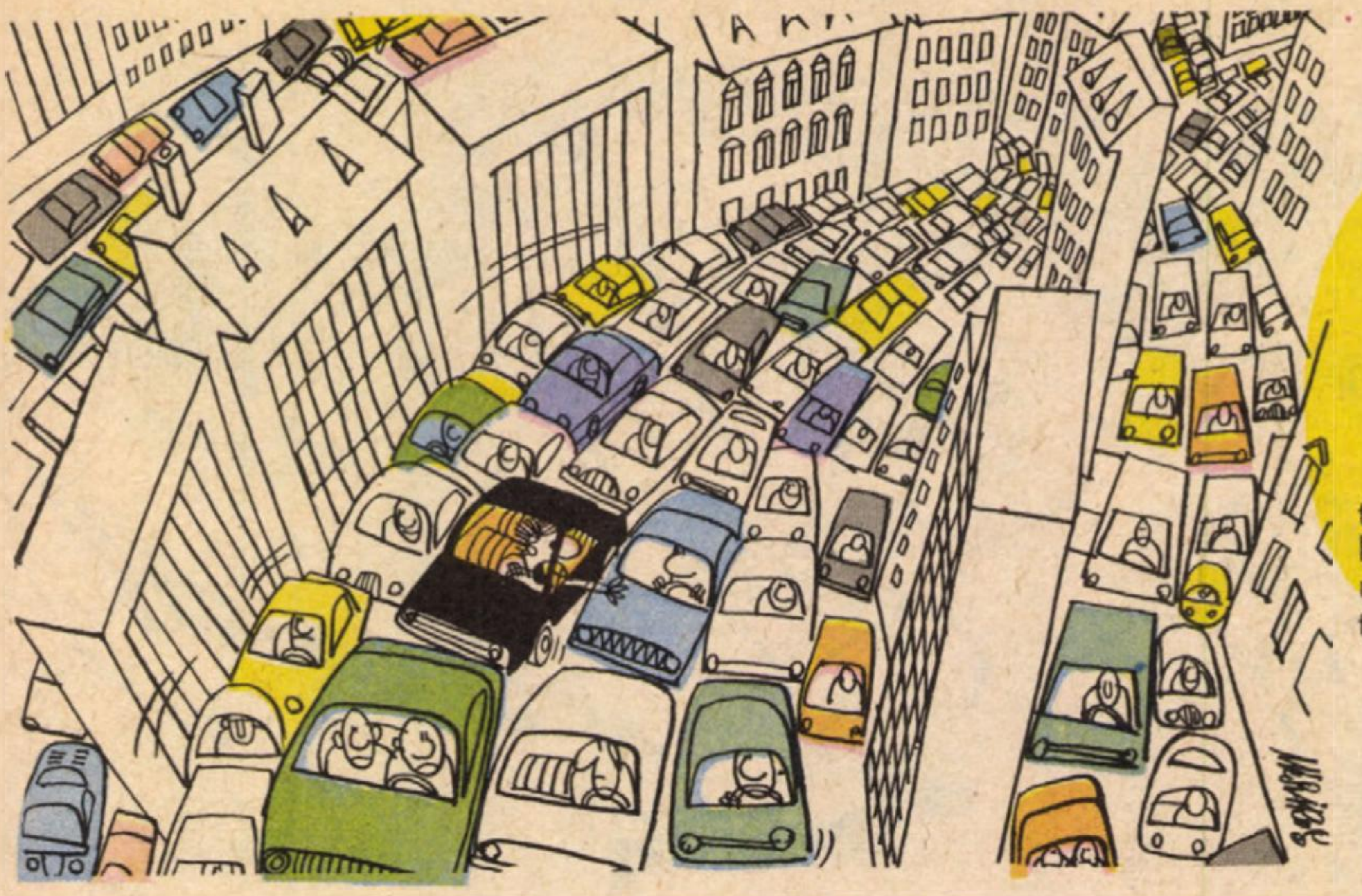

ÚJ AUTÓS

– Ma egy hete vettem át a kocsit és azóta még nem tudtam megállni . .

UTOLSÓ FIGYELMEZTETÉS

Remélem, ön tudja, hogy Somolák lusta, és hanyagul végzi a munkáját?

— Bár mindenről ennyire tájékozva lennék! Nincs olyan nap, hogy valamiért meg ne rójam, vagy legalábbis ne figyelmeztessem . . .

— És ezzel mennyiben sikerült megváltoztatnia Somolák magatartását?

— Semennyiben. Mindig azt mondja: „Elnézését kérem, kartársam, a jövőben majd vigyázok, megváltozom. Nem lesz rám többé panasz."

— És valóban változott valamit?

— Dehogy! Minden maradt a régiben.

— Tehát ön tovább tűri Somolák lógását?

— Szó sincs erről! Minduntalan és ismét figyelmeztetem. Volt már rá példa, hogy reggel azért kellett szólnom, mert félórát késett, délután pedig egy órával előb eltűnt. Éppen amikor a hóvégi zárlatot készítettük, miatta mulasztottuk el a határidőt.

— Ez esetben például mivel tudott védekezni Somolák?

— Somolák mindig tud valamivel védekezni. Azzal érvelt, hogy alacsony a vérnyomása, lassú az életritmusa, ő nem hanyagságból mulaszt, hanem konstrukciós okokból.

— Ezt hogyan kell érteni?

— Én is megkérdeztem tőle. Azt felelte, az ő szervezete eltér a normálistól, nem panaszképpen mondja, mert különben egészséges, de megsínyli a jó időt, a rossz időt; ha fúj a szél fáj a feje, de akkor is fáj, ha nem fúj. Képzeljem el, mondta, milyen élete lehet: akkor is érzi a frontátvonulást, amikor nincs.

— A mulasztásokat nem szabad tűrni, még Somoláktól sem!

— Nagyon örülök, hogy a főosztályvezető kartársnak is ez a véleménye. A vérnyomás is, meg a frontátvonulás is csak kifogás, hogy lazsálhasson. Ezt az összes kartársak tudják róla. Somolák már régen rászolgált a fegyelmire.

— Én megmondom őszintén, nem vagyok a fegyelmi híve. El tudok képzelni más, hasznosabb módszert is. Meggyőzés, átnevelés, a munkaerkölcsre való hivatkozás.

— Ezen én már rég túl vagyok, és túl van rajta Somolák is.

— A fegyelmit akkor is ellenzem. Csak nem gondol arra, hogy felmondunk neki?

— Én nem szándékozom elküldeni. Csak szeretném áthelyezni egy másik osztályra, valamivel alacsonyabb fizetéssel. Legalább megtanulja, hogy a mi vállalatunknál rend és fegyelem van. Türelmesek vagyunk, de tudunk büntetni is. Ez lenne a legkevesebb, amit Somolák megérdemelne.

— Igaza van önnek, én csak örülni tudok, hogy ha ilyen határozottan lép fel.

— Akkor kellő indoklással mindjárt lediktálom a levelet Somoláknak: másik osztályra kétszáz forinttal alacsonyabb fizetéssel.

— Ne siesse el az ügyet! Minden dolgozó kiesését megérzi a termelés. Csökken a nyereség, és kevesebb lesz a nyereségrészesedés is.

— De Somolák nem végez termelő munkát.

— Közvetve neki is része van benne. Még mindig jobb, ha Somolák a helyén marad, mintha új emberrel kezdenénk. Olyannal, akit most kell betanítani. Tudhatja, hogy ez a legköltségesebb a vállalatra nézve.

— De hát akkor, hogyan tudom megfegyelmezni vagy finoman szólva jobb útra téríteni Somolákot?

— Terjessze fel ötszáz forint jutalomra. Én azonnal aláírom. Mondja meg neki, hogy ez az utolsó figyelmeztetés. Hadd érezze Somolák a nagyobb erkölcsi kötelezettséget. Ha ez sem használ, majd kitalálunk valami még ravaszabb módszert.

Földes György

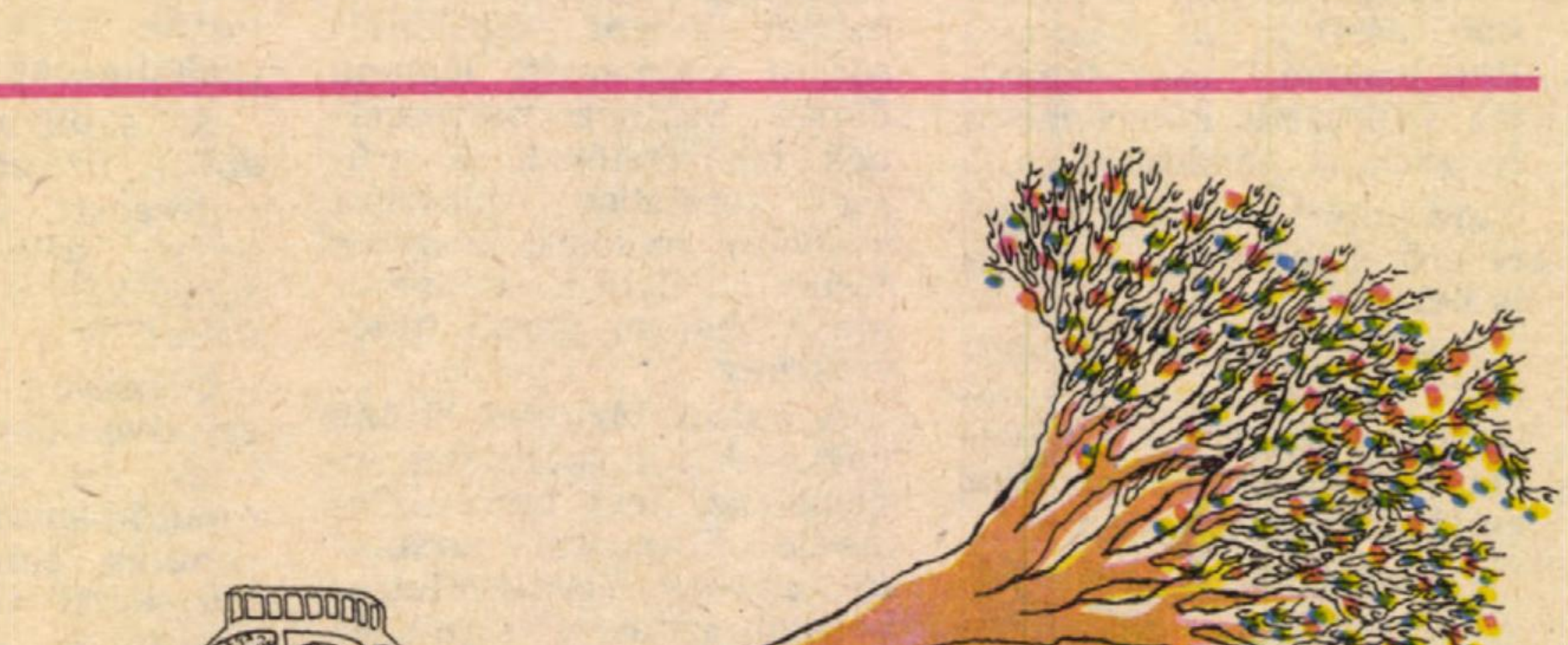

TERMÉSZETBARÁTOK

– Vigyük haza, a vázába . . .

Hihi: ÁRUISMERET

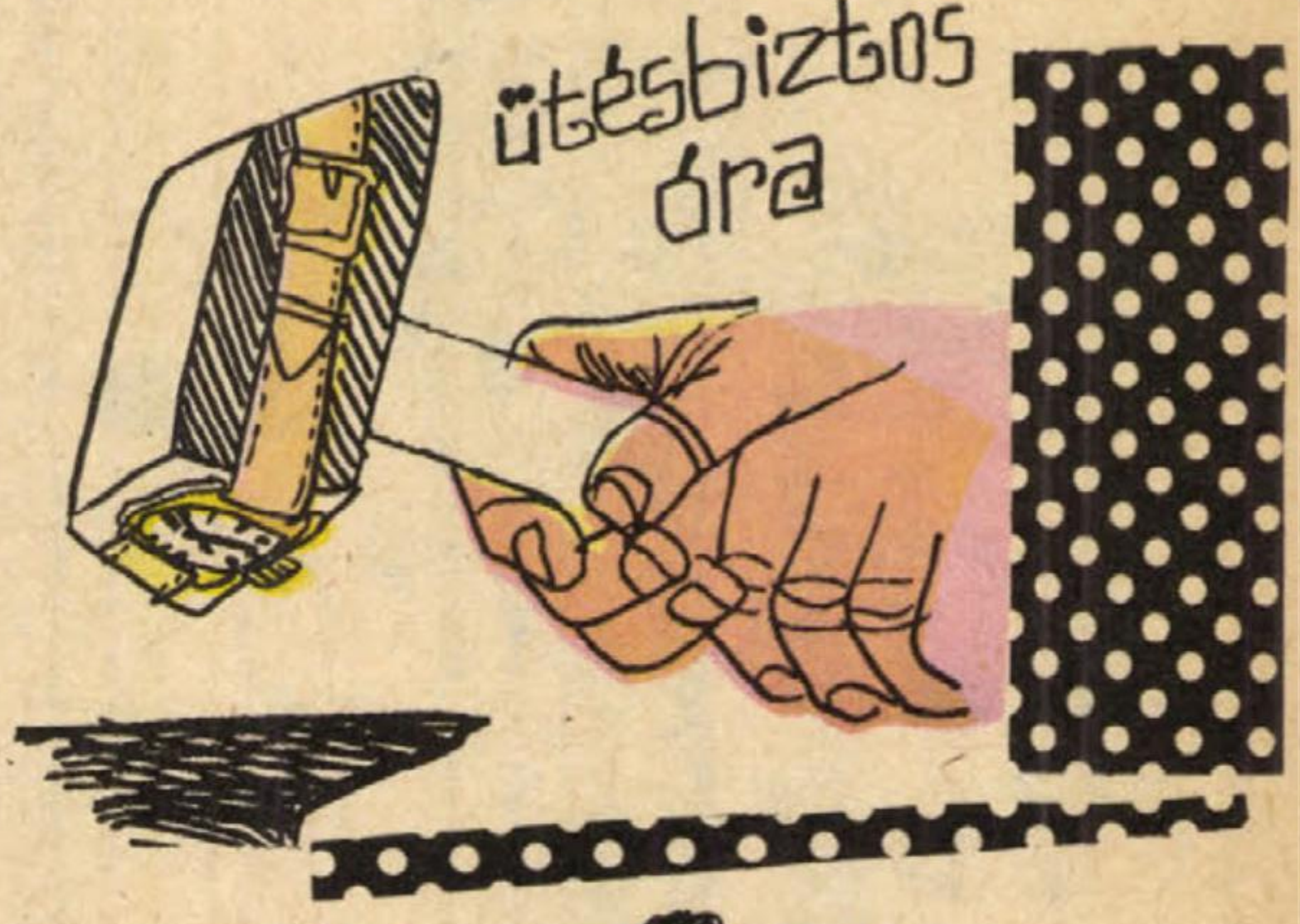

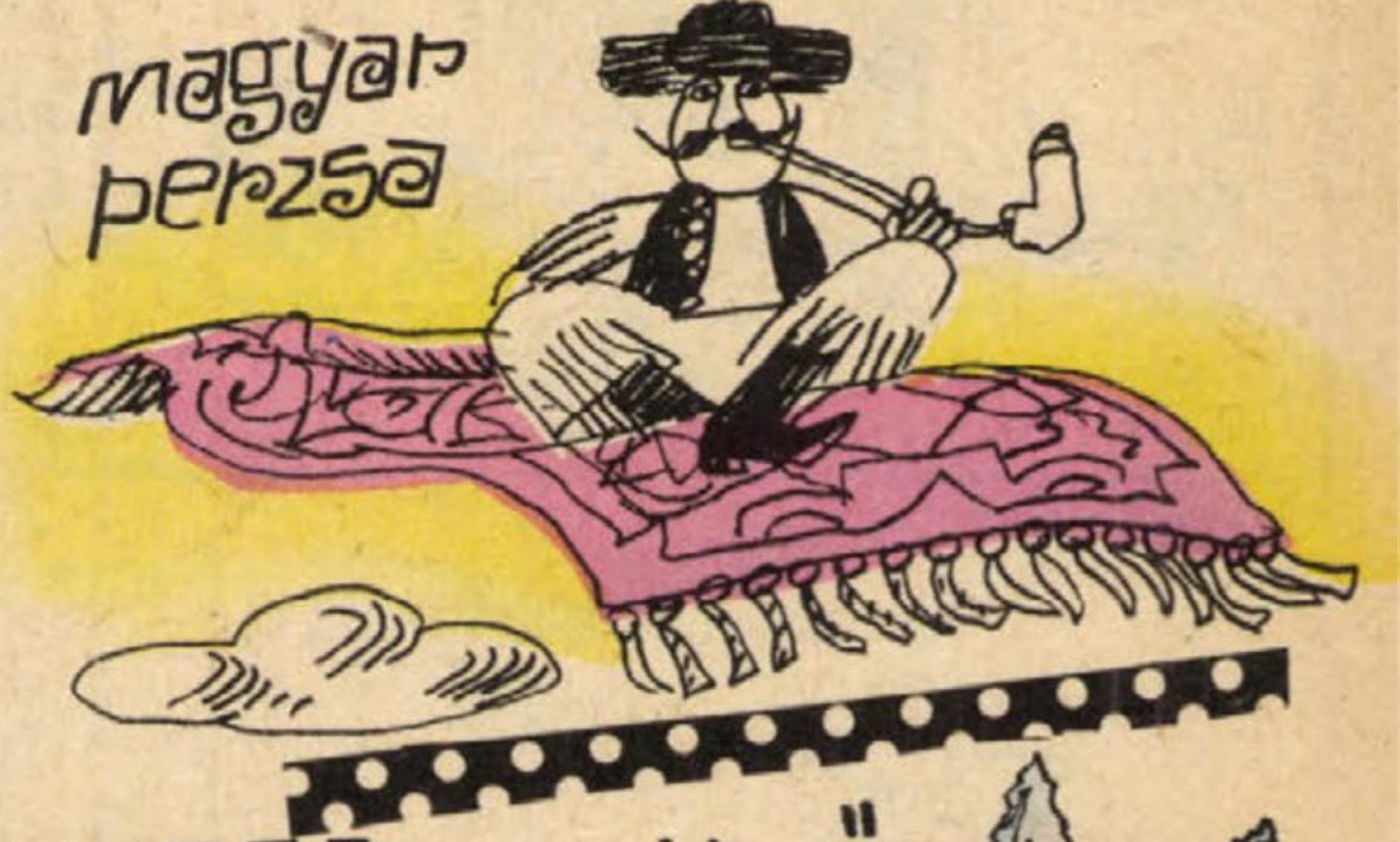

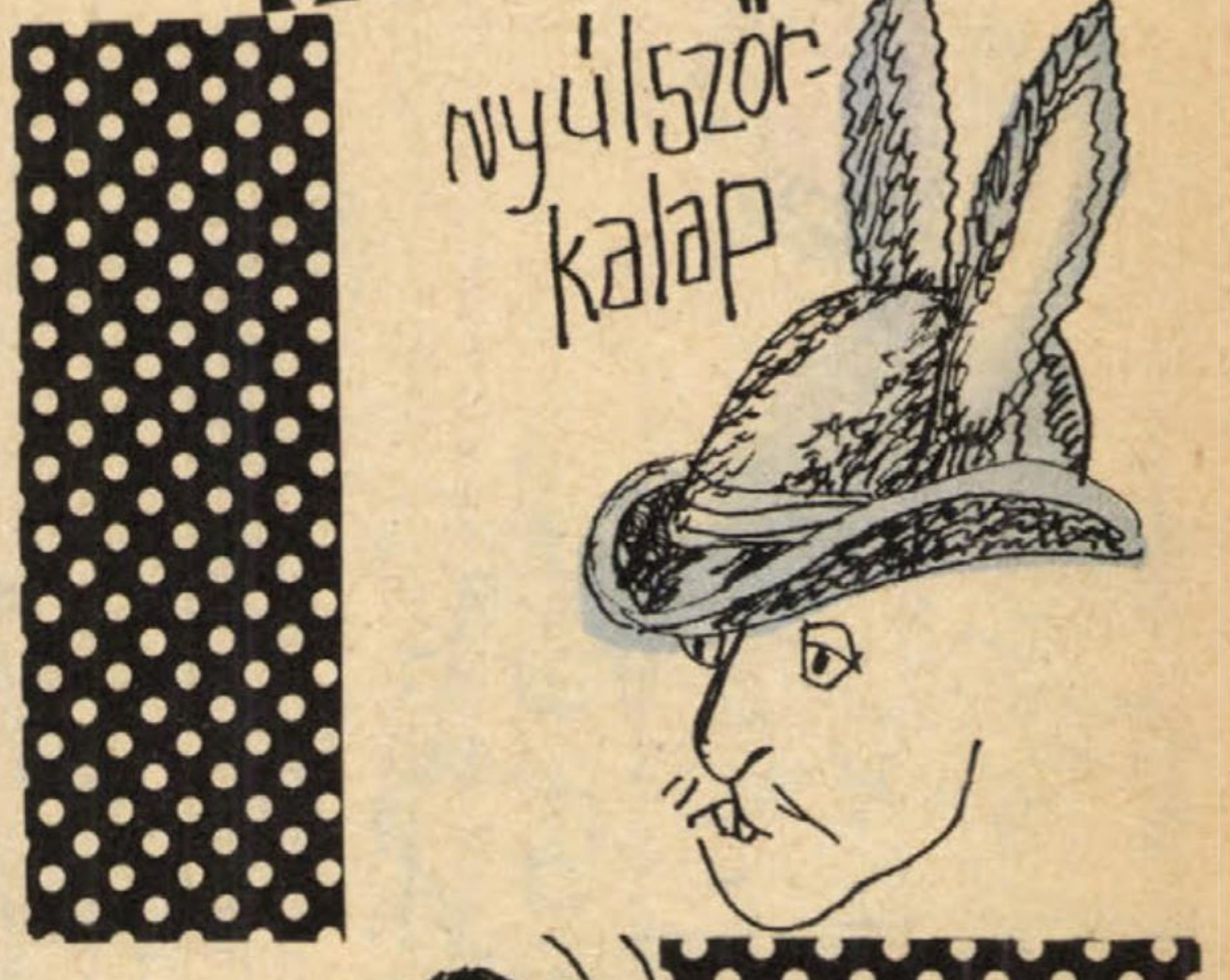

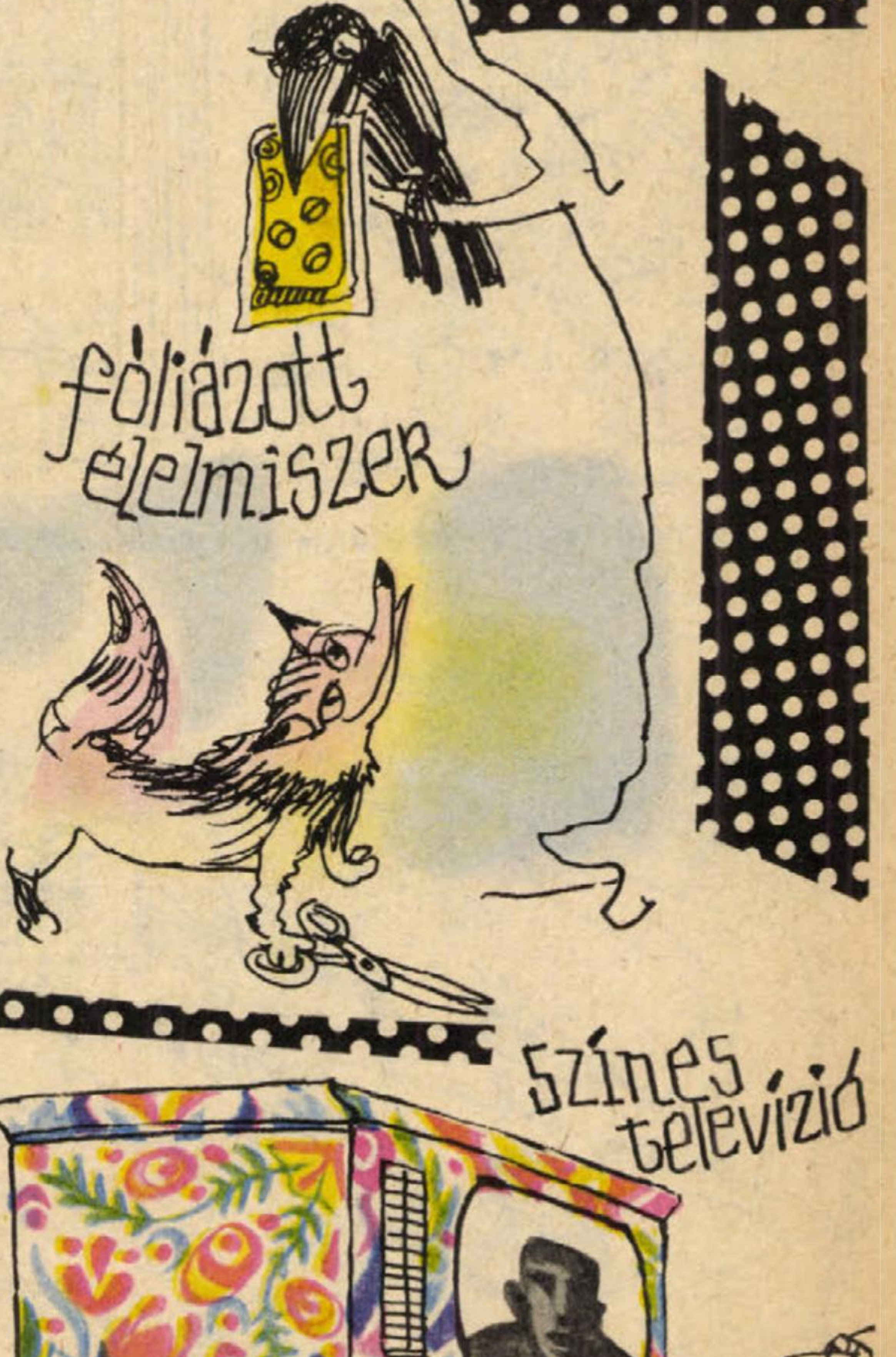

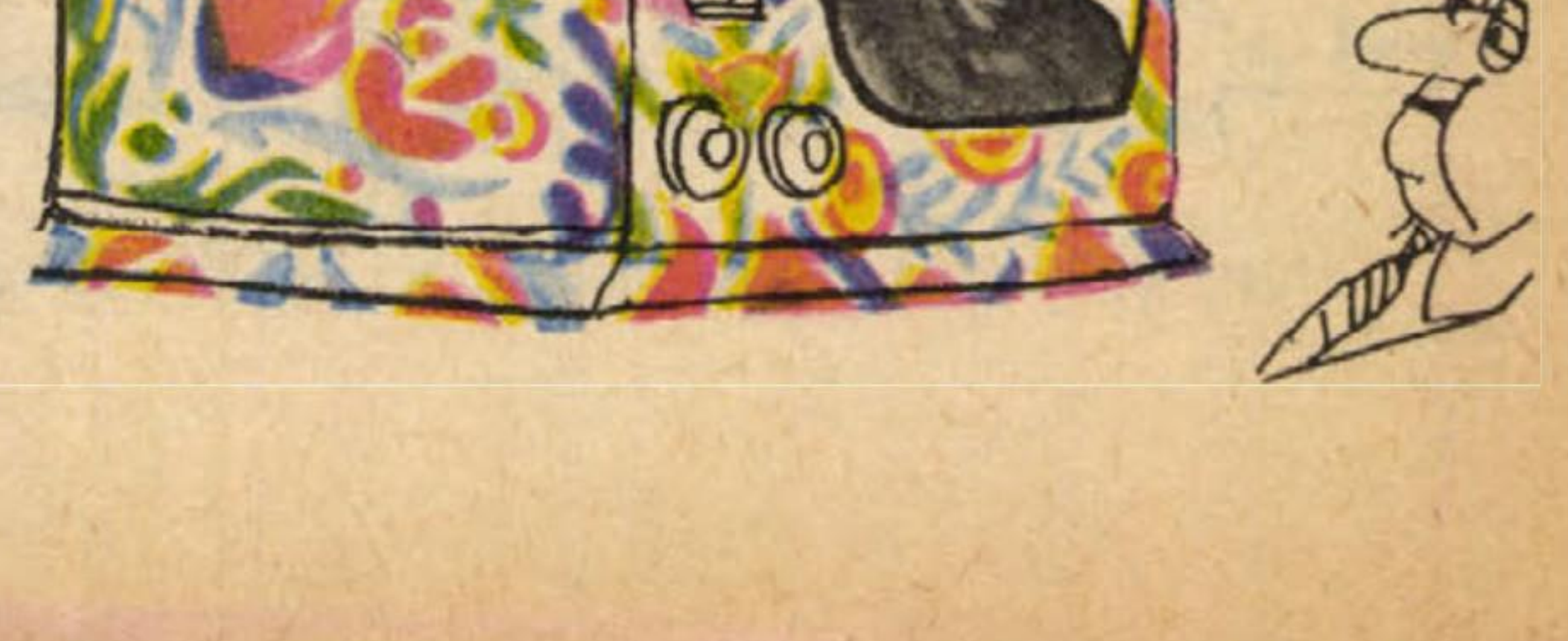

A VILÁG VÉGÉN

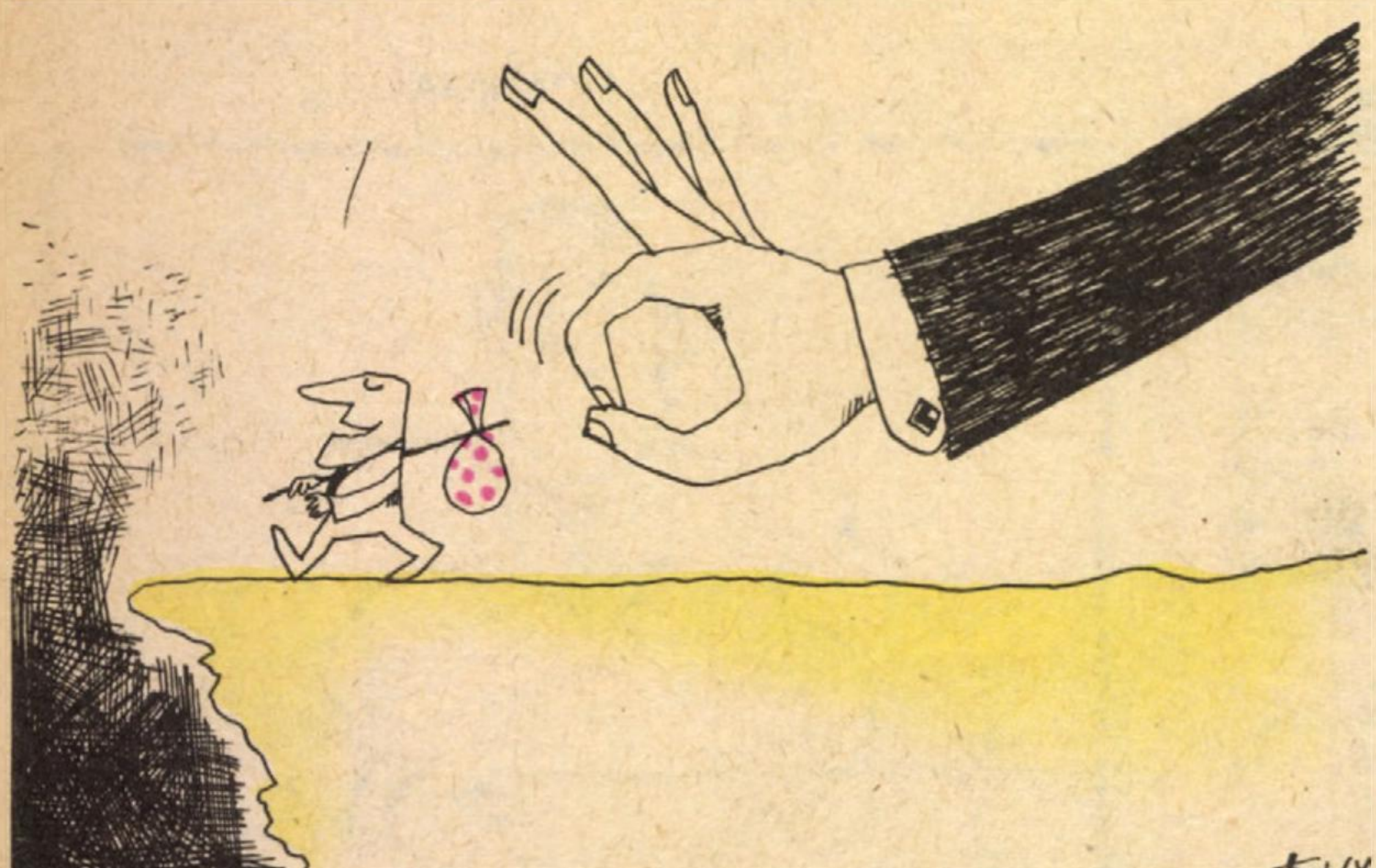

– Ide már biztosan nem ér el a régi főnököm keze!...

PARANCS

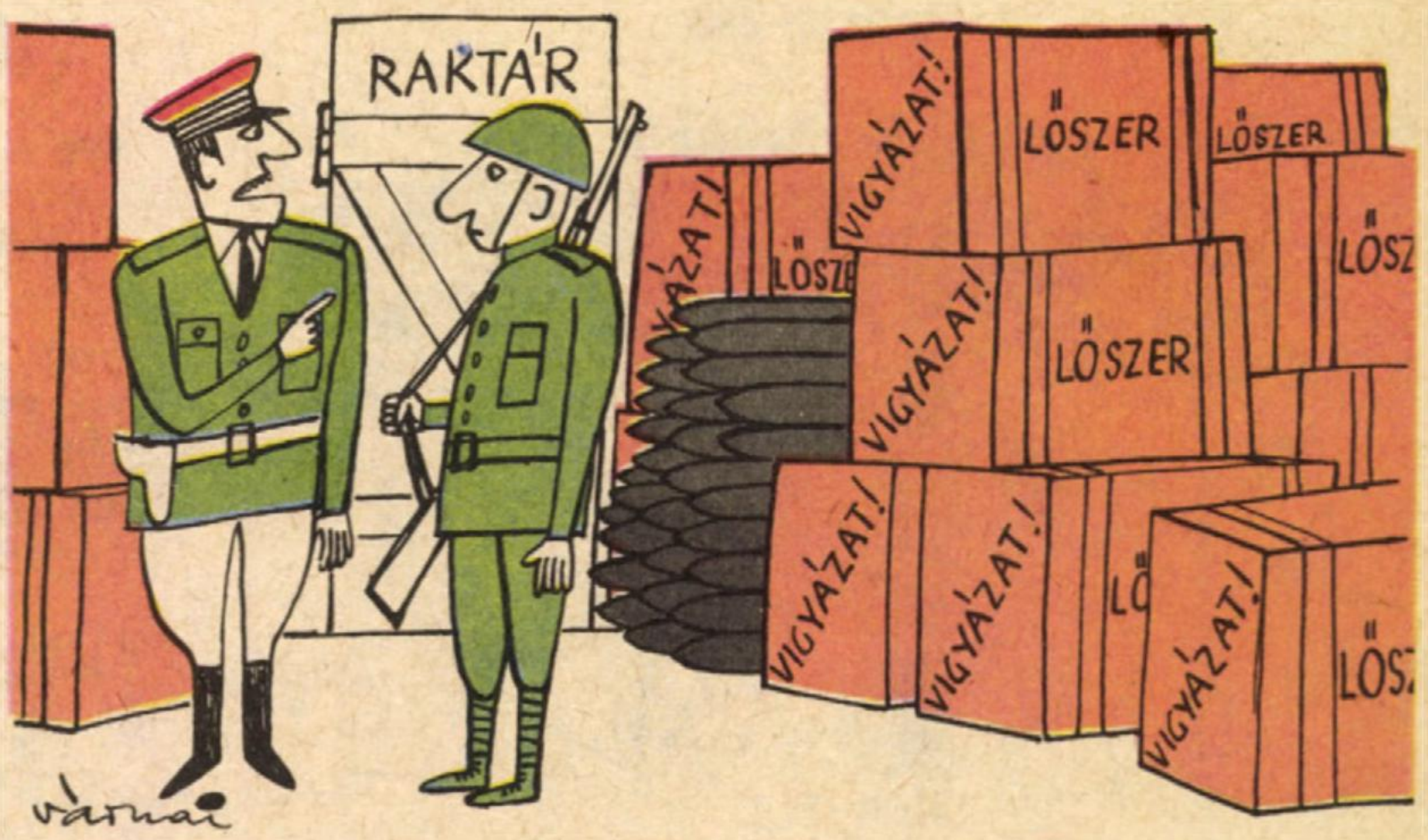

– Ha esetleg robbanás történne, azonnal jelenti nekem!

ALÁGYÚJTÓS

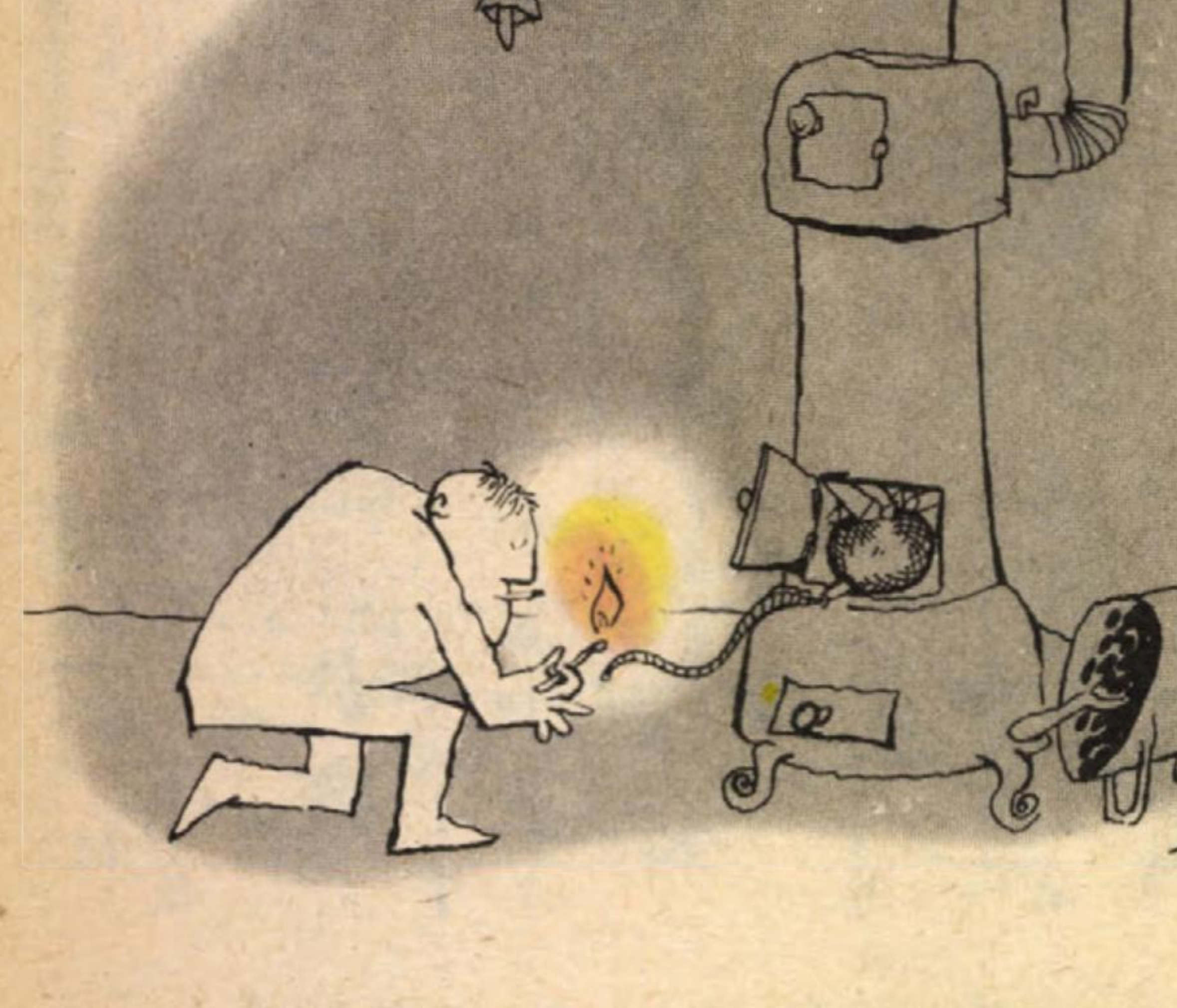

A HATÁROZAT

Azt is nagyon szeretem, amikor az elnök felszólít bennünket, hogy szóljunk hozzá egyenként, de rögvest a megvitatott kérdéshez, mert könnyes lesz a szemem a meghatottságtól, hogy akad valaki, aki tőlem is megkérdezi, van-e véleményem, mi a véleményem és miért ez a véleményem, miért nem pont az ellenkezője? De az igazi nagy gyönyörűség az, amikor határozunk! Mi elhatározzuk, hogy ezt és azt, akkor és akkor, emígy és amúgy! Ilyenkor még a vesém is dobog a büszkeségtől és amíg otthonom felé bandukolok, egy ábrándos régi dallamot szeretnék fütyülni, de nem tudok fütyülni, és egyébként sem emlékszem az ábrándos régi dallamra, mert olyan botfülű vagyok, mint egy telefonpózna és olyan feledékeny, mint egy vulkánfiber bőrönd.

Ám legközelebb megint összeülünk, mindenki elmondja a magáét, aztán megint határozunk. A határozatban rögzítjük, hogy az elmúlt határozatban foglalt feladatokat, nevezetesen ezt és azt, ekkor és akkor, emígy és amúgy azért nem teljesítettük — mert. Aztán elhatározzuk, hogy amit a múltkor határoztunk, az továbbra is érvényes, de azzal a módosítással, hogy nem emígy, és amúgy, hanem amúgy és emígy. Ezt beírjuk a jegyzőkönyvbe, férfiasan, keményen megszorítjuk egymás kezét és dacosan egymás szemébe nézünk. Egész úton lelkesítő csatadalt szeretnék dalolni afeletti örömömben, hogy mi olyan fickós fenegyerekek vagyunk, azonban életemben csak egy csatadalt tudtam, de arról is kiderült, hogy gyászinduló és azt is elfelejtettem.

Na, de amikor megint összeülünk, az az igazi! Mert ekkor már sokan sok véleményt mondanak (én még egy kis pótdumát is leadok, mert otthon ugyebár az asszony mellett nagyon szűkszavú az ember, tehát ott beszéljen, ahol szabad), és végül sok határozatot hozunk.

Először elhatározzuk, hogy még mindig érvényes az előző határozatunk, amiben kimondtuk, hogy érvényes az előző határozatunk, de nem olyan értelemben, hogy emígy és amúgy, hanem akként módosítva, hogy amúgy és emígy. Azután határozatilag kimondjuk, hogy azt a határozatunkat, amelyben megállapítottuk, hogy az előző határozatunkat azért nem teljesítettük, mert ugyancsak nem teljesítettük, de nem azért mert, hanem — csak. Ezt követően vérszerződést kötünk, megáldjuk egymást és távozunk.

Persze otthonomban szeretteim nem látják rajtam, hogy milyen nagy, emberhez méltó tett részese voltam, csak kiröhögnek, mert a ruhatári szám ott maradt a kalapomon és úgy autóbuszoztam végig a fél várost.

Péterfi Gyula

AZ ANYAKIRÁLYNÉ HUMORA

Erzsébet anyakirályné, a jelenlegi királynő kissé molett édesanyja, száraz humoráról és talpraesett válaszairól nevezetes. Még tényleges királynéi korában egyszer Amerikában egy fogadáson valamelyik texasi szenátor így szólt neki:

– Elisabeth, maga sokkal csinosabb, mint a fényképein.

– Köszönöm, uram! – bólintott valódi brit nyugalommal őfelsége.

Most viszont egy udvari fogadáson egy Susan George nevű, formás színésznőt mutattak be neki. A művésznő öltözete inkább egy Soho-beli vetkőző-bárba illett volna, mint az ünnepélyes alkalomra. Erzsébet anya mosolyogva kérdezte:

– Ennyire melege van, drágám?

HAJNALBAN

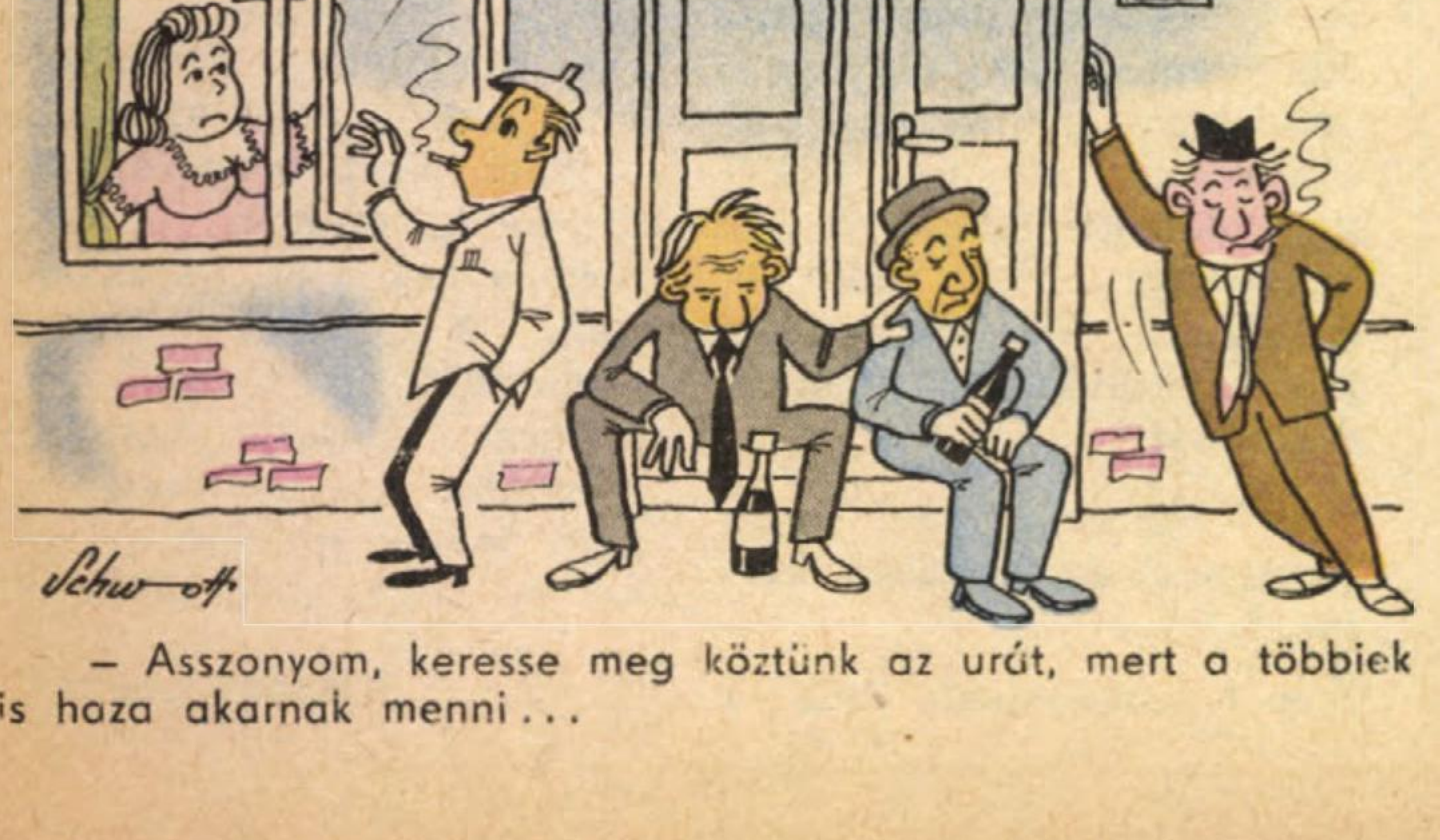

– Asszonyom, keresse meg köztünk az urát, mert a többiek is haza akarnak menni...

KITÜNŐ ÜZLETEMBER

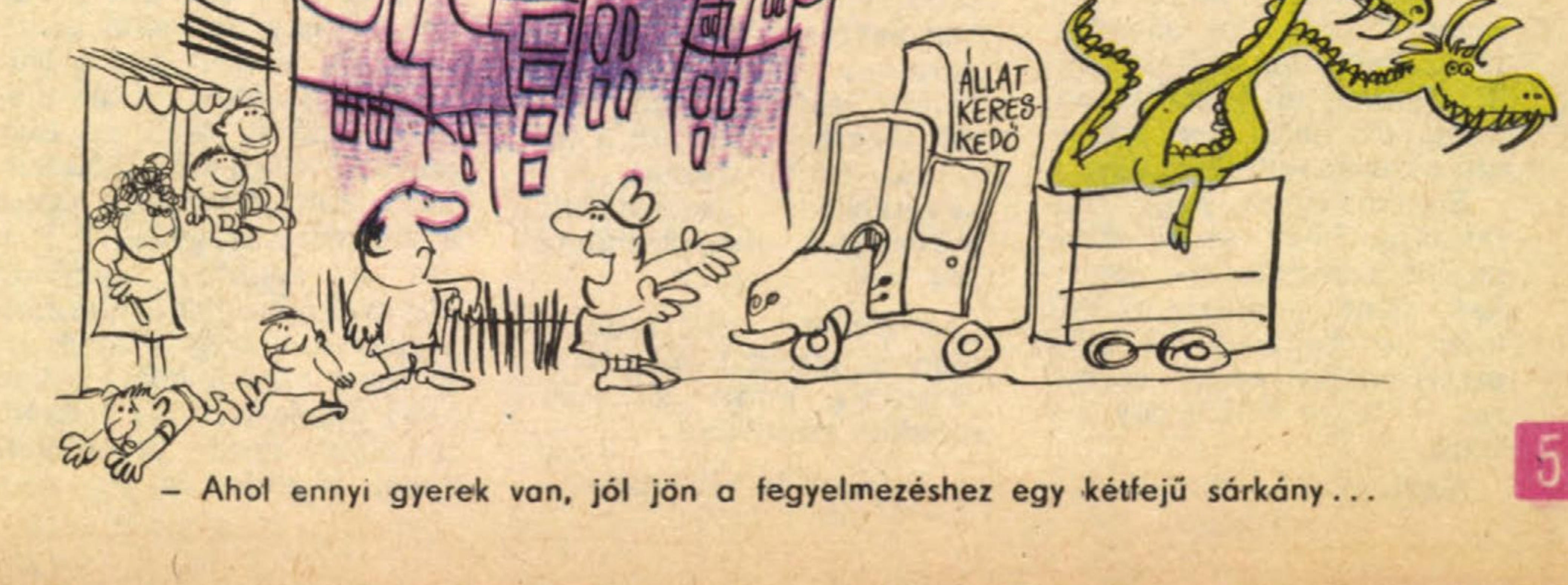

– Ahol ennyi gyerek van, jól jön a fegyelmezéshez egy kétfejű sárkány...

TAVASZI ESŐ

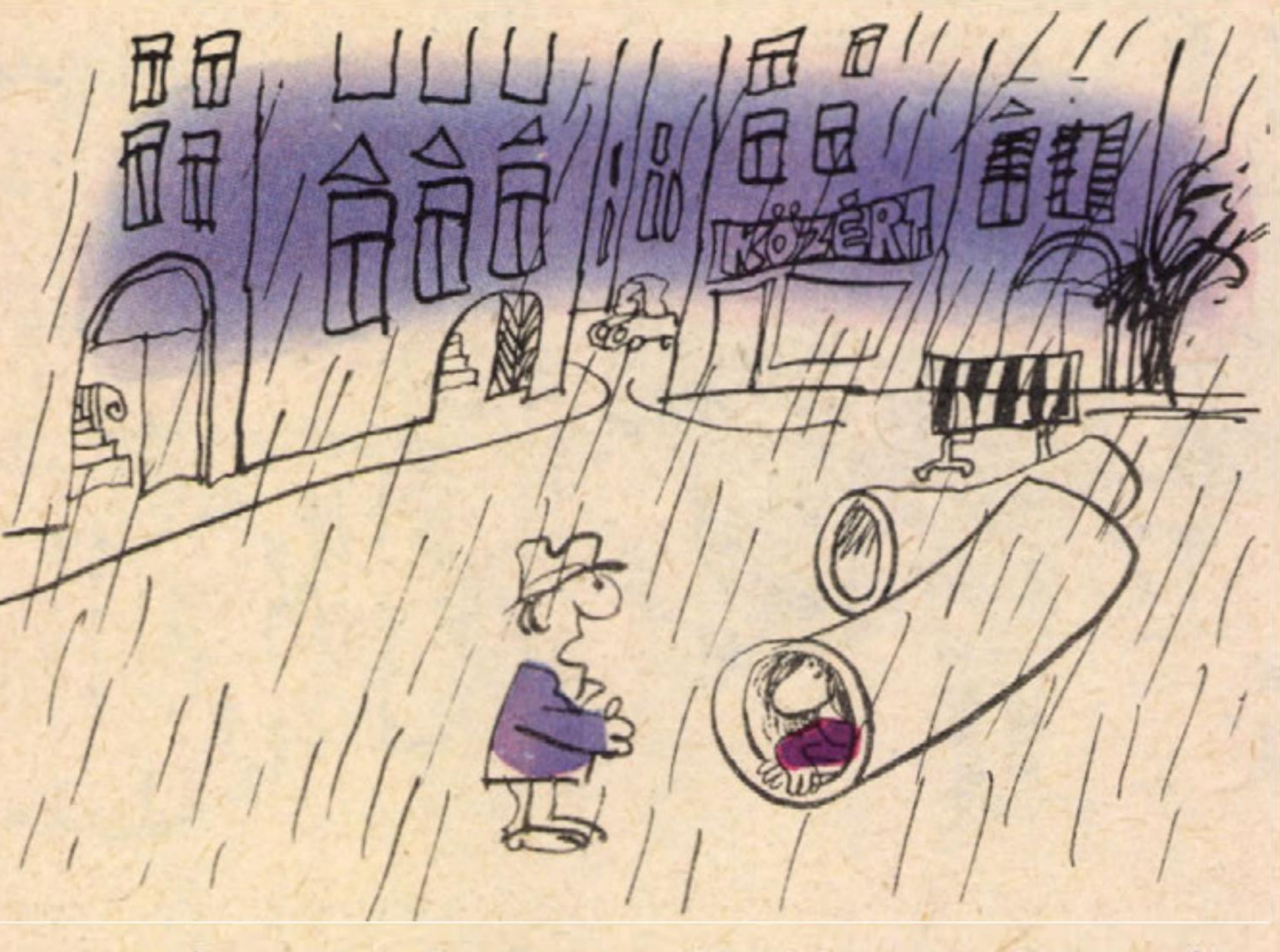

– Gyere már ki onnan, szívecském, nem lesz az új ruhádnak semmi baja…

ÖTLETES LÁTSZERÉSZ

Egy Los Angeles-i „Ofotért" kirakatában a következő felirat olvasható:

VISELJEN SZEMÜVEGET! ÍGY ELKERÜLHETI A „SZERELEM ELSŐ LÁTÁSRA" VESZÉLYEIT!

A BIGÁMISTA

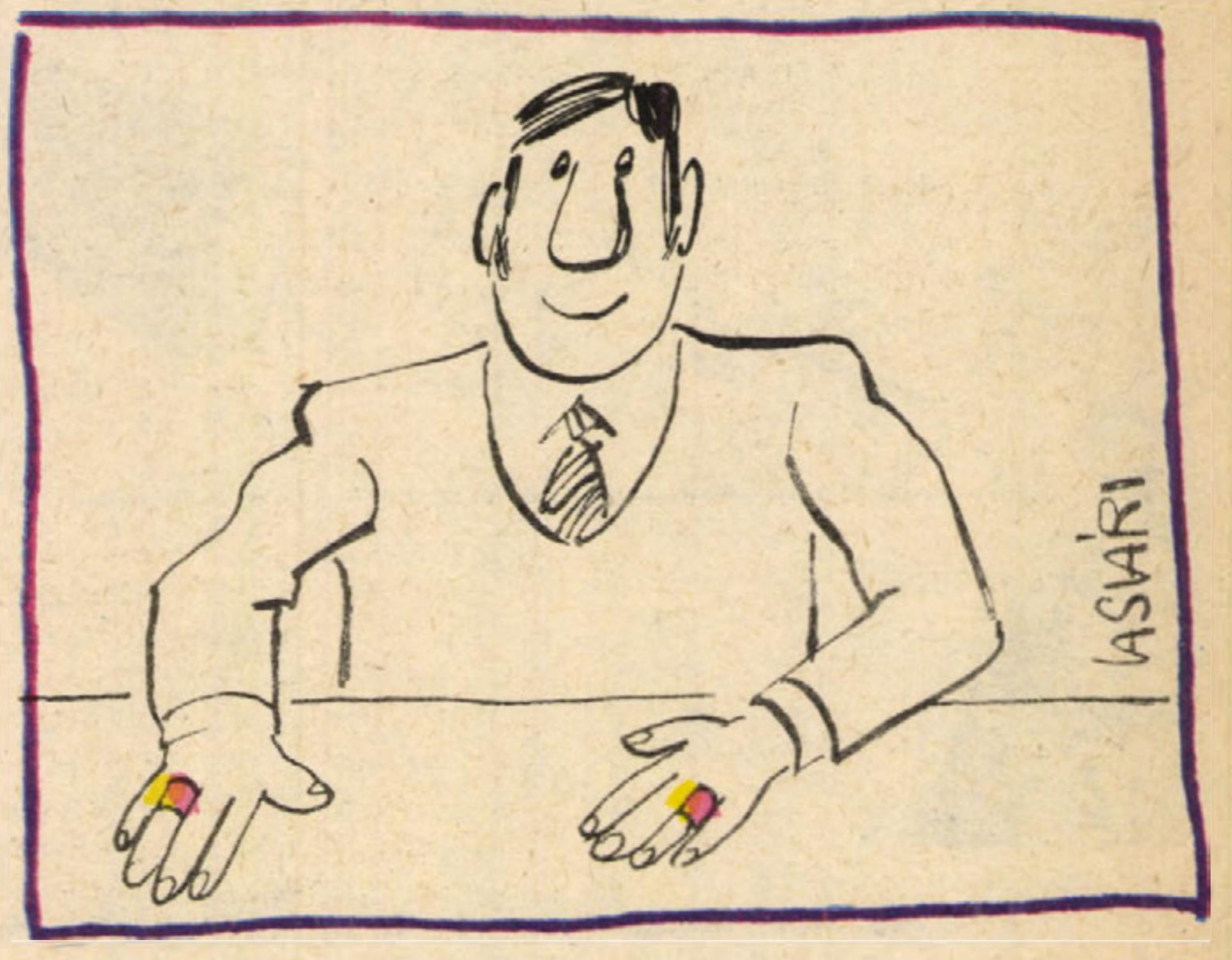

A TECHNIKA SZÁZADA

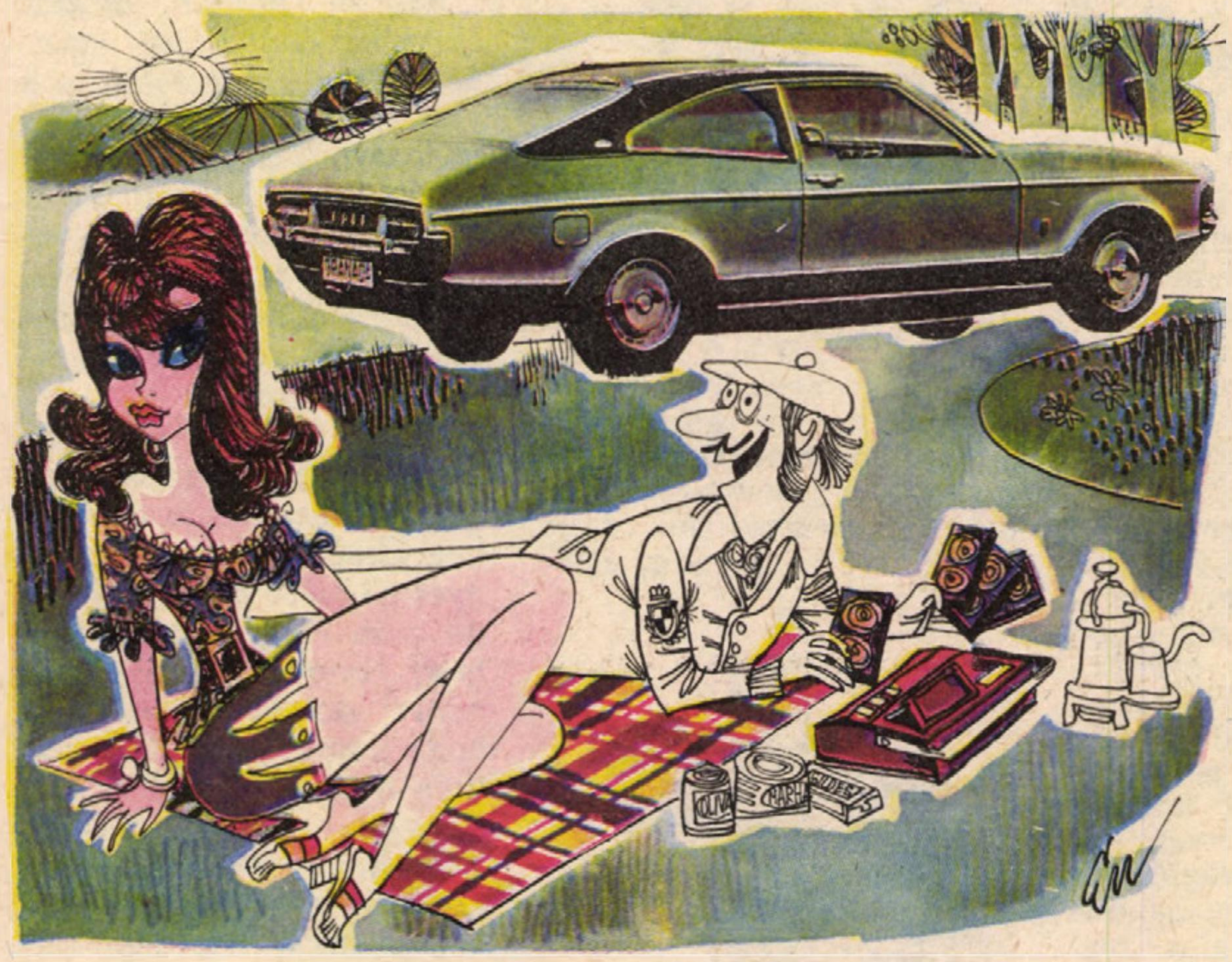

– Pacsirtát, csízt, sármányt vagy rigót kíván hallani?…

JÖJJÖN KI ÓBUDÁRA…

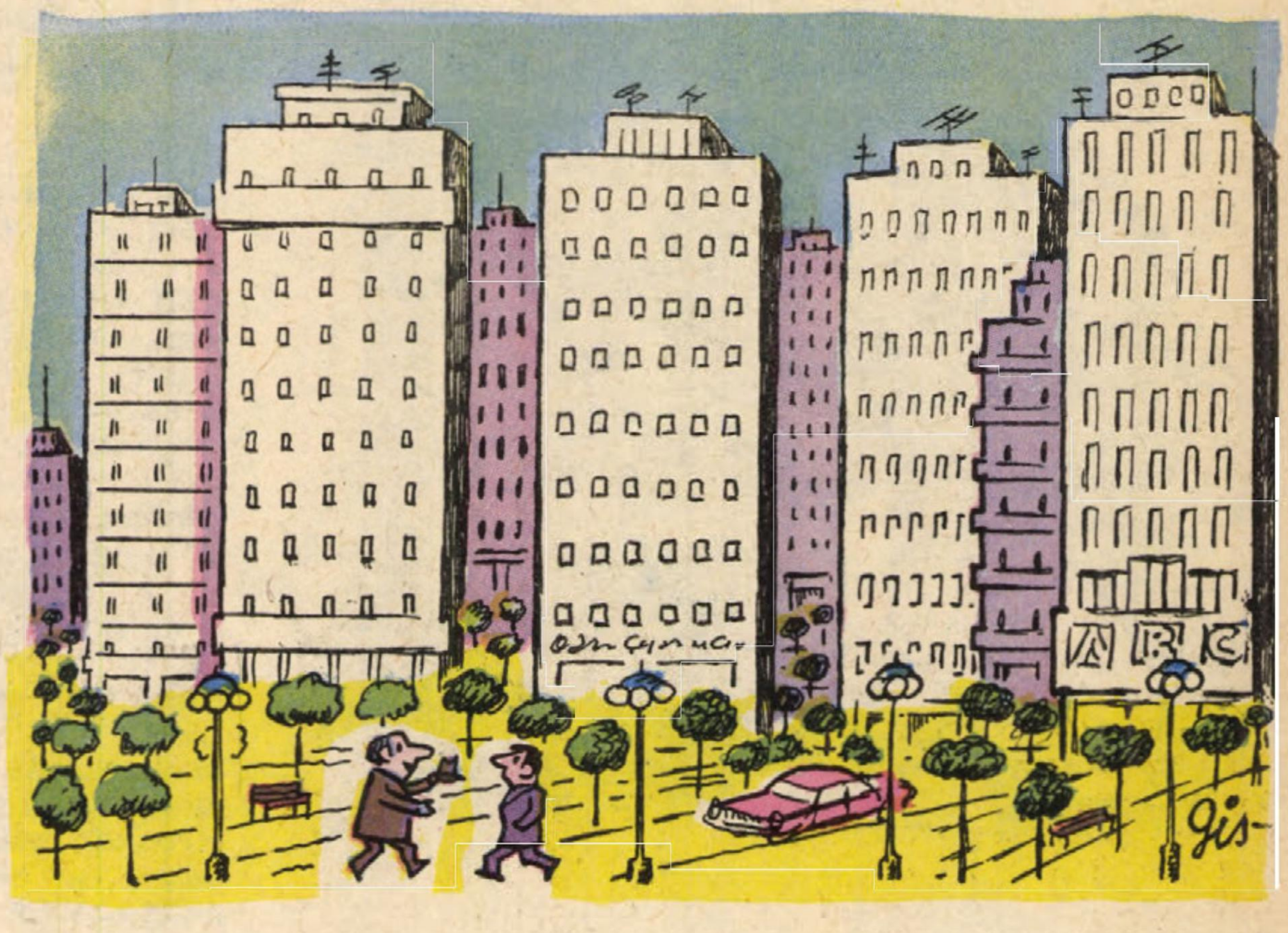

– Tessék mondani, jól megyek erre a kertvendéglő felé?…

HUMORÜGYBEN Kolozsvári Grandpierre Emillel

Majdnem két évtizedes barátságunk alatt néhány száz kilométert jártunk együtt hegyen-völgyön „kikapcsolódás céljából". Szigorú szabálya ezeknek a meneteléseknek, hogy közben tilos bármiféle komoly dologról beszélni, de nagyon is szabad vidám, sőt léha csevegéssel szórakoztatnunk egymást.

Életem egyik nagy mulasztása, hogy az ilyenkor kapott grandpierre-i sztorikat nem jegyeztem föl, mert — ha csak tíz kilométerenként egyet számítok — telne belőle egy kötetre.

Most pedig itt ülünk a Csúcs-hegy tövében, a fűvön, Emil barátom ellenségesen nézi a jegyzetfüzetemet, és a világért sem zavarja meg a természet csendjét. Nem erőltetem, fölállunk, megyünk tovább. Jó fél óra múlva, amikor egy bozótos részen hatolunk keresztül, s a visszacsapódó ágak ellen védekezve magunk elé tartjuk a kezünket, váratlanul megszólal:

— A humor szerintem hasonló önvédelmi ösztön. Hasonló, de sokkal magasabb rendű, mert nem csupán egyszerű mechanizmus. A humor segítségével, mint valami rafinált komputerrel, elemeire bontjuk a tragédiát és a drámát, és a következő „automatikus művelettel" megakadályozzuk azt.

— Evvel azt mondod, hogy a humor bizonyos védettséget nyújt a tragédiákkal szemben?

— Jelentős védettséget.

— Talán eljön az idő, amikor majd ***humor-oltással*** biztosíthatjuk ezt a védettséget mindenki számára?

— Már eljött az idő. Ha a mai tömegkommunikációs eszközök, egy kicsit bővebben adagolnák a humort, fokozatosan „beolthatnák" az egész országot.

— Magyarán mondva: a humorra nevelni kell az embereket?

— Igen. Mondok is mindjárt egy ilyen „oltó-nevelő" célzatú igaz tanmesét. Van nekem egy mérnök barátom, aki a MÁV-nál a Budapest—Miskolc vasútvonalat ellenőrzi. Néhány éve amikor véletlenül találkoztunk, elmesélte, hogy egész kiskönyvtárat gyűjtött össze a vonatból kidobált könyvekből. Azt tapasztalta ugyanis, hogy a miskolci gyorson utazók közül sokan vásárolnak könyvet a Keleti pályaudvaron. Rögtön olvasni kezdik, és ha nem tetszik nekik, Hatvan és Gyöngyös között kidobálják. Ő meg megy a sínautón, és fölszedi ezeket a könyveket, illetve „véleményeket", hiszen, ha egy könyvből nyolc-tíz példányt talál, azt hiába magasztalják neki a kritikák. No, a múltkoriban váratlanul betoppantam ehhez a barátomhoz, hogy megnézzem ezt a különleges könyvtárát. Igazán jól mulattam, amikor a nemrég megjelent „Szellemi galeri" című könyvemből két példányt is találtam a gyűjteményében. „Ezeket is Hatvan és Gyöngyös között találtad?" — kérdeztem. „Nem, nem — válaszolta —, az egyiket már Gödöllőnél, a másikat Aszódnál."

— Téged csöppet sem bántott ez az aláhúzott kritika?

— Ellenkezőleg! Hála a humoromnak, mulattatott, mint annak az ismerősömnek a gratulációja is, aki áradozott a Kalózkisasszony című darabomról, de mindjárt közölte, olvasta a kritikákat is, s lehet, hogy azok jobban értenek hozzá. Aztán rövid, kínos csend után mély részvéttel megjegyezte: „Nem könnyű mesterség az öné sem. Hogy bírja csinálni?"

— Tényleg, hogy bírod csinálni?

— A két betyárról szóló régi anekdotával válaszoltam. Azt mondja az egyik betyár: „Szép mesterség ez a mienk, csak az a kár, hogy a végén ott az akasztófa." A másik betyár, az öregebb így válaszol: „Nincs igazad, komám, mert ha az az akasztófa nem lenne, minden rongy ember betyárnak menne."

Sólyom László

VASAKARAT

(EGY EDZŐ NAPLÓJÁBÓL)

1972 április. Az FC Zulficar ellen játszott világrangadó 53. percében 11-eshez jutott a csapatom. A büntető elvégzésére Kecmec Gézát jelöltem ki. Kecmec Géza a sportág legbiztosabb szemű éleslövésze, aki egy ötös meccslabdával ötven méterről nyolcvan eset közül hetvenkilencszer eltalálja a célpontul kitett hangyatojást. Kecmec Géza ezúttal a cseles megoldást választotta. Nem rohant bikamódra a labdának, hogy sistergő bombával szaggassa cafatokká a háló sarkát, mert saját pályánkon játszottunk, s a saját háló rongálása a takarékosság elemi törvényeinek megvetését jelentette volna. Kecmec Géza tehát finoman és elmésen a kapu közepére gurította a labdát. Rosenkrantznak, a portugál kapusnak az arcán a csodálkozás jelei futottak át, majd elfogyasztott egy könnyű uzsonát, kiolvasta a napilapokat, végül egyetlen bütyökvillanással a korzótribünre rúgta a labdát.

Ez száz évenként legfeljebb egyszer fordulhat elő.

1972. május. Az FC Zulficar elleni visszavágó 63. percében 11-eshez jutott a csapatom. A büntető elvégzésére Kecmec Gézát jelöltem ki. Kecmec Gézának ugyanis nehéz gyermekkora volt, kedvenc postagalambja, amelyet keblén melengetett, megszökött egy gatyás gerlével. Én tudományos alapon dolgozom, jól tudom, hogy az ismételt kudarc motorikus sztereotipeket, vagy mi a csudákat alakít ki a kísérleti személy tudatalattijában és ezzel az ego dezavuáláshoz, vagy mi az ördöghöz vezethet *(Stolz—Pipinkovics—Freud: „De natura spiritus", 639—651. o.)* és miként jövök én ahhoz, hogy lábbal tiporjam Kecmec Géza tudatalattiját? Kecmec Géza a büntetőt finoman és elmésen a kapu közepére gurította. Ha nincs ott egy fűcsomó, talán el is jut a gólvonalig. Rosenkrantznak, a portugálok kapusának így viszont még lépnie is kellett egyet, hogy a labdát egyetlen bütyökvillanással a korzótribünre továbbítsa. Durvalelkű ember.

Ez száz évenként legfeljebb kétszer fordul elő.

1977 augusztus. A Légfék TK ellen játszott helyosztó 73. percében 11-eshez jutott a csapatom. A büntető elvégzésére Kecmec Gézát jelöltem ki. Nem engedhetem, hogy ez a kétlábon járó futballista a meghasonlás karjaiba vesse magát. Kecmec Géza egyébként Johanna néném kedvence is, a szakosztályi táncosteákon virágénekeket dúdol az idős hölgy fülébe, saját dorombkísérete mellett. Semmiképpen sem bánthattam meg az ősz asszony érzékenységét azzal, hogy esetleg mással rugatom a 11-est. Választásommal természetesen magasabb elveket is szolgáltam, hiszen nevelés is van a világon, s a labdarúgó félkarú óriás, ha süket a ballába *(Frimml—Hickenlooper—Pestalozzi: „Non scolae sed vitae focimus". III. 118—132. o.)*

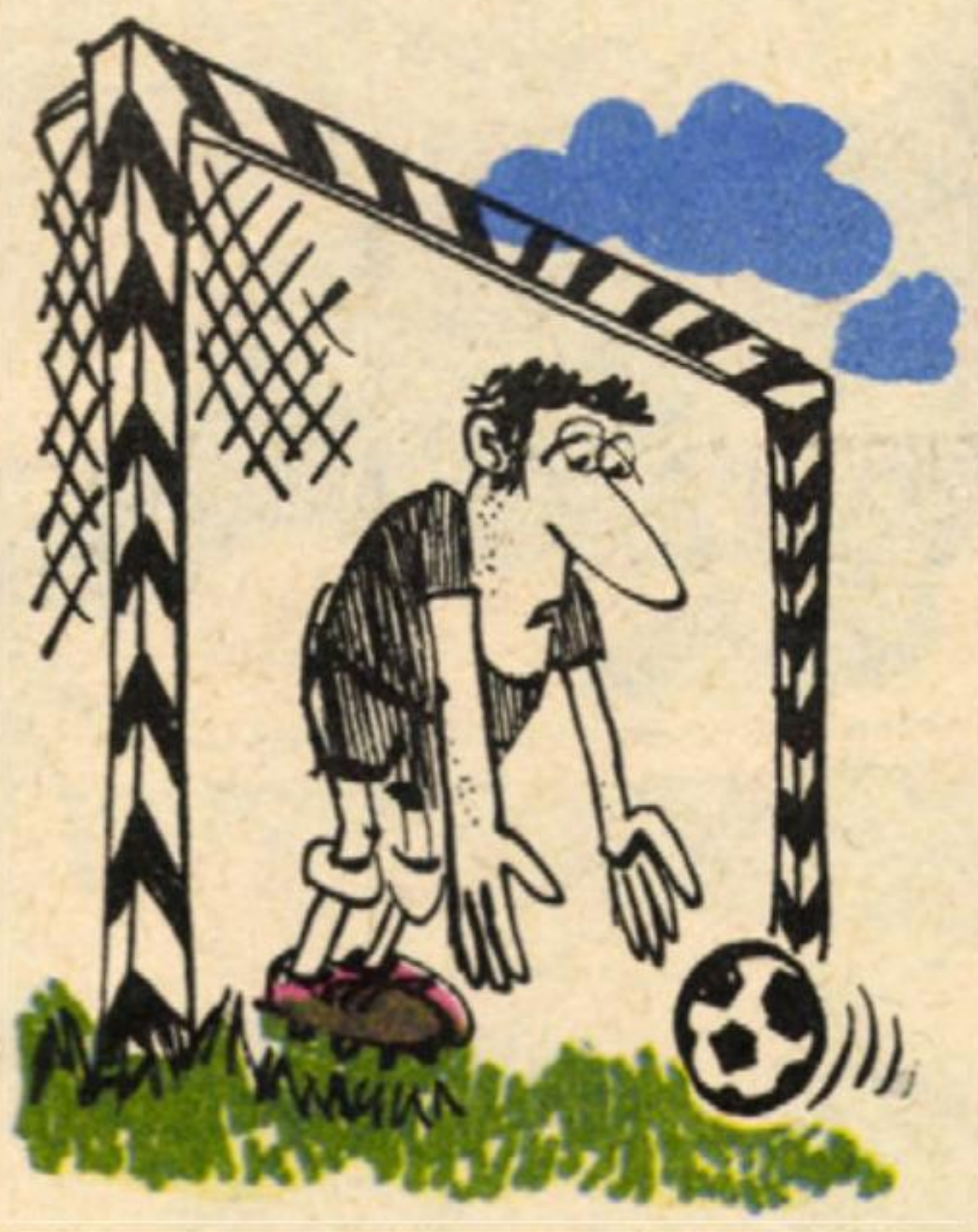

Kecmec Géza a büntetőt gyengéden a kapu közepére gurította. Petymeg Zoltán, a Légfék TK kapusa lehajolt, lefújta a port a labdáról, majd finomkodva a kezébe vette a gömbölyű holmit. Nyegle fráter.

Ez százévenként legfeljebb harmincötször fordul elő. Nem adom fel.

1989 október. A Lúdláb SK ellen játszott mérkőzés 83. percében büntetőhöz jutott a csapatom. A 11-es elvégzését Kecmec Gézára bíztam. Valahogy már rászoktam, hogy mérkőzésenként egyszer rágyújtok Kecmec Gézára. Miért, mások viszont isznak és zsugáznak! A kísérletsorozat egyébként mérkőzésről mérkőzésre több reménnyel kecsegtetett. Ugyanis tudományos alapon dolgoztam, s így tisztában voltam azzal, hogy minél hosszabb egy széria, annál könnyebben megszakadhat, mert a nagy számok törvényét nem lehet leereszteni a vízvezetékben *(Ptolemaios—Gauss—Kudlicsek: „Csengő-bongó forgásintegrálok", XXIII—XLIX. o.)*. Kecmec Géza a büntetőt lágyan és elegánsan a kapu közepére gurította. Jelleg Ede a Lúdláb SK kapusa letérdelt, beleharapott a labdába és fogaival emelte fel a földről. Nagyszájú ember.

Ez százévenként legfeljebb nyolcszázhetvenháromszor fordul elő. Kitartok:

1997 december. A Cukipipi TE női csapata ellen játszott meccs 93. percében büntetőhöz jutott a csapatom. A büntető elvégzését — valami furcsa előérzetnek engedve — Kecmec Gézára bíztam.

Sikerült! S most illő meghatottsággal hozom ország-világ tudomására: az elmélyült tudományos munka, a megalkuvást nem ismerő türelem, a vasakarat végül mindig diadalt arat.

Kecmec Géza a büntetőt finoman és elegánsan a kapu közepére gurította. Szeplő Cica, a Cukipipi kapusa a labda láttán felsikoltott, hátat fordított a pályának és a kapu sarkában beásta magát. A labda így akadálytalanul cammogott a hálóba. Utóbb eszmét cseréltem Pikk Jenővel, a Cukipipi edzőjével, aki elmondta, hogy Szeplő Cica sorrendben már a nyolcezer-hatszázhuszonkilencedik gólt kapja ilyen módon, de ő nem nyugszik, amíg sikerélményhez nem juttatja a harmatos leánylelket. Hát nem igaz, micsoda tehetségtelen alakok működnek ezen a pályán . . .

A jég tehát megtört s most ismét felfelé ívelhet a csapatom útja. Ha Kecmec Géza a következő kilencvenhárom büntetőt is berúgja, még az NB VI-ba is visszakerülhetünk.

Peterdi Pál

„PAX AMERICANA"

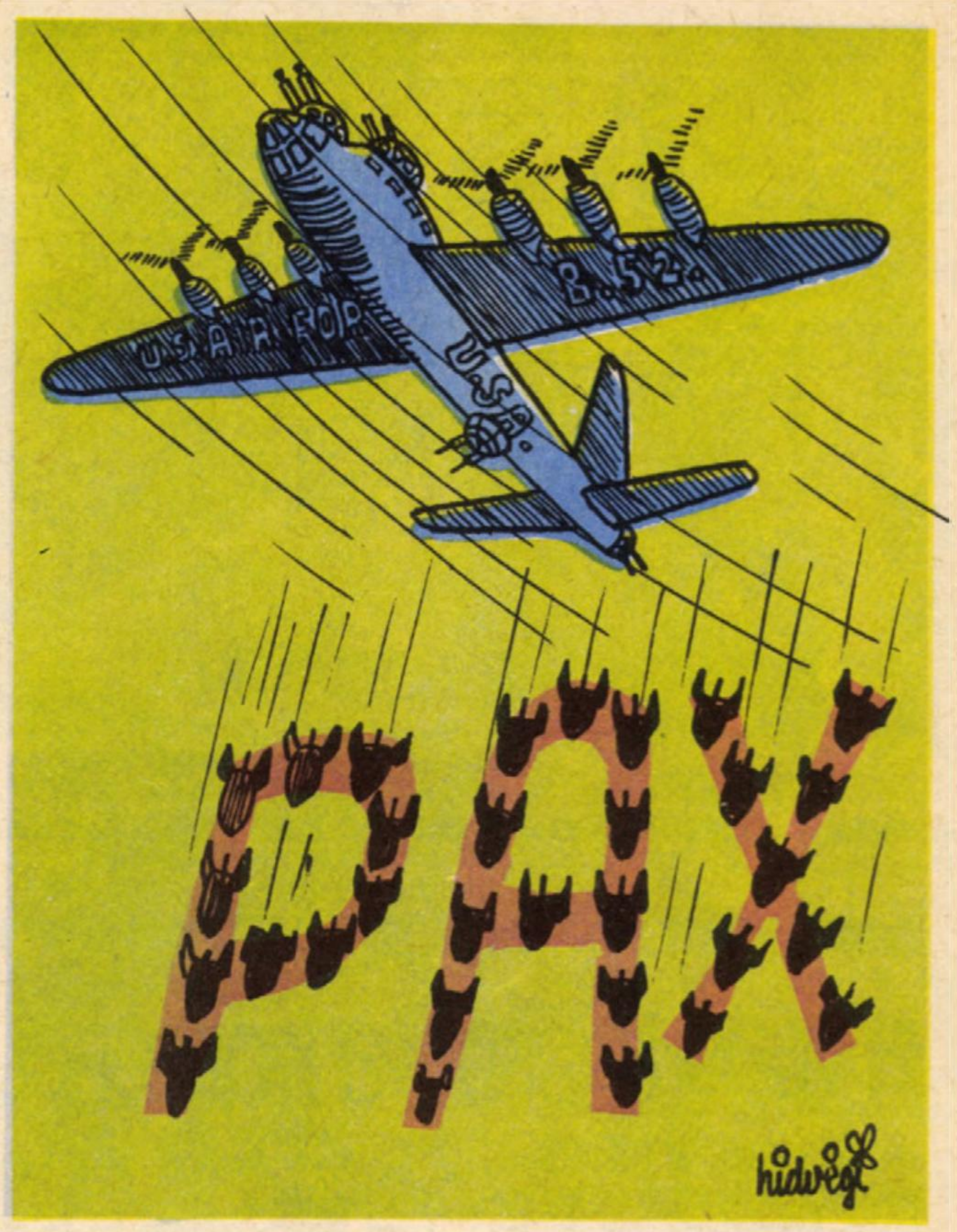

FEL TORREADOR – SZTRÁJKOLNI!

Madridból jelenti az UPI-hírügynökség, hogy a spanyol bikaviadorok szakszervezete sztrájkra készül, hacsak meg nem oldják a már régóta folyó adó-vitát. Paco Camino, az egyik ismert matador kijelentette, hogy a jelenlegi adórendszer rendkívül hátrányos rájuk nézve, s anyagi szempontból egyszerűen nem érdemes megjelenni a vérző arénában. A legjobban kereső torreádorokra nézve is előnyösebb, ha például az üzleti életben helyezkednek el.

A bikákra is.

TAVASZI MUNKÁK IDEJÉN

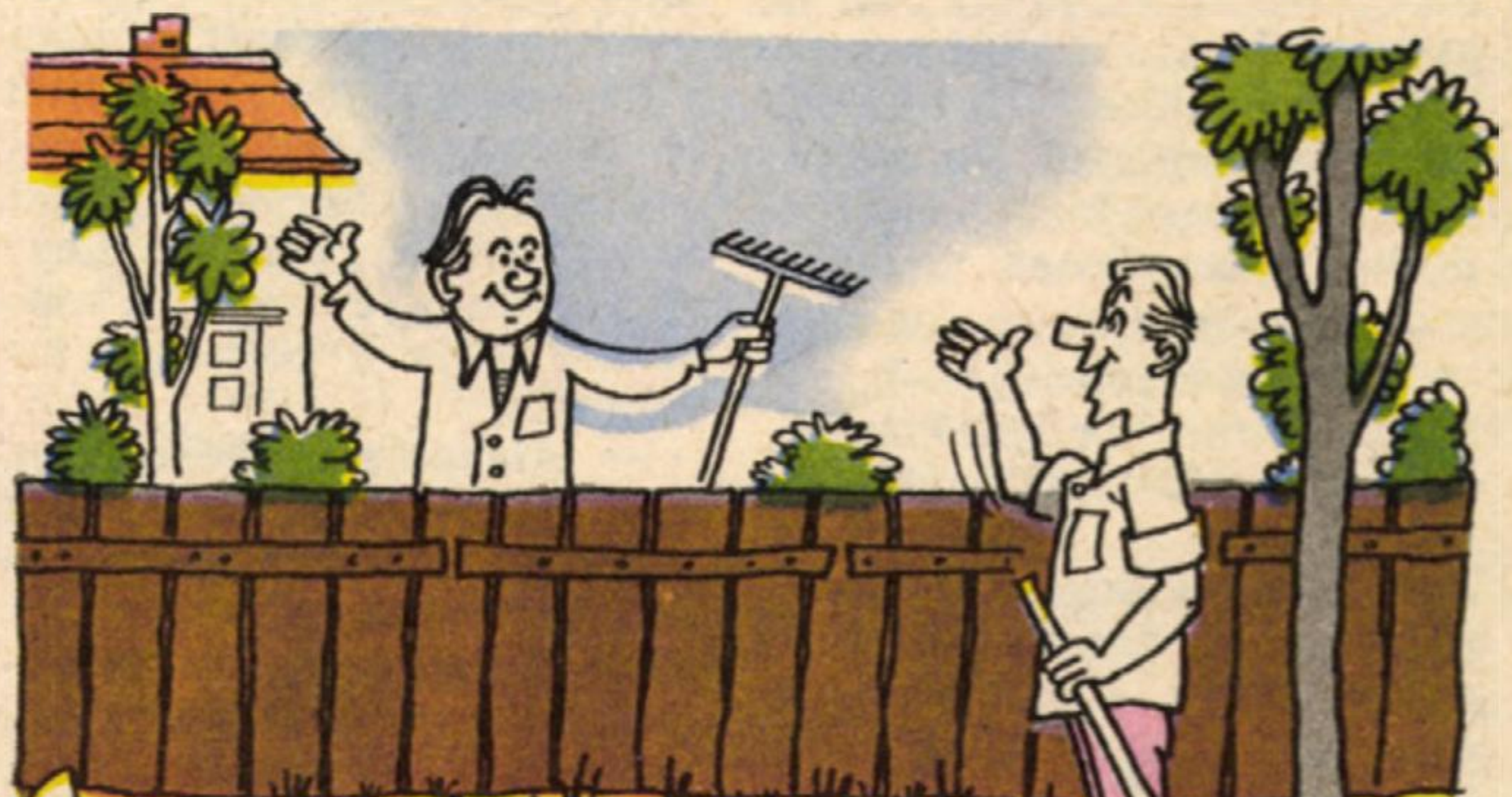

– Jó reggelt, szomszéd úr, szintén betegallományba

PECH

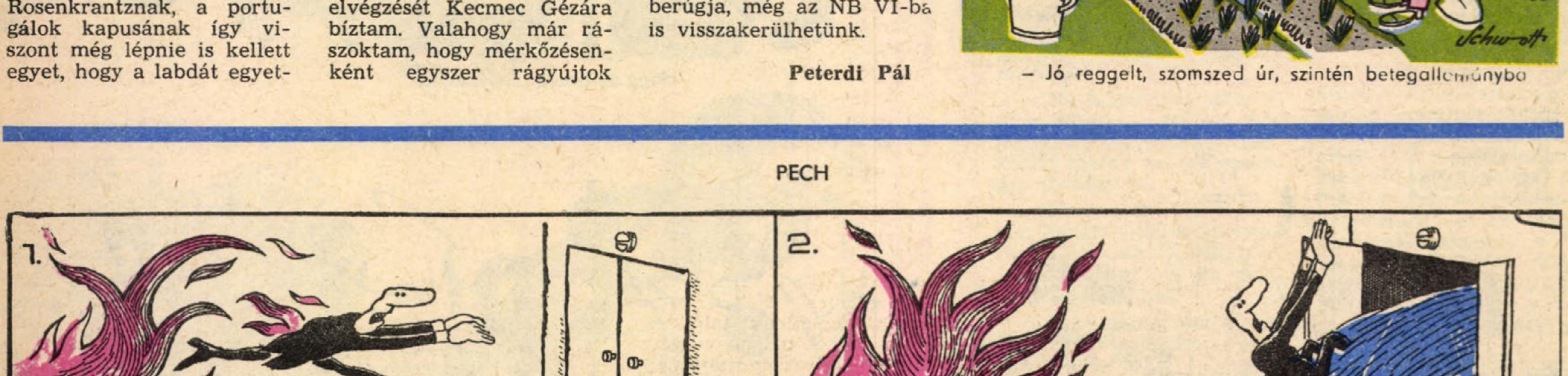

IDEGENFORGALMI SZEZON

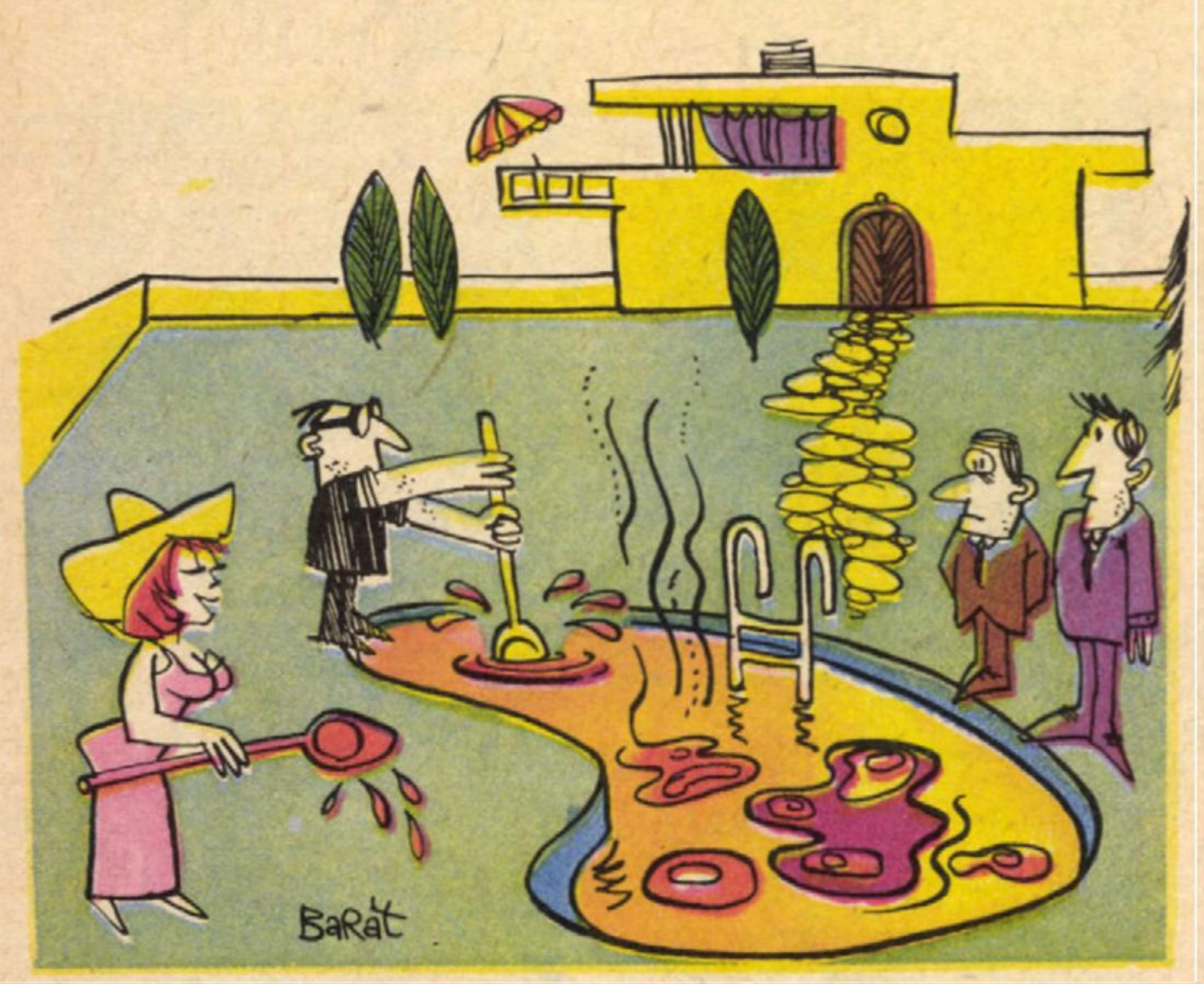

– Várjuk a külföldi rokonokat és főzünk egy kis szegedi halászlét.

a világ anekdota kincséből

Leo *Slezák* a bécsi Hofoper nagy nevű tenoristája, majd századunk elején tetőzött nagy sikerei után az első hangosfilmek kedvenc énekes-színésze — pályája delelőjén, felesége kíséretében, külföldi vendégjátékra indult. Már kint volt az állomáson, már fütyült a vonat, mikor öltöztetője berobogott a peronra és egy újságpapírba göngyölt, zsineggel hevenyében átkötött csomagot nyújtott fel a vagonba:

— *A korona, művész úr, a korona a Prófétából...! Nem fért be a kofferbe... Kimaradt...*

A tenorista szóhoz sem tudott jutni. Leydeni János gyönyörű, vadonatúj, csillogó kövekkel kirakott, hermelinszegélyes koronája — újságpapírban! Elgörbülhet, összetörhet, vége!

— *Bocsánat, angyalkám!* — mondta a feleségének, az asszony minden tiltakozása ellenére kiürítette az egyik terjedelmes kalapskatulyát és gyöngéden elhelyezte benne a becsomagolt koronát. Aztán a kalapdobozt óvatosan visszatette a csomagtartó hálóba.

Éjszaka — a határállomás, Vámvizsgálat. A finánc belép.

— *Van valami elvámolnivalójuk?*

— *Nincs, kérem* — feleli nyugodtan Slezak. — *Nincs semmi.*

A vámtiszt körülpillant. A kofferekre mutat.

— *Azt a kalapdobozt... tessék felnyitni.*

Pontosan eltalálta. Slezak lenyeli dühét, nyájasan mosolyog, és a kalapskatulyát óvatosan leemelve, kibogozza az aprólékosan bebugyolált és immár gondosan átkötözött csomagot. Miközben hangtalanul elátkozza az öltöztetőszabót, a finánc figyelemmel lesi minden mozdulatát.

Mikor a hermelinnel szegett, ékköves korona előbukkan, a vámtiszt a nem várt látványra szemmel láthatóan összerezzen. Rámered a tenoristára, aki koronával a kezében, Leydeni János győzelmes pózában állja a fürkésző tekintetet.

— *Alázatosan köszönöm, Fenség!* — csattintja végül össze a bokáját a finánc — feszesen szalutál — *Engedelmet kérek, hogy alkalmatlankodtam. Dehát a kötelesség... a kötelesség...*

És sűrűn hajlongva kihátrál a fülkéből.

Békés István feldolgozása

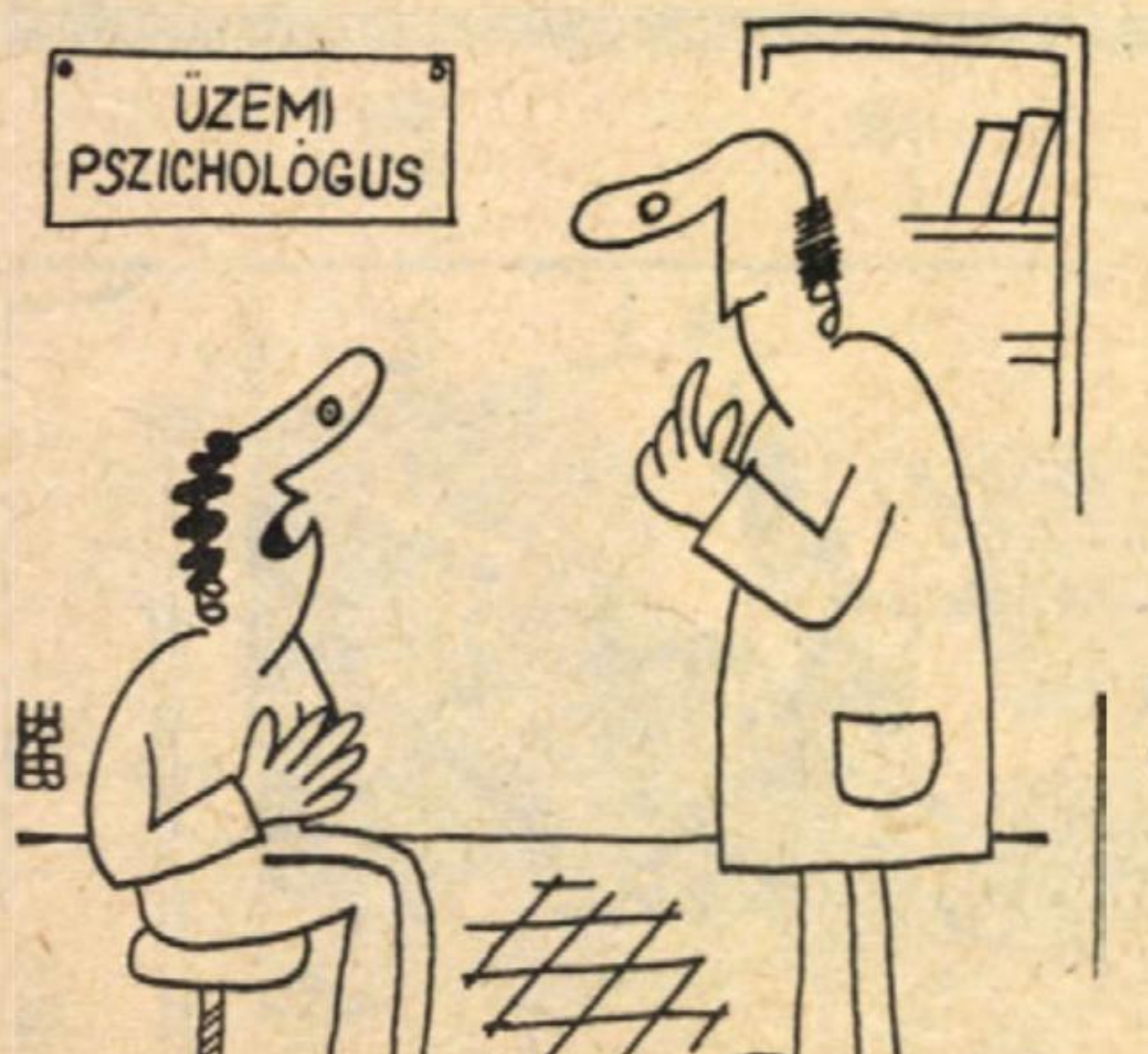

ÜGYES MEGOLDÁS

– Fizetésemelést kértem és ide küldtek...

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:

Mire tanítanának be egy fókát?

Brenner György:

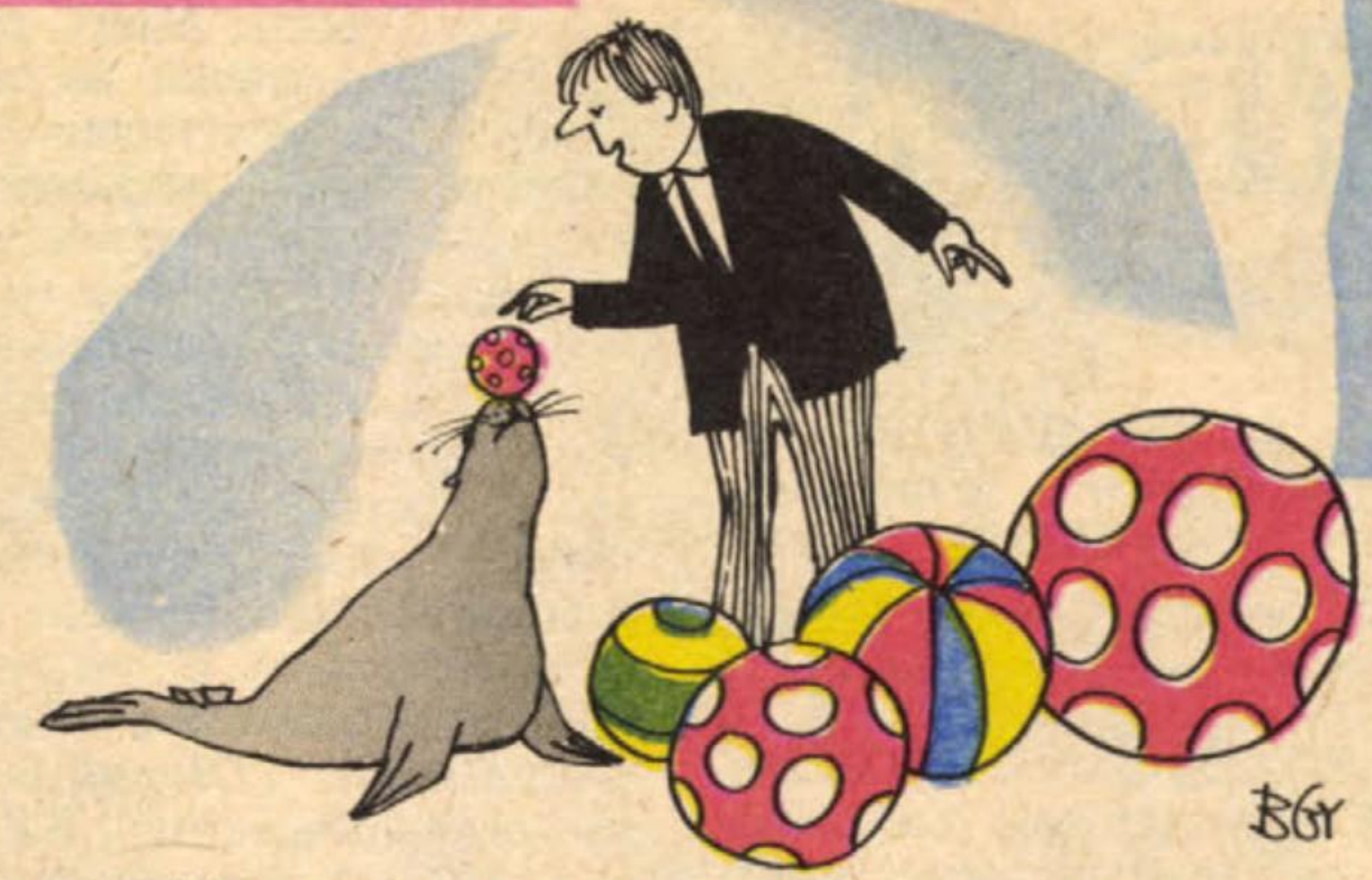

– Megmondanám neki, hogy ne strapálja magát. Nálunk anélkül is megkapja naponta a halat.

Dallos Jenő:

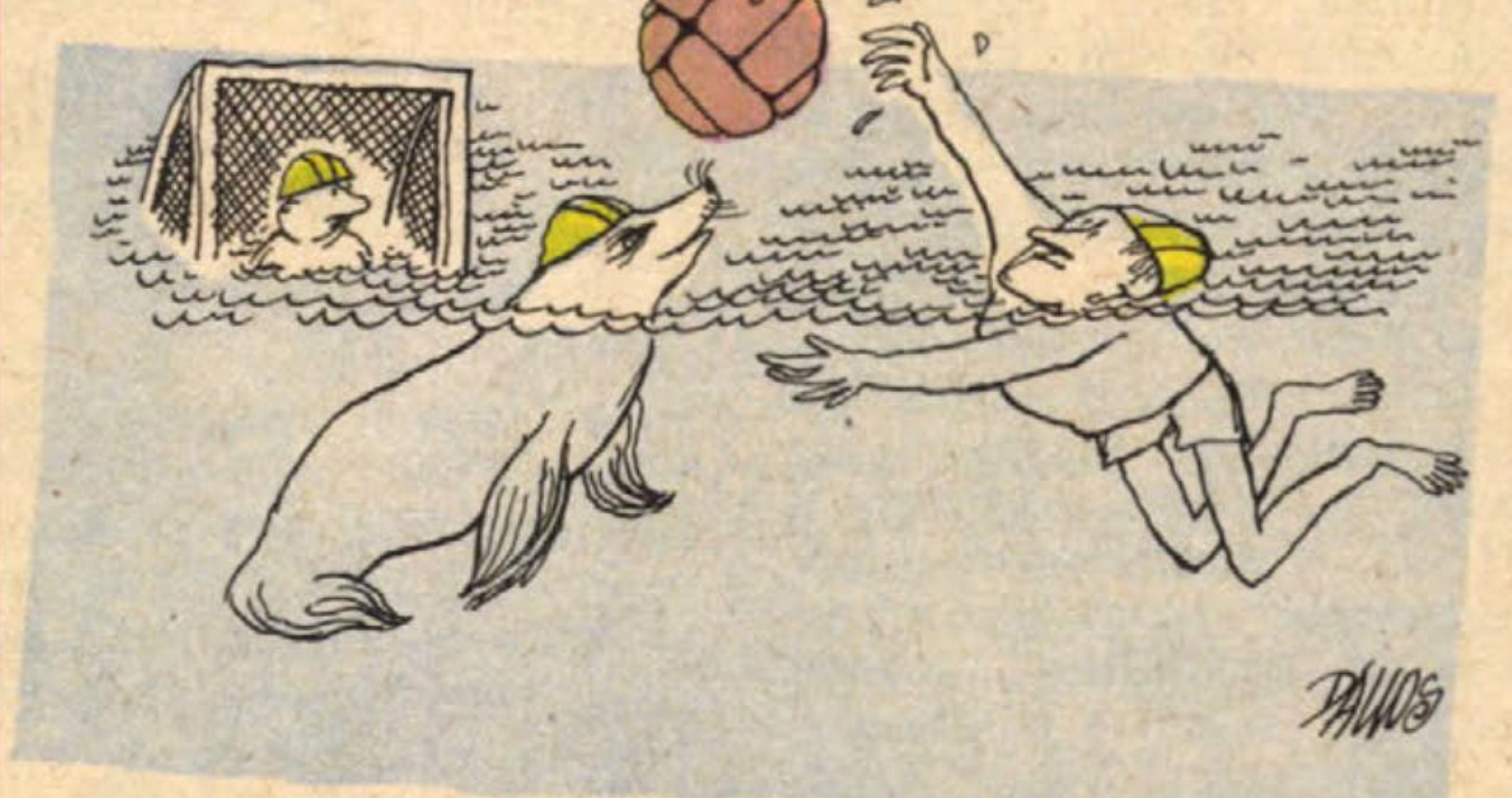

– Vízilabdázásra oktatnám. Úgyis jön az olimpia.

Vasvári Anna:

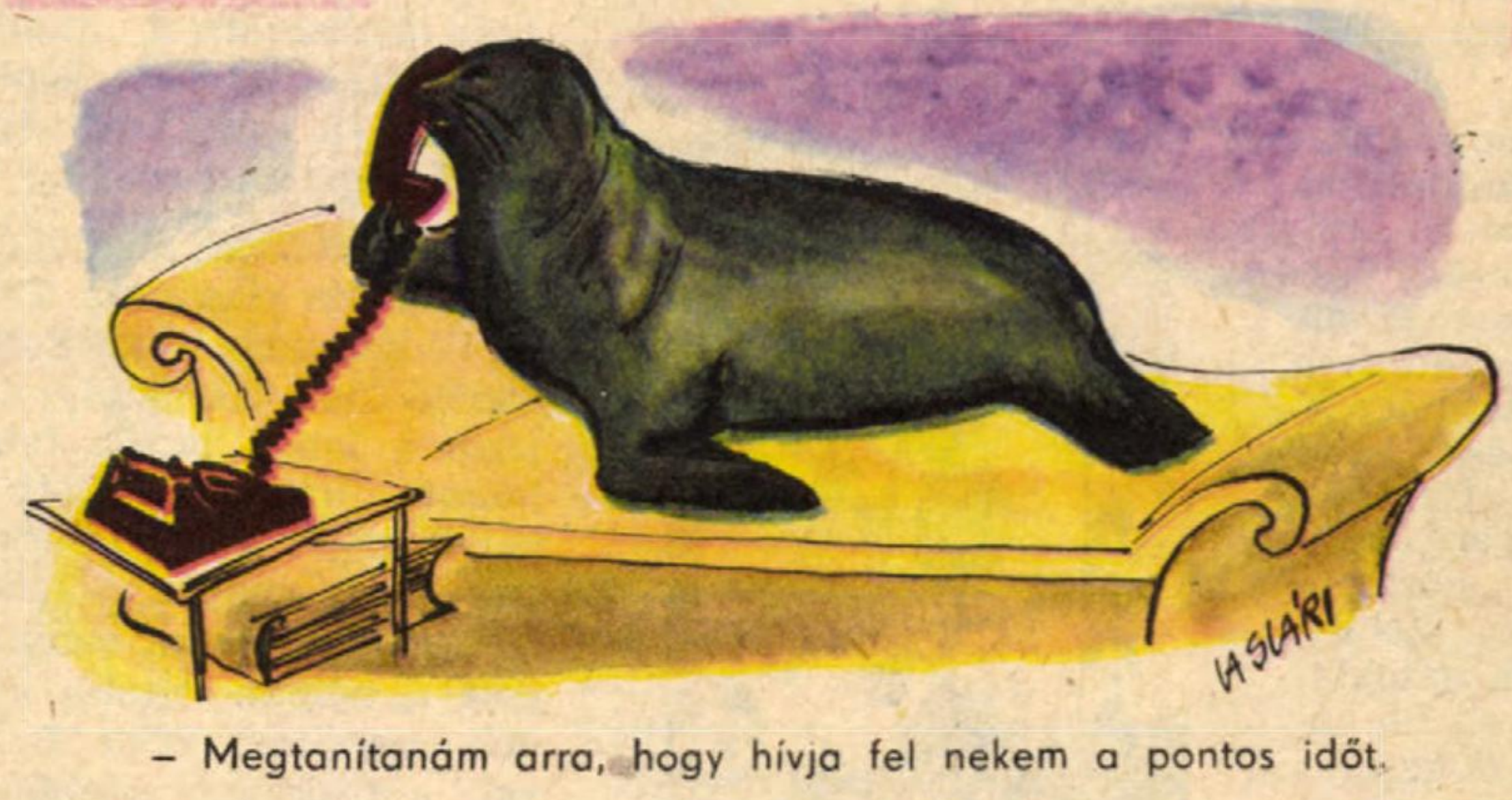

– Megtanítanám arra, hogy hívja fel nekem a pontos időt.

Endrődi István:

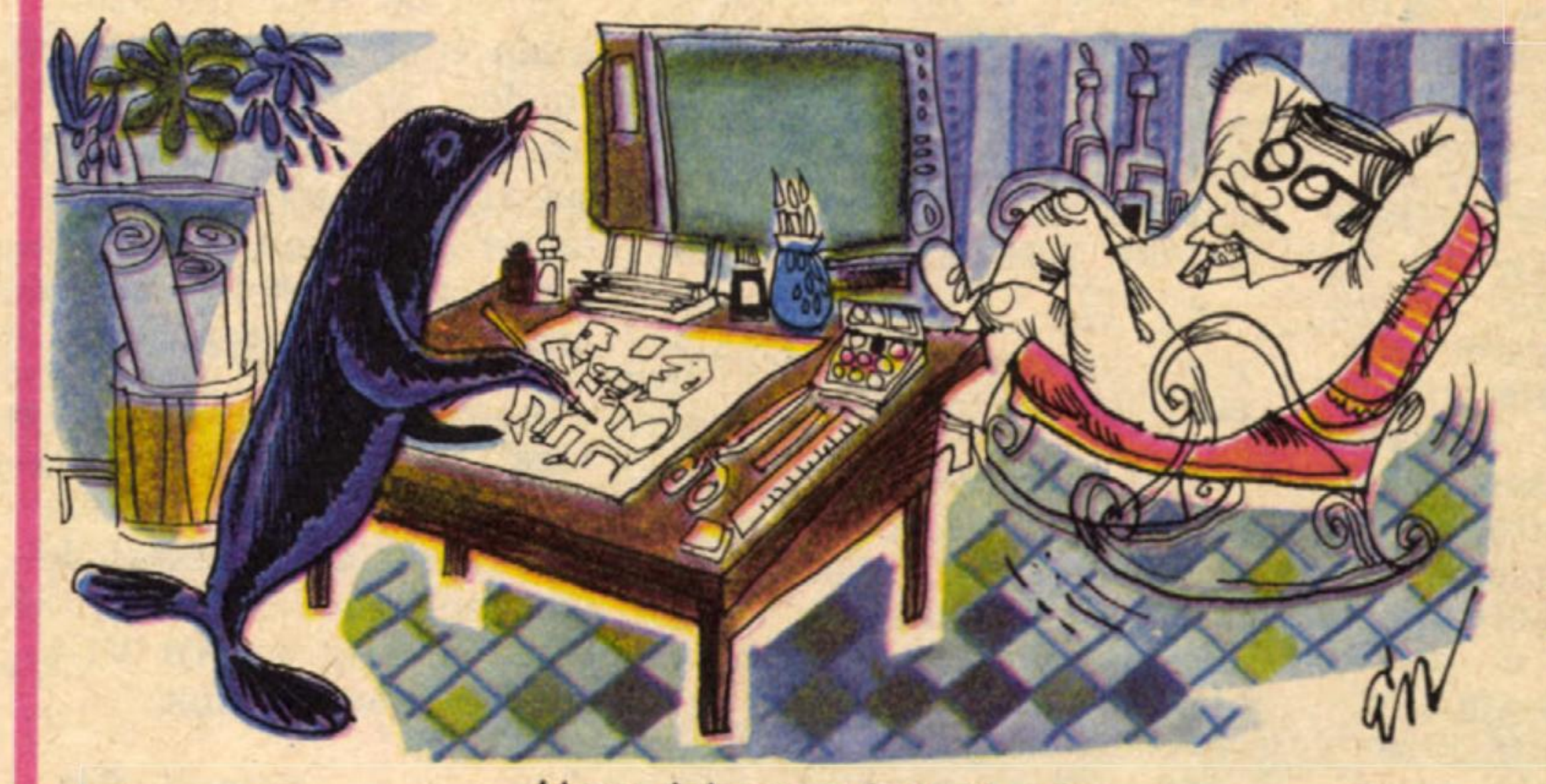

– Hogy dolgozzon helyettem!...

Szűr-Szabó József:

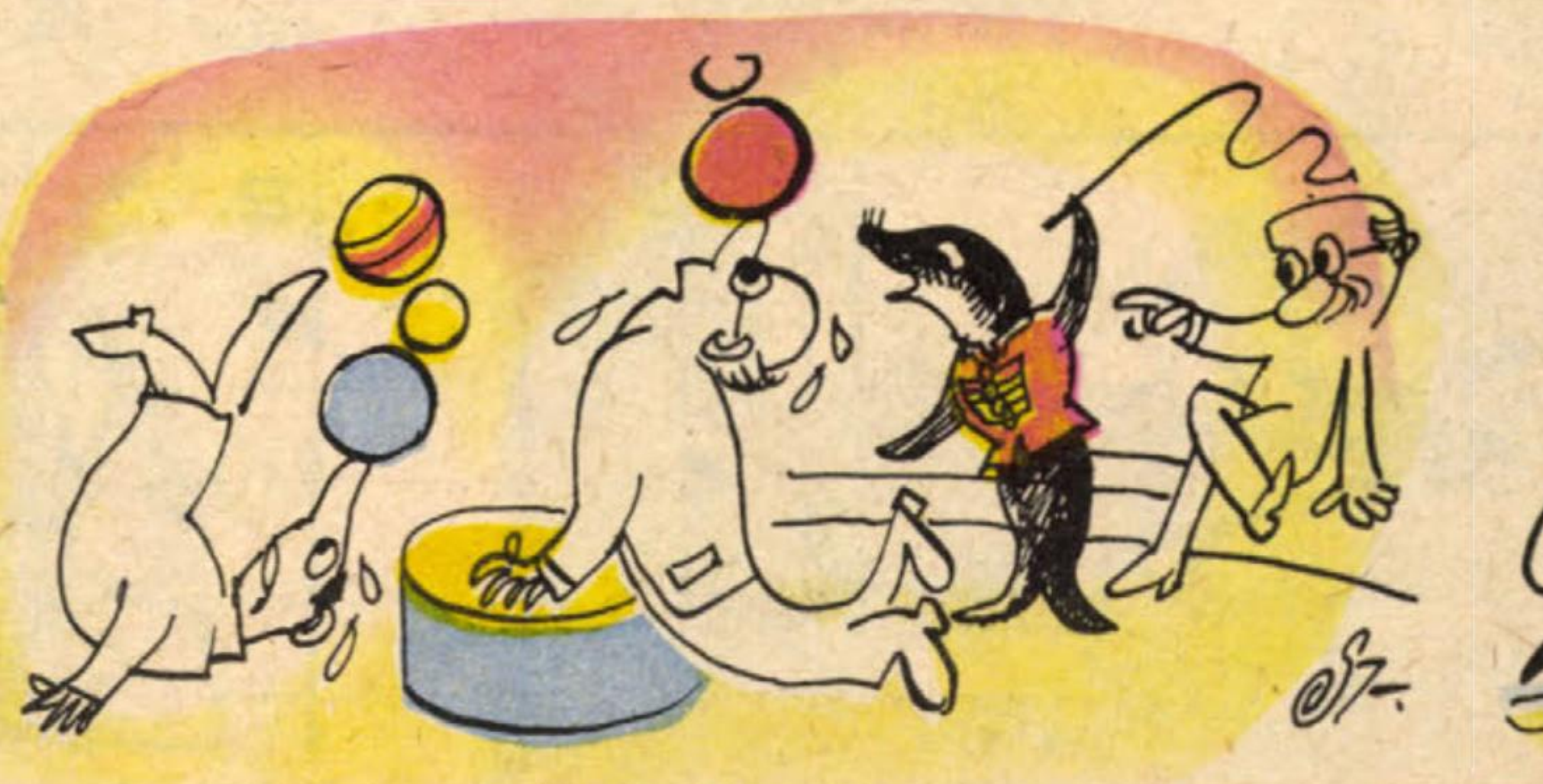

– Betanítanám idomárnak.

Lehoczky István:

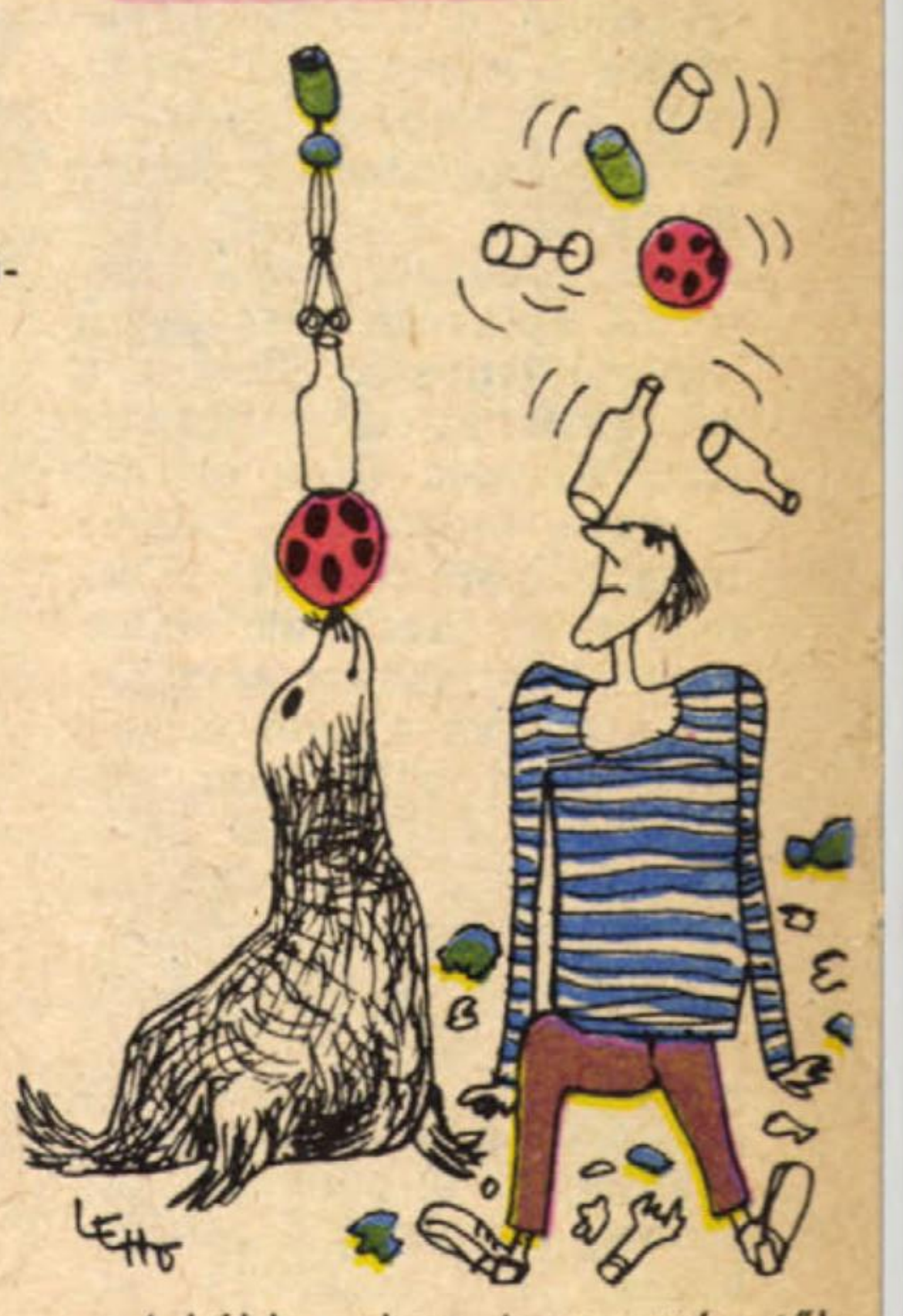

– Inkább nekem lenne még tőle tanulnivalóm!

Hegedűs István:

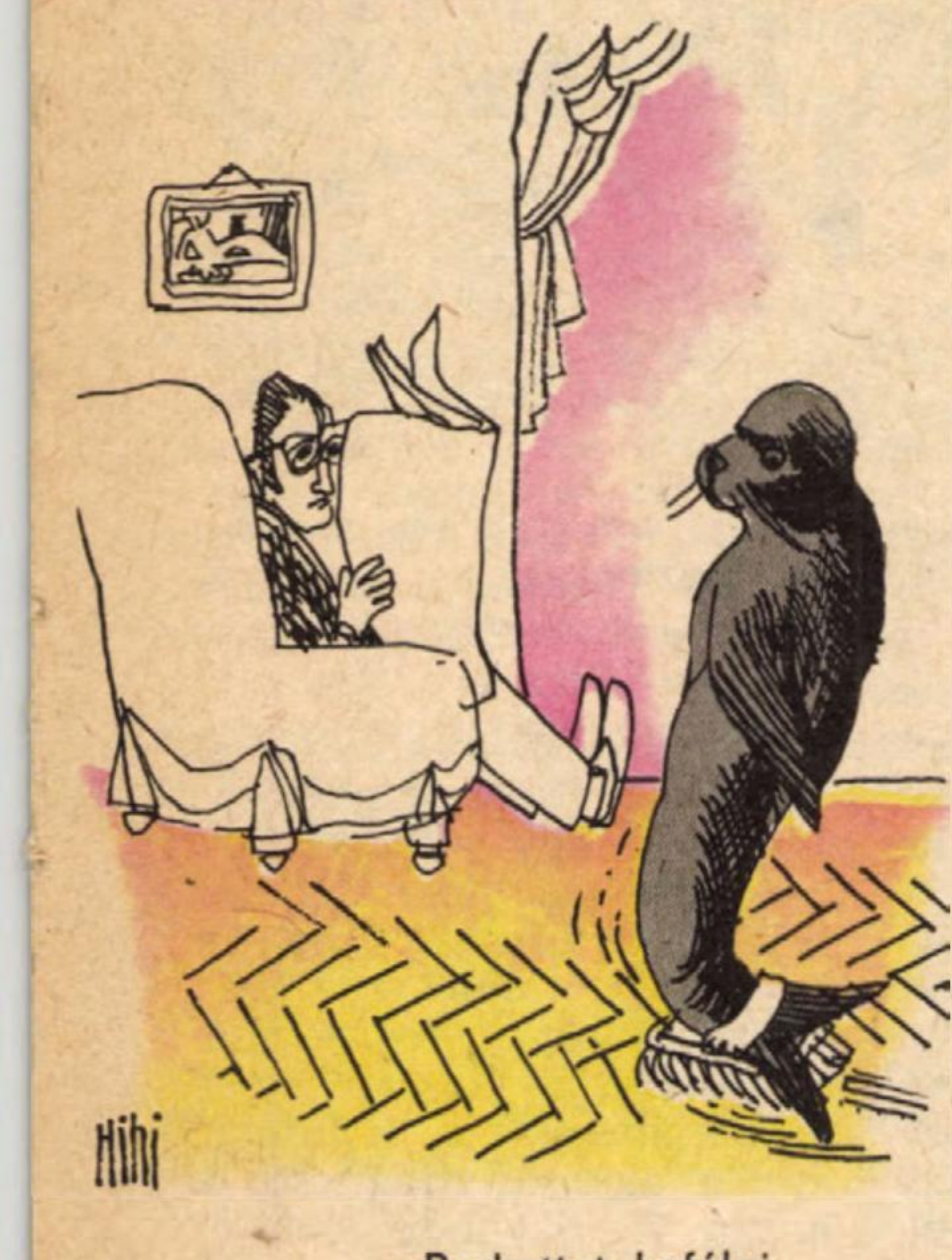

– Parkettet kefélni.

Erdei Sándor

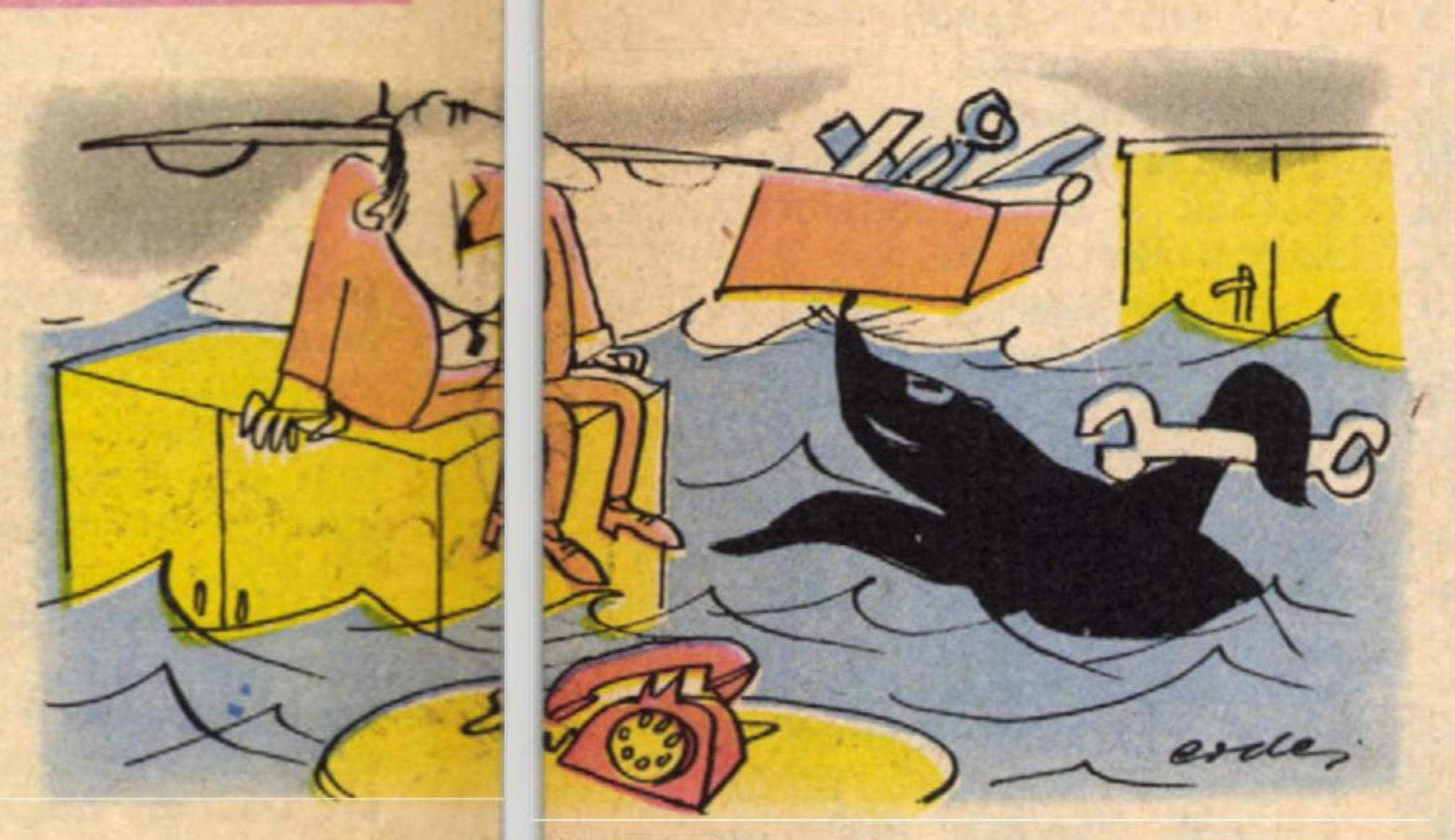

– Vízvezetékszerelésre.

Mészáros András:

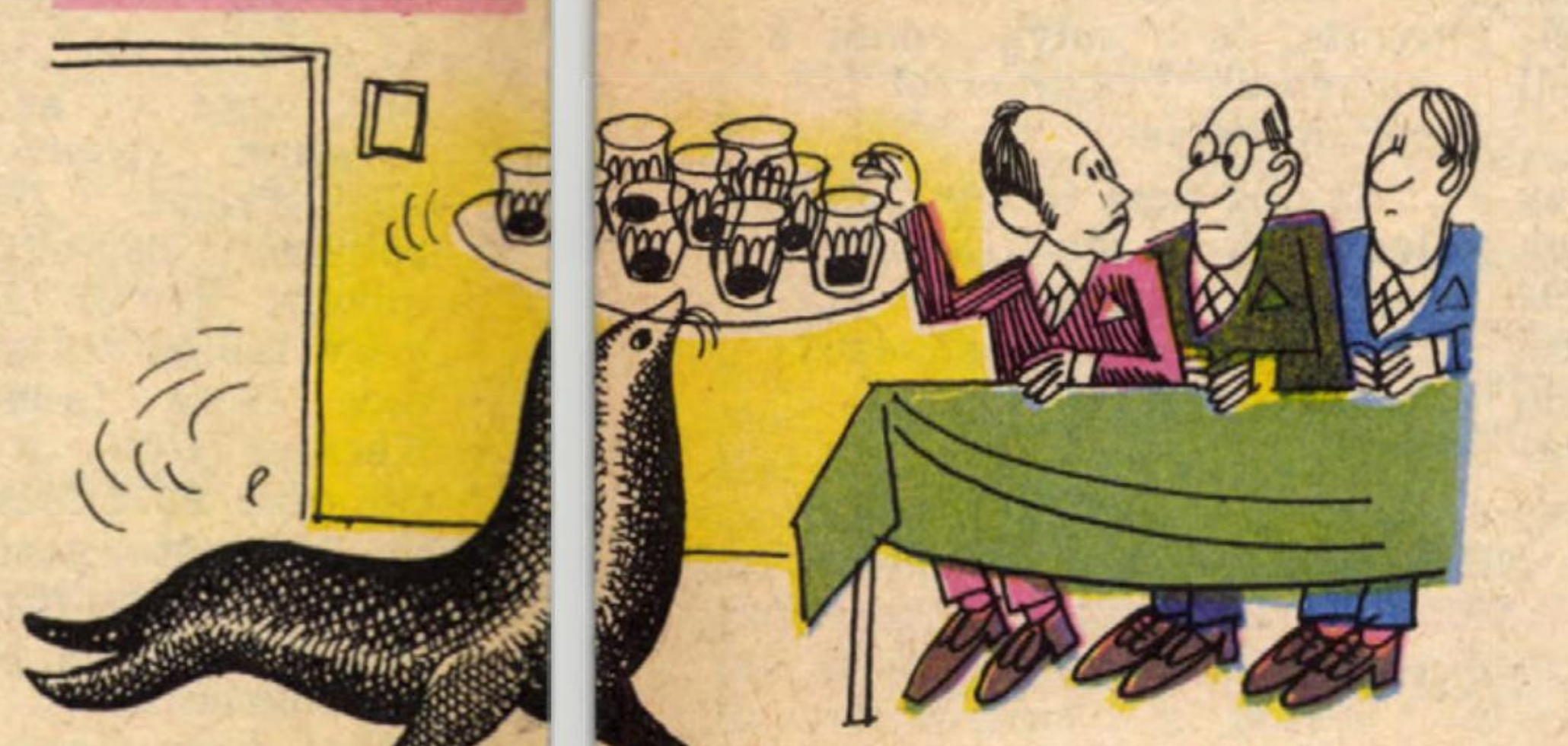

Tót Gyula:

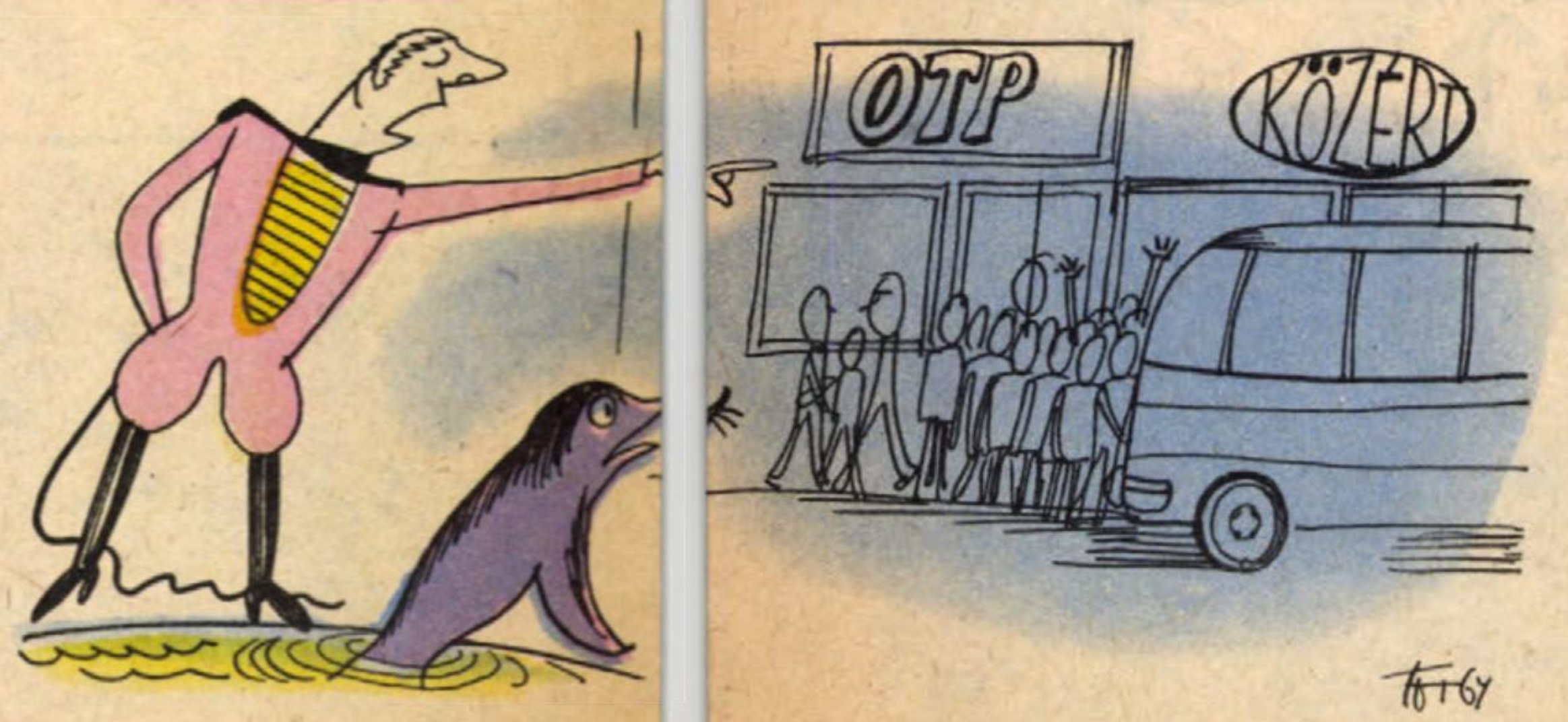

– Próbáljon megélni a szárazon!

Sajdik Ferenc:

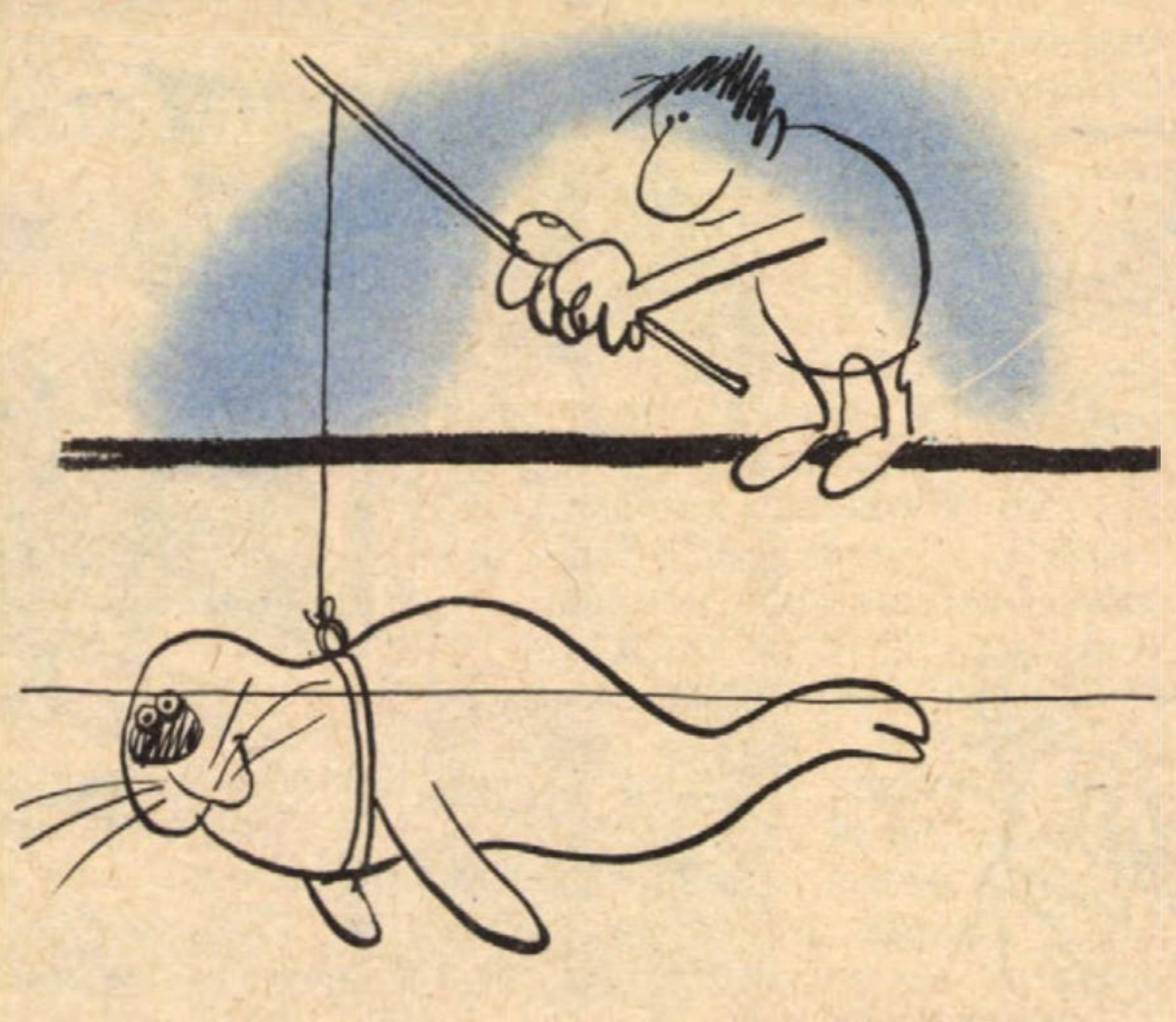

– Miután elvégezte a bölcsészkart, úszni...

Fülöp György:

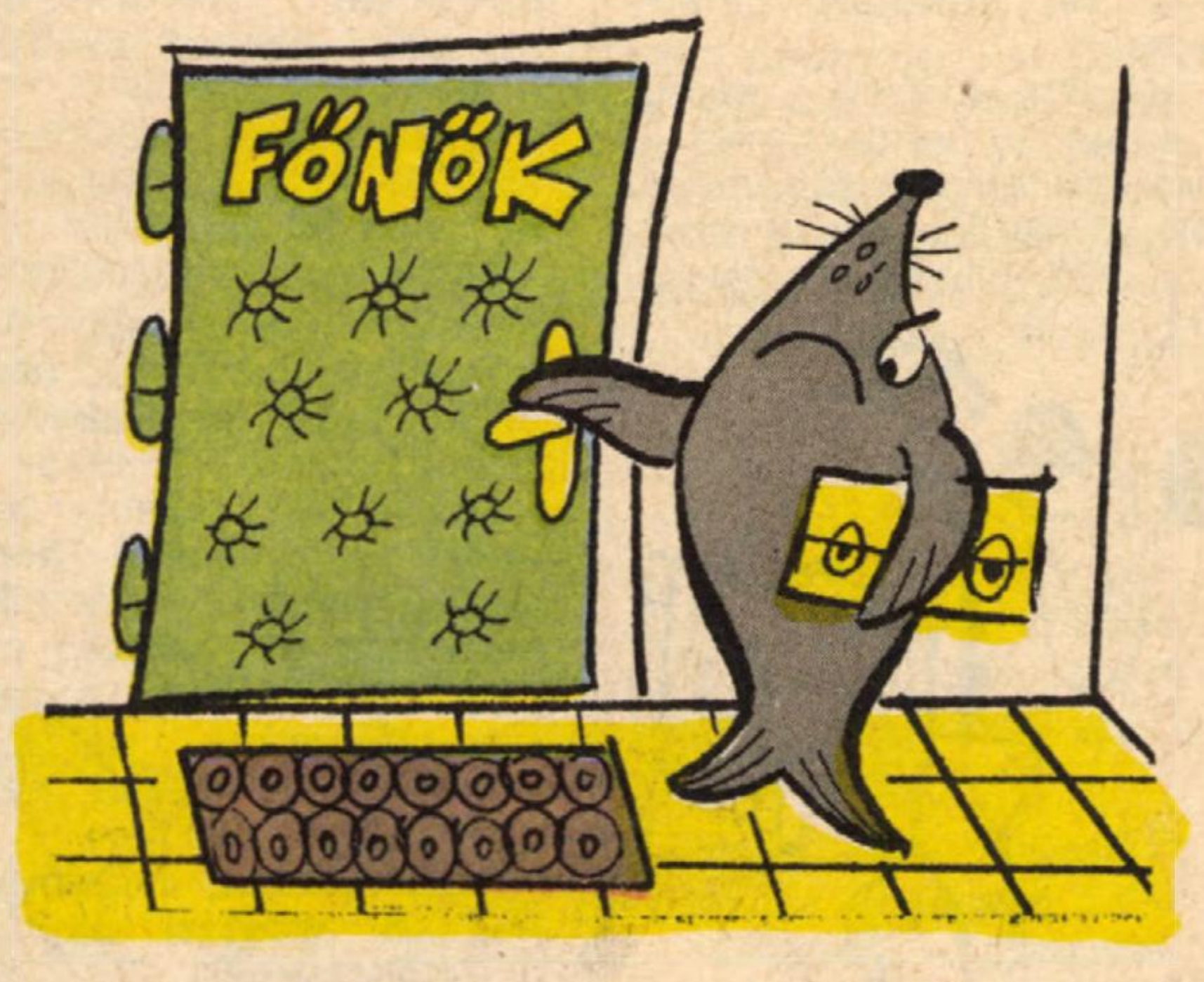

– Leszoktatnam a hason csúszásról.

Takács Imre:

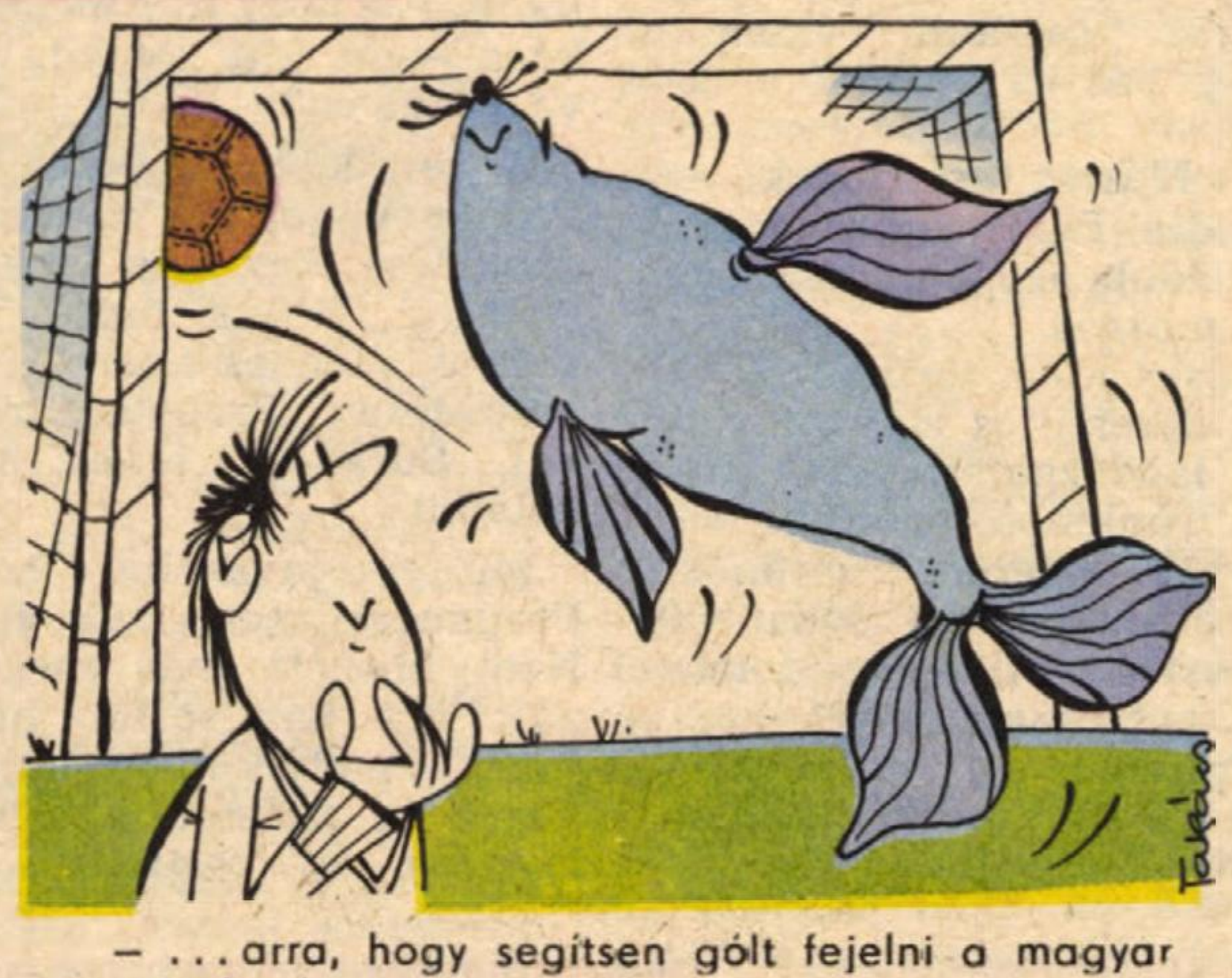

– ...arra, hogy segítsen gólt fejelni a magyar csatároknak.

Várnai György:

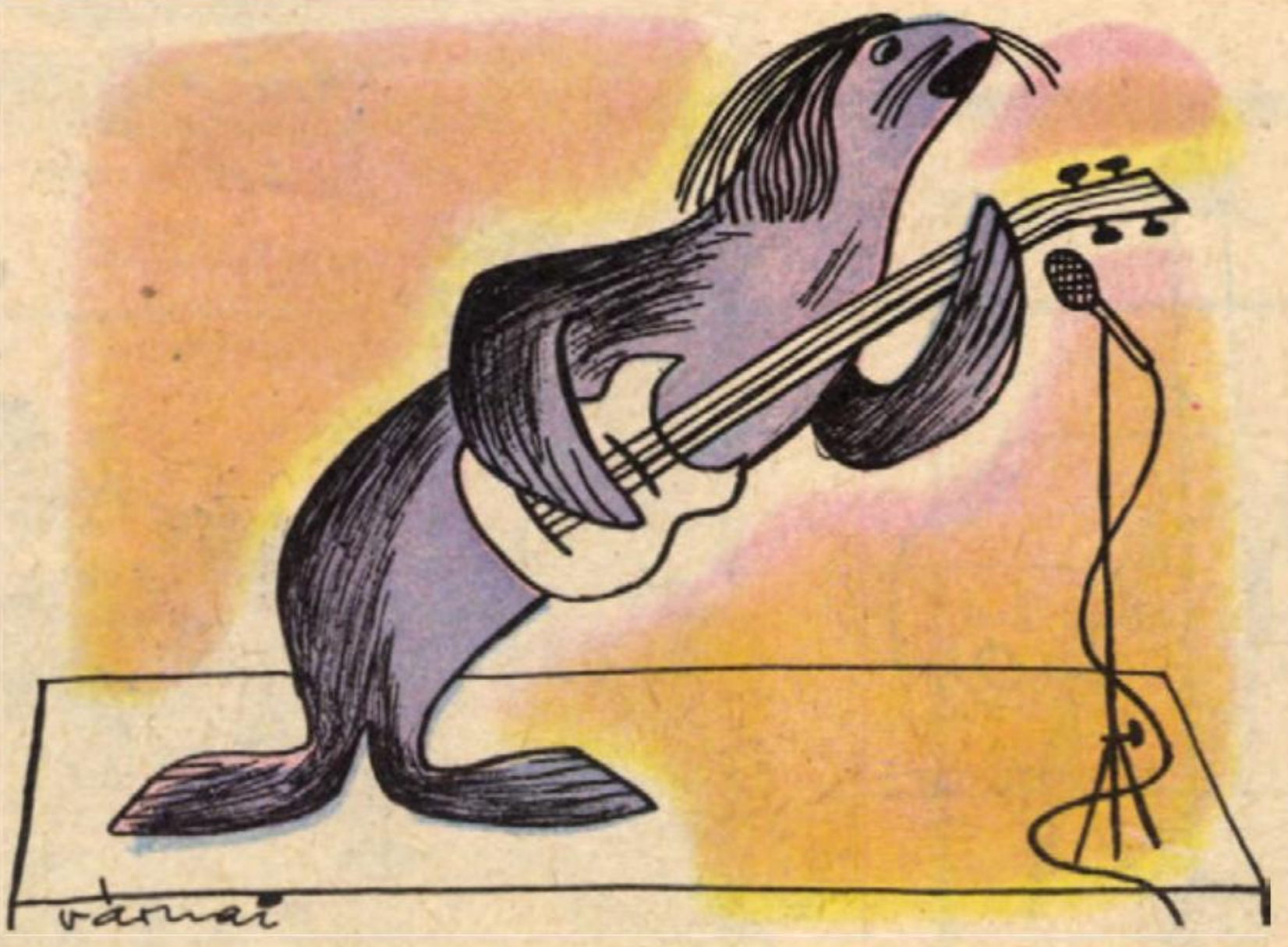

– Beat-zenére. A hangja megvan, legfeljebb parókát vennék neki.

KRIMI — MAJDNEM HAPPY-ENDDEL

A ház, mely szerencsés lehetett e figyelmet érdemlő história színhelye lenni, eleddig unalmas fészek volt. Nem történt itt soha semmi rendkívüli. Az eseménytelen kispolgári élet szürke pora lepte be a lelkeket, a lépcsőkarfát.

Ezen a délutánon azonban a tragédia vérfagyasztó szele sepert végig a gangon... Telepi Zsolt, II. emeleti lakó, a szokott időben érkezett haza. A szokott mozdulattal nyomta meg a szokott csengőt, de az ajtó nem nyílt ki. Újabb csengetés! Egy centi igazán nem sok, de az ajtó annyit sem mozdult. Az ötödik csengetésre végre kinyílt a szomszéd ajtaja:

— Próbáljon kopogni, az nem csíkozza a tévét — javasolta a szomszéd, de nem ment vissza. Várta a fejleményeket. Telepi pedig előbb kopogott, majd rugdalni kezdte az ajtót. A dörömbölésre sorra nyíltak az ajtók a lépcsőházban, kivéve azt az egyet, melyen Telepi neve díszelgett.

Özvegy Porhanyóné félretolta Telepit, letérdelt és gyakorlott mozdulattal bekukucskált a kulcslyukba. Csend lett.

— Belülről van benne a kulcs — szavalta az özvegy, olyan hangon, ahogy a tragédiában a II. felvonást szokták befejezni.

Kanalas Béla odébb tette Porhanyónét, aki az izgalomtól nem tudott felállni, és egy poharat nyomott az ajtó fájához, majd a pohár szájára tapasztotta fülét.

— Semmi zaj, csak egy légy zizeg a pókhálóban — jelentette.

— A mentőket kell hívni — sikoltott valaki a lépcsőkanyarból.

— Inkább a rendőrséget — javasolta egy lakóbizottsági tag, majd hivatalos minőségben az ajtó elé állt. — Oszoljunk kérem, mert eltüntetik a nyomokat!

— Be kell törni az ajtót! Hátha még nem késő — nyomakodott előre Pavlicsek, aki szénlehordóként gyűjtött tisztes vagyont magának.

— Ne tolakodjon! Más is akar látni — sipított egy nénike és kihozott egy hokkedlit, mert a hosszú ácsorgás fárasztotta.

— Nem jött ma korábban haza? — kérdezte Sztacsek Lujza, akiről sokat lehetne mesélni, de ez most nem tartozik ide.

— Már napok óta olyan furcsán viselkedett, szegény asszonyka — vélte Kőrösi úr, és elgondolkoztató felfedezése elnémította a Lujza megjegyzése nyomán keletkezett kéjes kuncogást.

— A rendőrség azonnal jön — jelentette Pataki, a ház egyetlen telefontulajdonosa. — Riasztottam a mentőket és egy bűnügyi riportert.

— De kérem... Lehet, hogy csak alszik — mondta Telepi, de reszkető szájaszéle elárulta, hogy maga sem hiszi, amit mond.

— Nekem régen gyanús ez az alak — súgta környezetének Korsós, majd hangosan Telepinek: — Ha jól tudom, maga életbiztosítást kötött a feleségére.

A megdöbbenés moraja futott végig a gangon.

— Elmegyek lakatosért — indult Telepi, de ketten is lefogták.

— Nem hagyhatja el a helyiséget,... azaz a lépcsőházat — mondta a lakóbizottság képviselője, és még a legigényesebb krimi-olvasók is elismeréssel tekintettek rá.

Ekkor a lépcsőház be nem látható kanyarjából furcsa, csodálkozó kiáltások hangzottak. Az emberek a falhoz és a lépcsőkorláthoz húzódtak, s úgy bámultak, mintha kísértetet látnának.

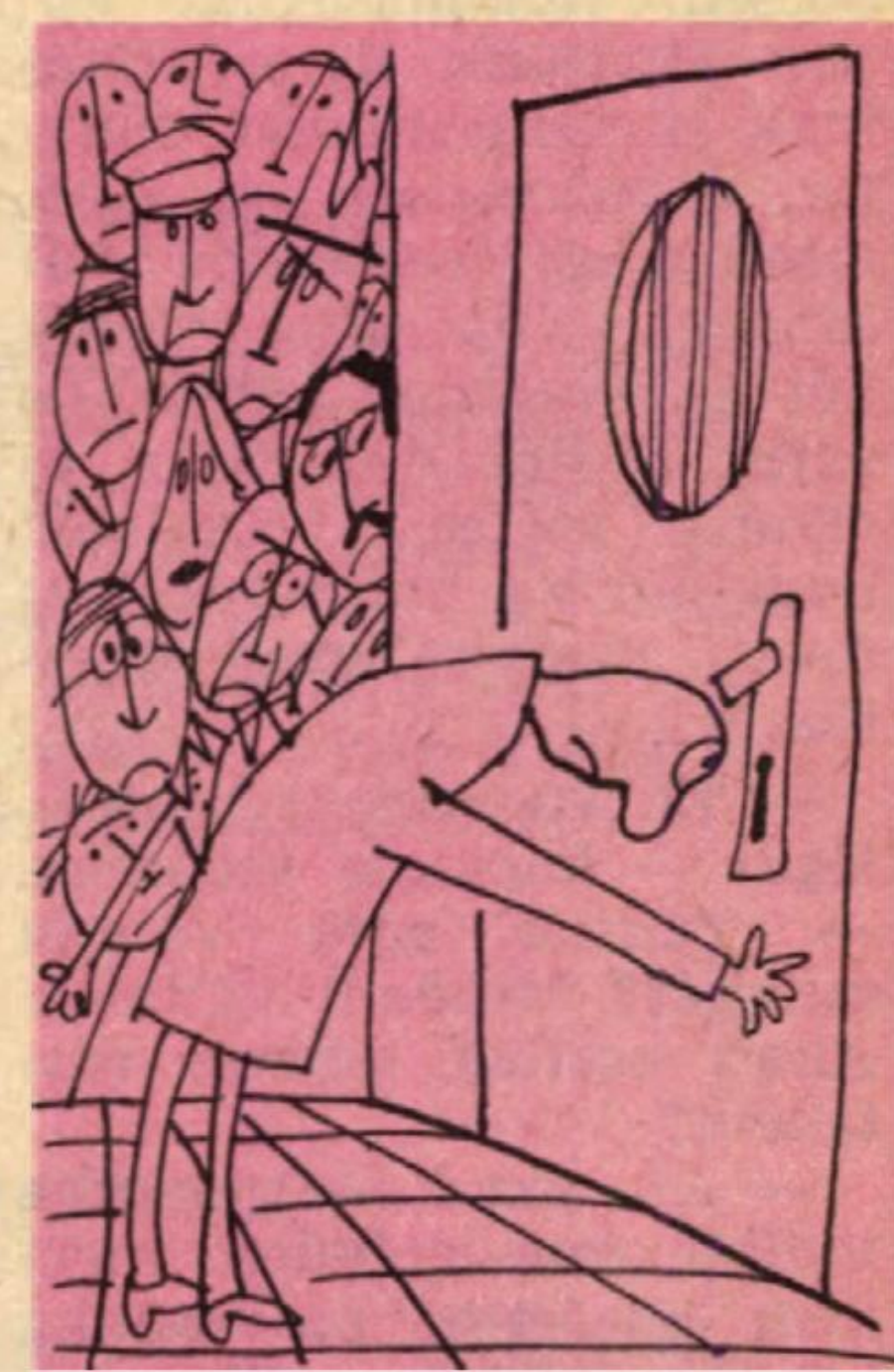

— Ne haragudj, szivi! Kivittem a szemetet és becsapta a huzat az ajtót — mondta Telepiné, amint a sorfal között felért az emeletre. — De a lakatos csak a jövő hétre tudja vállalni... Nem segítene valaki a lakótársak közül? — kérdezte az egybegyűltektől.

A szín pillanatok alatt kiürült. Az emberek csalódottan vonultak vissza lakásaikba. Amikor a rendőrség és a mentőkocsi megérkezett, már egy lélek sem volt a folyosón. Csak a gyanúsított és az áldozat szerencsétlenkedett a becsapott ajtó előtt. Telepi szabatosan előadta a tényállást. A rendőrök, a mentősök megkönnyebbülten, sietve távoztak.

Az ajtót ők sem nyitották ki...

Ekkor Telepiék elindultak, szerelőt keresni... De ez már egy másik történet.

Ősz Ferenc

PESTI KÖZLEKEDÉS

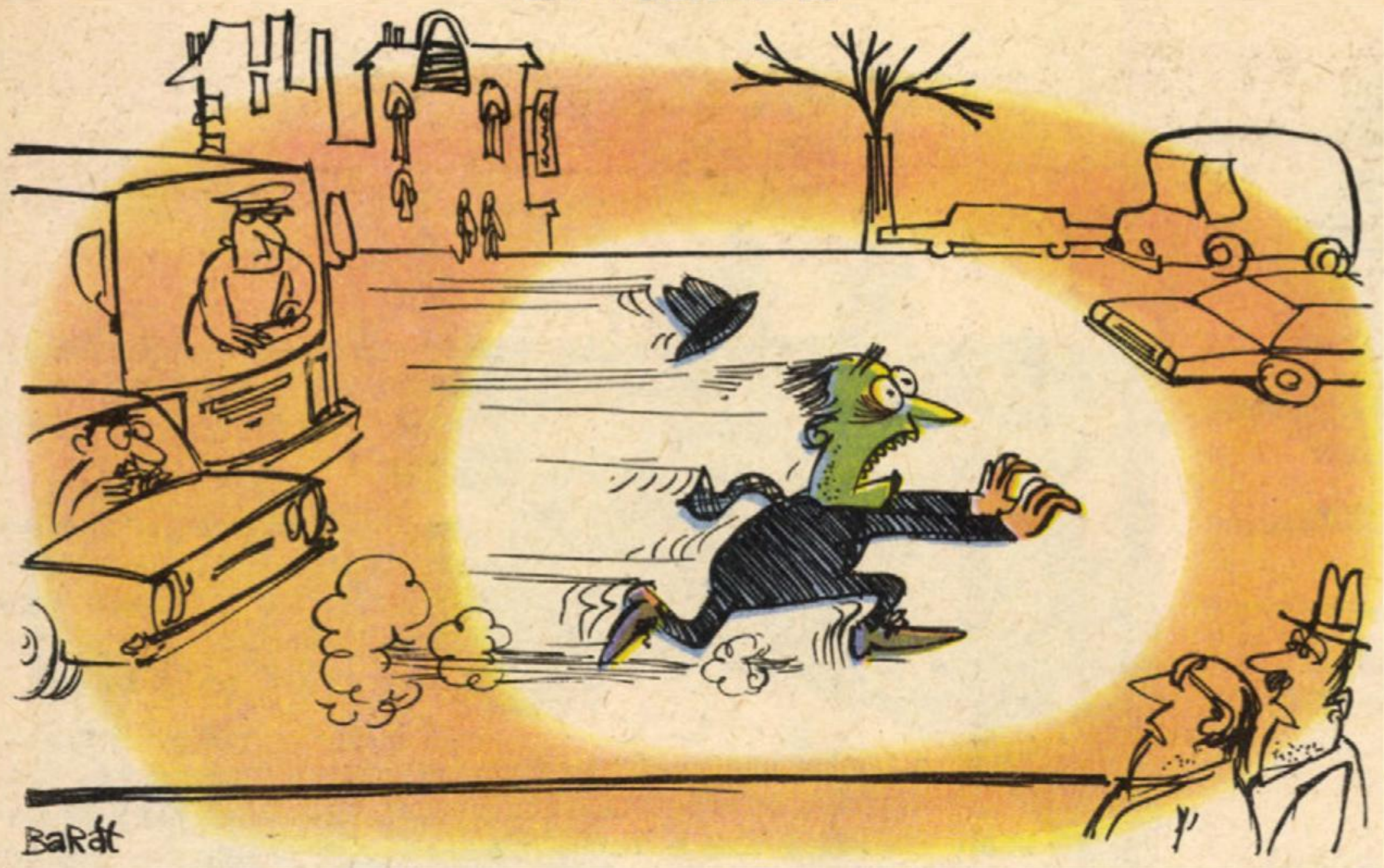

– Hé; emberek, merre találom a legközelebbi zebrát?!

TANÁCSTALANSÁG

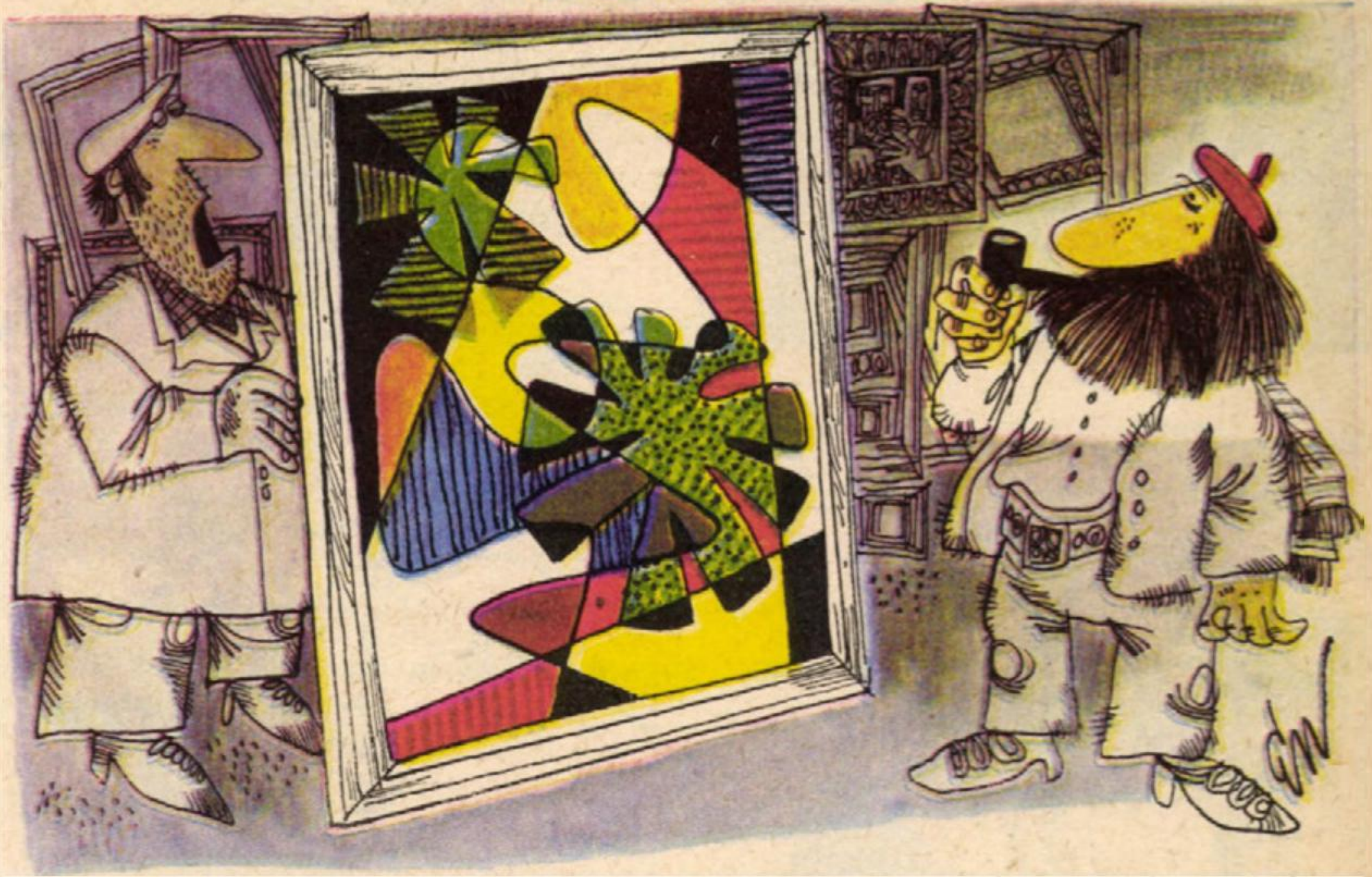

– Elkészültem a keretezéssel, mester, de nem tudom, a kép melyik oldalára tegyem a karikát, amellyel fel lehet akasztani.

PRAPAUER TITKA

Prapauer a múlt év márciusában került hozzánk, a négyes elosztóba, amikor csúcstalálkozóját ülte a tavaszi fáradtság, a vitaminhiány és a napfolt-tevékenység. Szóval valamennyien éppen aludtunk az íróasztalunk mellett, midőn döngve vágódott ki az ajtó, mintha egy légibomba szakította volna ki a helyéből és Prapauer lépett be rajta, erőtől duzzadtan és olyan széles mosollyal, hogy mind a harminckét ép fogát azonnal megirigyeltük.

— Én vagyok az új kolléga! — harsogta vidáman. — Tudtok adni valami munkát? Mindent vállalok. Akad esetleg valami restancia?

— Az akad — mondta Müller rosszkedvűen, mert nem szerette, ha munka közben felébresztik. — Négyezer ládát kell elosztani, van még belőle háromezernyolcszáz. Hozzáfogsz?

— Persze — mondta Prapauer és eltűnt. Nyugodtan bóbiskoltunk délig, akkor kivágódott az ajtó — mint hogyha a föld rendült volna meg alattunk — és Prapauer jött vissza, láthatóan kipihenten.

— Van még valami munka? — kérdezte lelkesen. — A ládákat elosztottam.

— Vicces fiú — jegyeztem meg, mikor átment körülnézni az iktatóba —, csak egy kicsit sok zajjal közlekedik.

Aztán kiderült, hogy Prapauer csakugyan elosztotta a háromezernyolcszáz ládát és az iktatóban feldolgozta a katalógust A-tól U-ig, csak azért nem jutott a végire, mert Barcsányi, az iktató vezetője, fejfájást kapott attól a porolástól, amit Prapauer csapott a kartotékokkal és hazament lefeküdni. Prapauer egy darabig tengett-lengett, közben lement a konyhára és megpucolta a jövő hétre érkezett burgonyát, majd türelmetlenül ült az íróasztala mellett hat percen át, tétlenül. Akkor letelt a munkanap, fáradtan készülődni kezdtünk. Én még a kalapomat se vettem le a fogasról, amikor Prapauer — hármasával ugrándozva lefelé a lépcsőn — már el is tűnt az épületből.

Másnap azonban mindannyiunkat megelőzve ült az íróasztala mellett és lázasan dolgozott:

— Egy tanulmányt írok a ládaelosztásról — mondta Prapauer, felnézve az írógépből —, a főnök kért meg rá, mindjárt befejezem.

Megírta, kitépte a gépből a papírt és lefutott vele az első emeletre. Aztán visszajött és kérdőn nézett ránk:

— Mit lehet még csinálni?

— Megjött a mai ládaszállítmany — jegyezte meg Müller —, ha még akarsz csinálni valamit délig, hát itt vannak a ládák.

— Máris hozzáfogok — mondta Prapauer vidáman —, előbb azonban kell egy kis mozgás.

Táskájából törülközőt és egy ötvenkilós súlyzót vett elő, labdázgatott vele, közben ránkmosolygott:

— Öt percre eltünök, mert annak, aki sokat ül íróasztal mellett, gondolnia kell a fizikumára is!

Prapauer a zuhanyozó felé indult, mi pedig már nem is csodálkoztunk. Öt perc múlva csakugyan megjelent, frissen, ruganyosan, a súlyzót táskájába tette s így szólt:

— Ötvenszer kinyomtam, nagyon jól esett. Most jöhetnek a ládák

Ebéd után kifutott az épületből, hogy egy kört fusson a háztömb körül, majd nagy munkakedvvel feldolgozta a leveleket.

Nem részletezem, hogy miért lett másfél hónap alatt Prapauer a főnökök kedvence, a példakép és a nélkülözhetetlen munkatárs. Keresete, példátlan munkabírása révén egyre növekedett, de nem is ez zavart minket, hanem az, hogy hivatkozási alap lett a főnökeinknél:

— Ha a Prapauer két óra alatt elkészül vele, magának miért kell rá egy hét?

— A Prapauer egy hét alatt megértette, és ön hatodik éve nem tud megbirkózni vele. Mit gondol, hová vezet ez?

Sejtettük, hová vezet, ha Prapauer sokáig a kollégánk lesz. Egy este tanácskozásra jöttünk össze, bizalmas megbeszélésre, természetesen Prapauer nélkül. Sürgősen tenni kell valamit!

Müller javasolta, hogy Prapauert meg kell ölni. Nem látszott más megoldás, így hát sorsot húztunk, melyikünk hajtja végre az ítéletet, s a választása rám esett.

Éjszaka indultam el a határozat végrehajtására. Prapauer egy villában lakott, a magasföldszinten, az erkélyről könnyen beléphettem a hálószobájába. Tornacipőben, nesztelenül surrantam be hozzá, késsel a szájamban, a holdfény éppen ágyára világított. S amint az ágyához léptem, szájam tátva maradt a csodálkozástól, hogy a kés hangos koppanással esett a földre:

A széles ágyon *három Prapauer* aludt, békésen egymás mellett!

A kés koppanására felriadtak s páni félelemmel néztek rám.

Aztán minden tisztázódott. A három Prapauer egypetéjű ikrek voltak, olyan egyformák, mint három tojás. És egyik lustább volt, mint a másik! Így jöttek rá, hogy három átlagosan gyenge munkerőnél egyetlen, de elsőrangú dolgozó sokkal kedvezőbb helyzetet jelenthet mindhármuk számára! Ezért futott ki délben az épületből a középső Prapauer, hogy az első fusson vissza helyette, és a súlygolyónál a harmadik Prapauerrel cseréltek helyet.

Sajnos nem tudom leleplezni őket, mert késsel a számban másztam be hozzájuk, s így én is a kezükben vagyok...

Somogyi Pál

CSAK NÉHÁNY NAPJA SZOKOTT LE A DOHÁNYZÁSRÓL

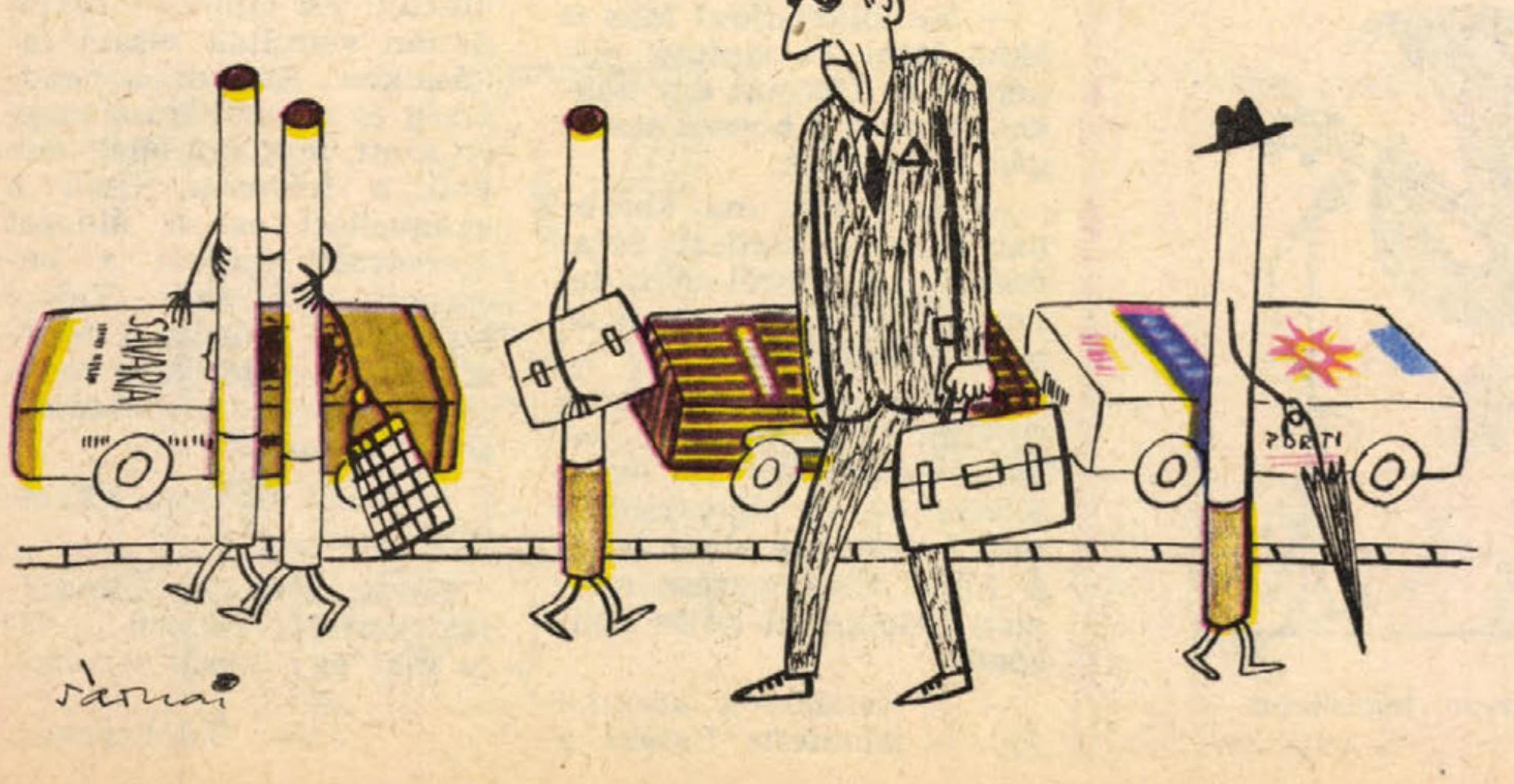

SZÓRAKOZOTTSÁG

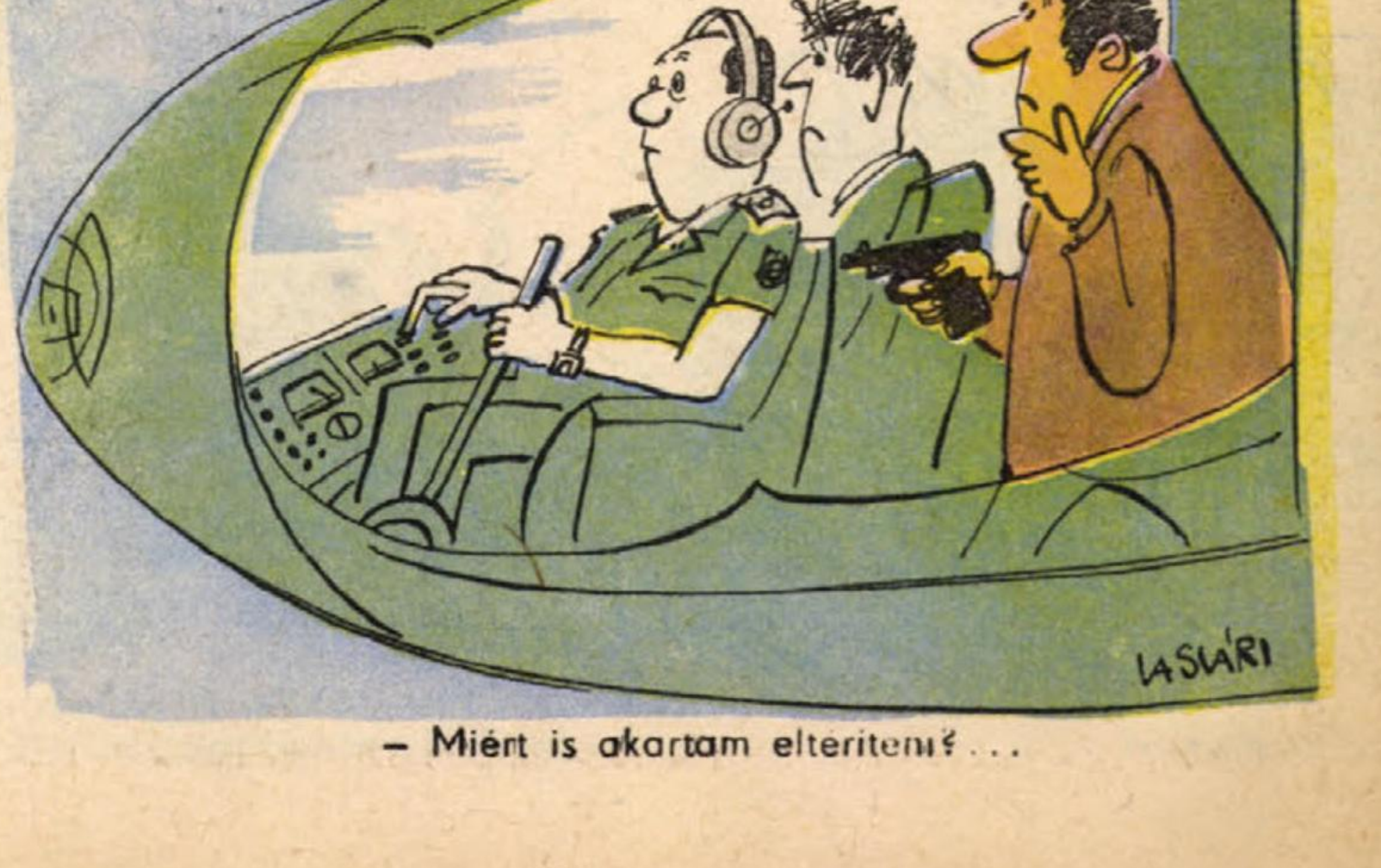

– Miért is akartam eltéríteni? ...

hiány

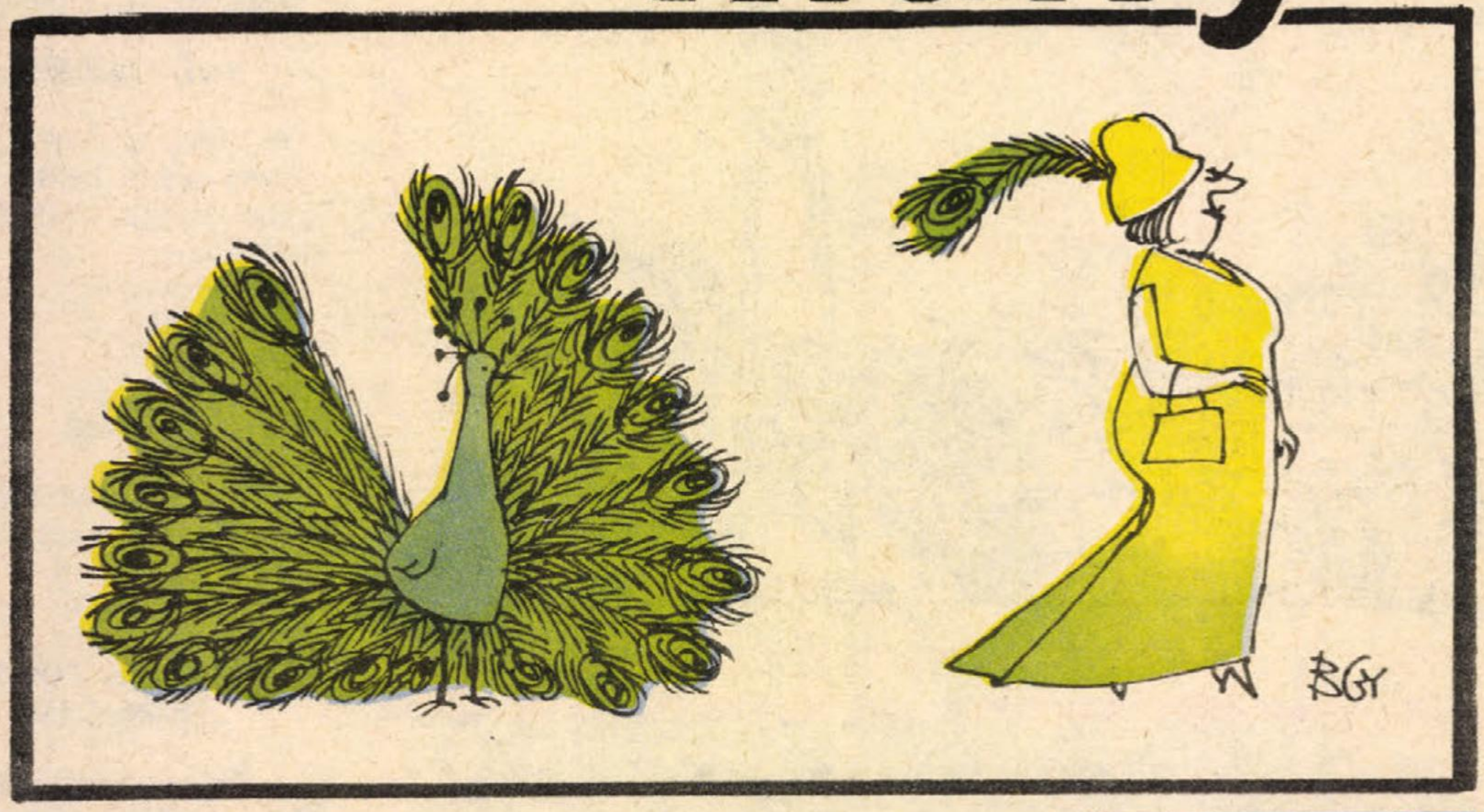

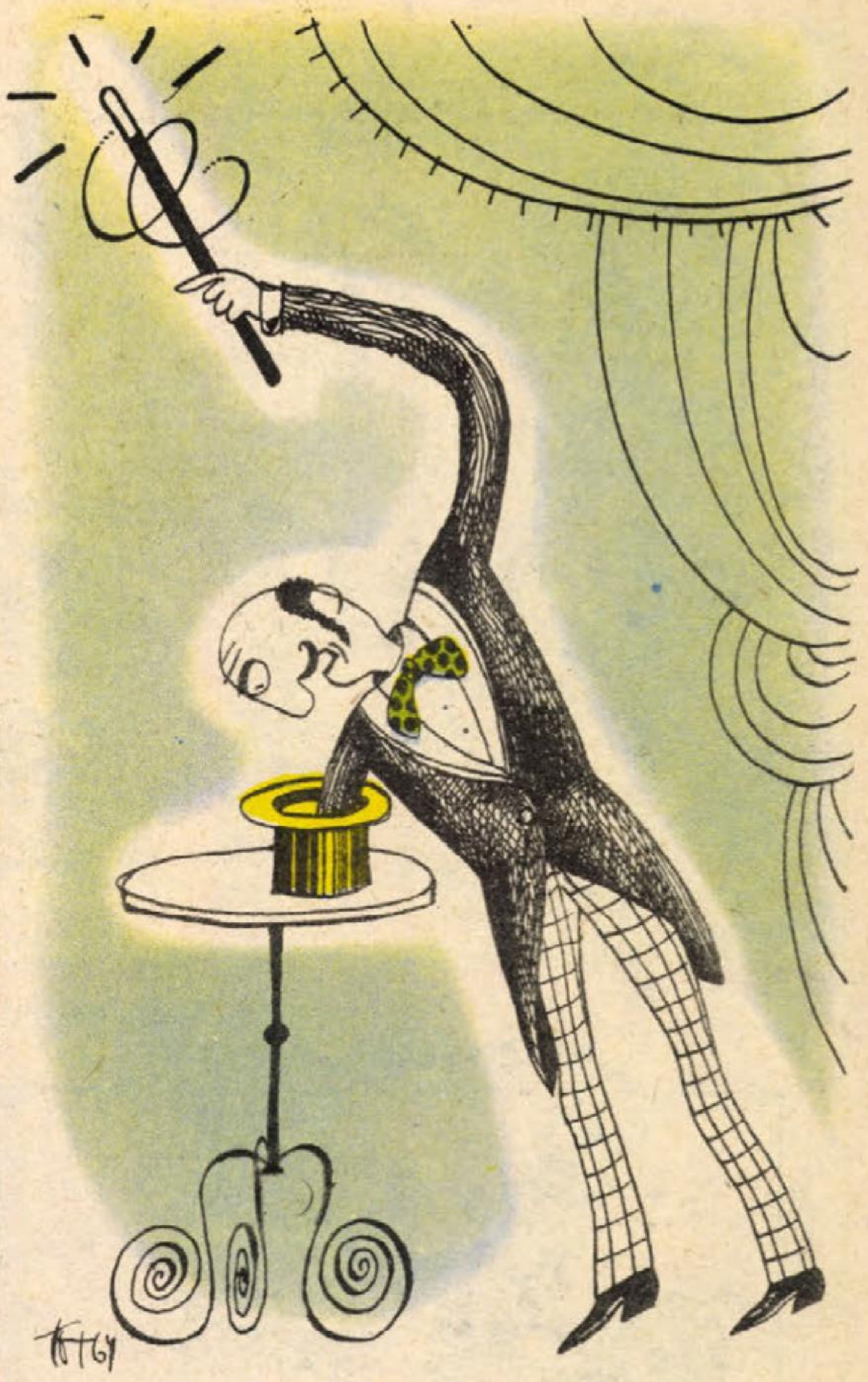

BRENNER,
BALAZS-PIRI,
TOT,
FULOP,
HEGEDÜS,
VARNAI,
SZÜR-SZABÓ

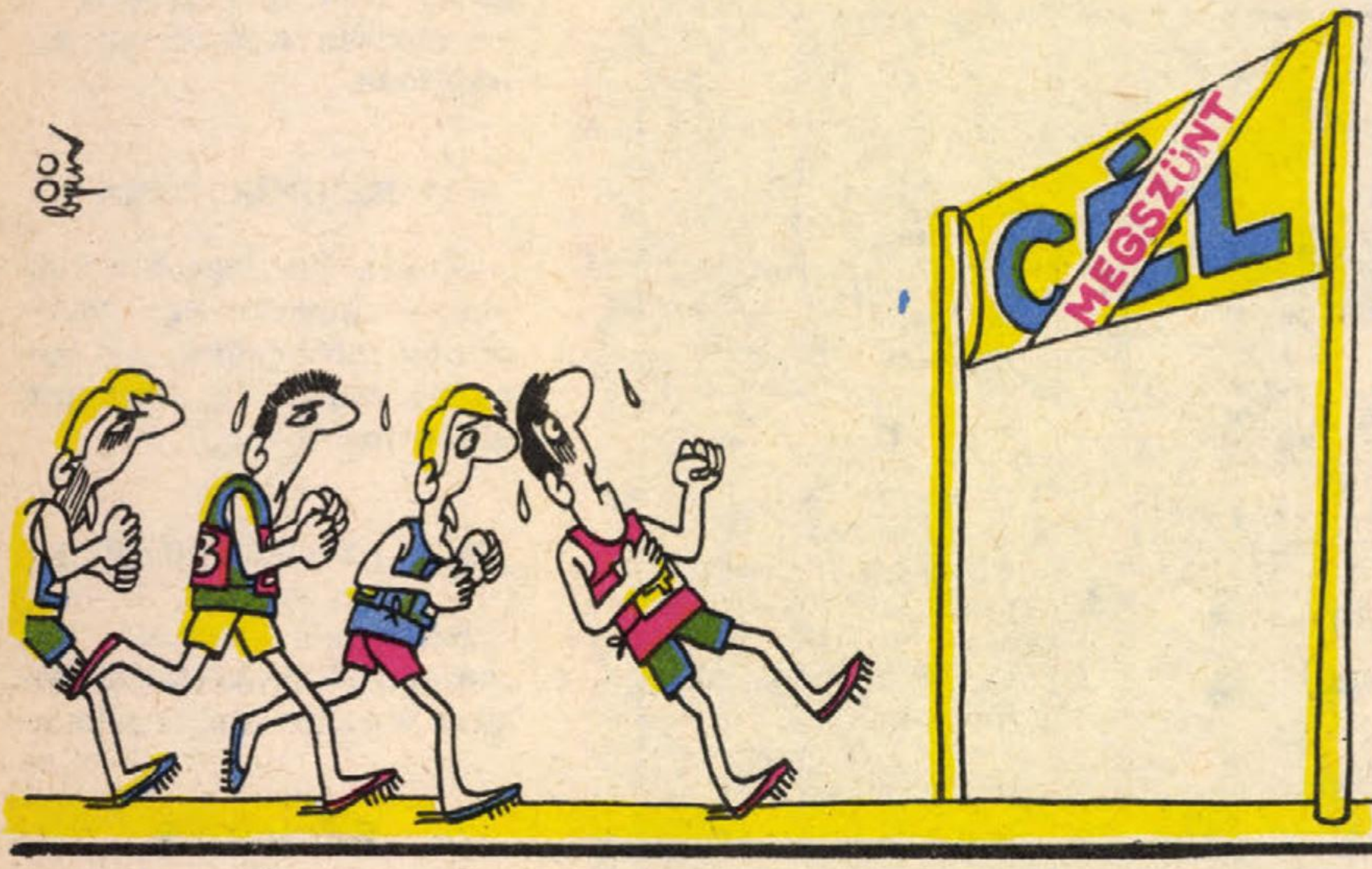
CÉL
MEGSZŰNT
3

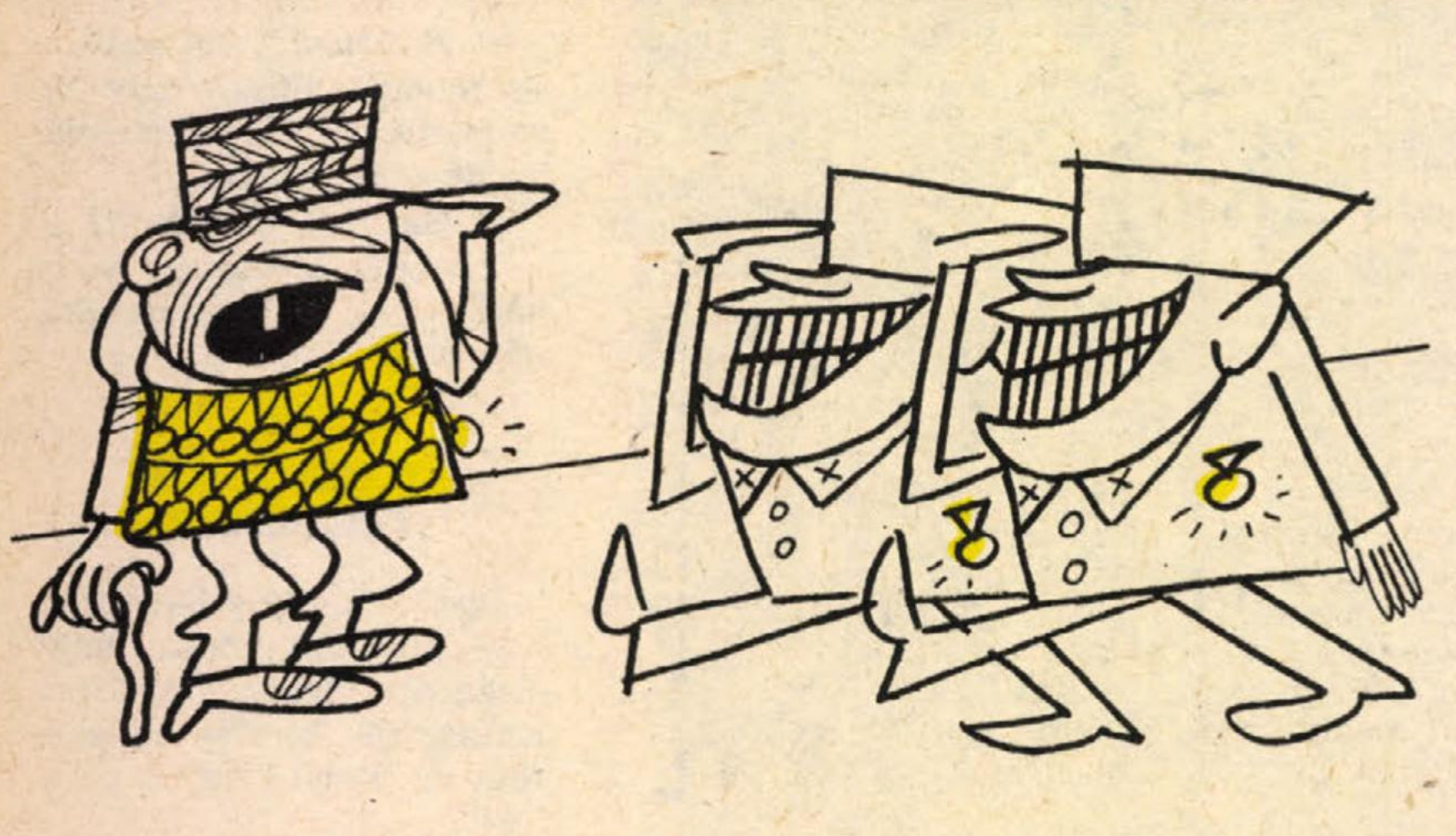

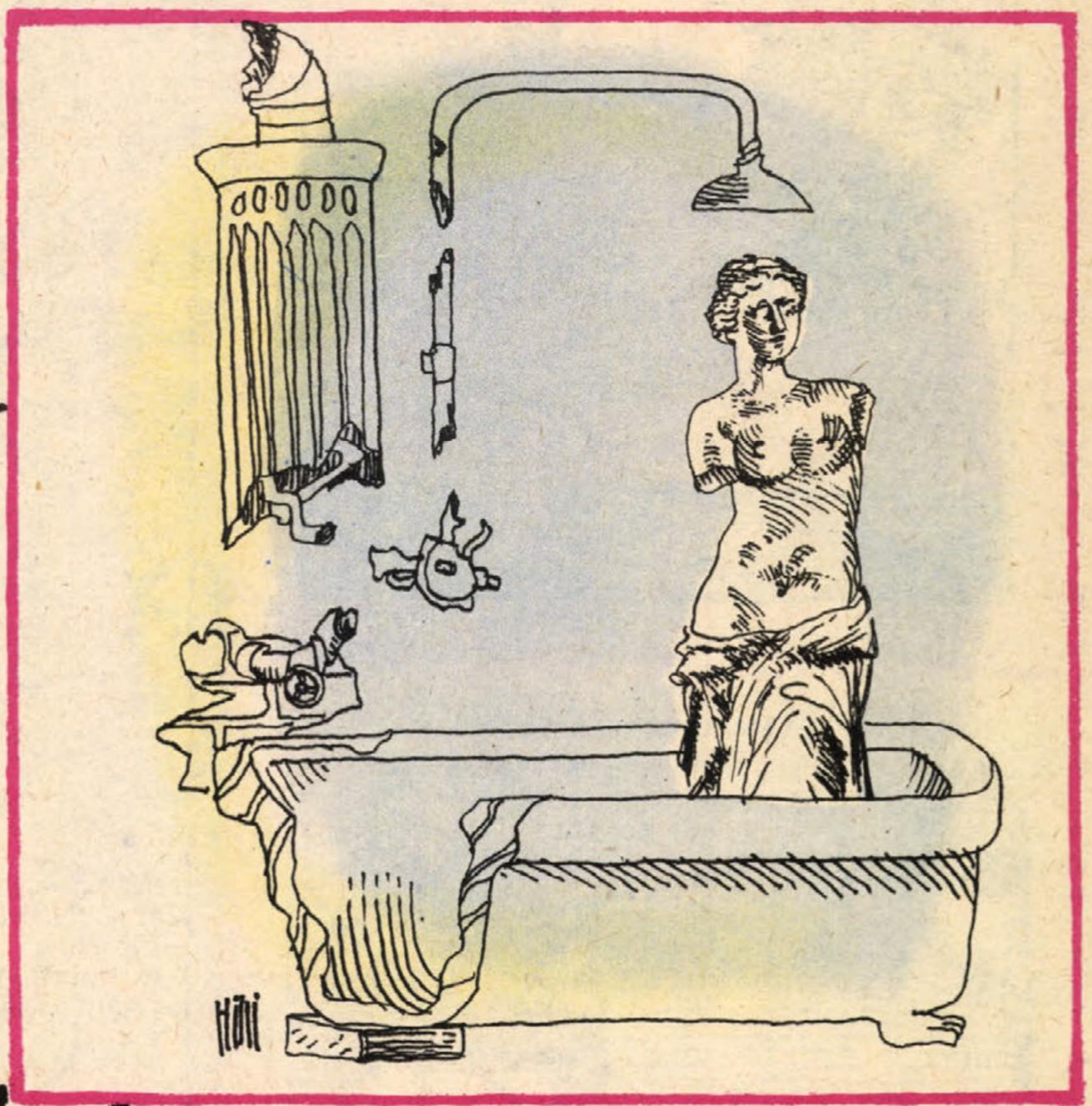

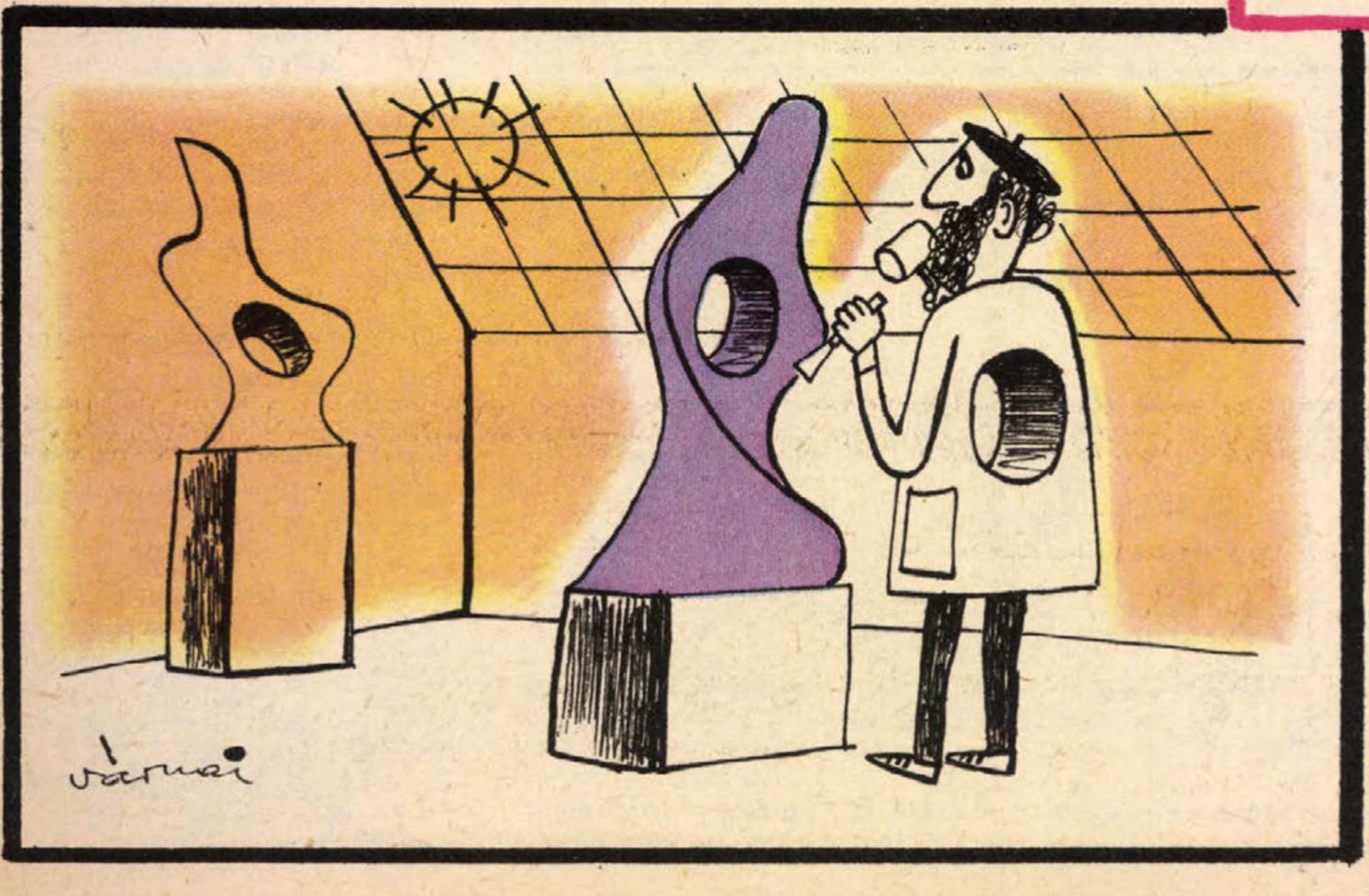

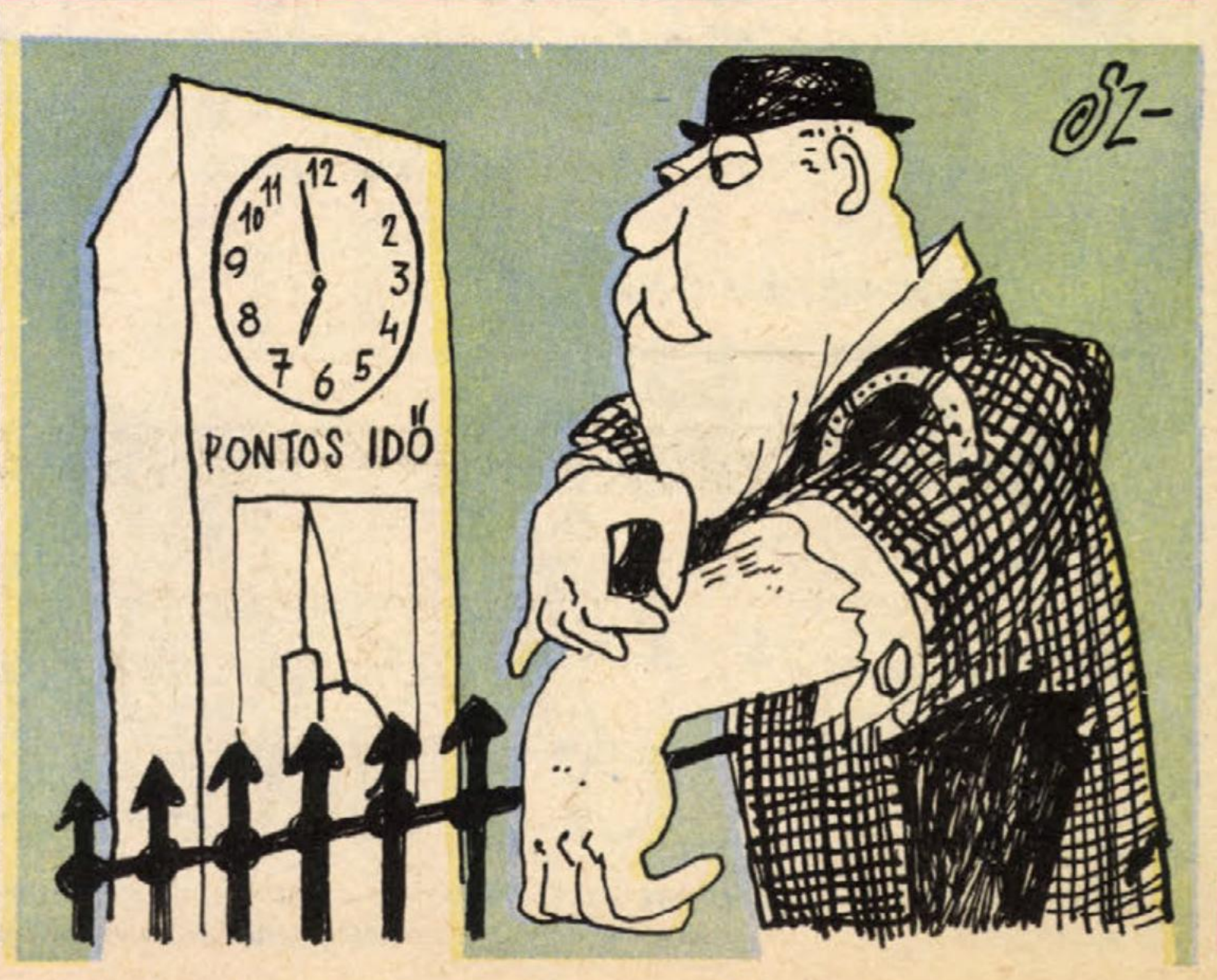
PONTOS IDŐ
Sz-

IMPORT HUMOR

EGÉSZSÉGES VÁROSI KÖZLEKEDÉS

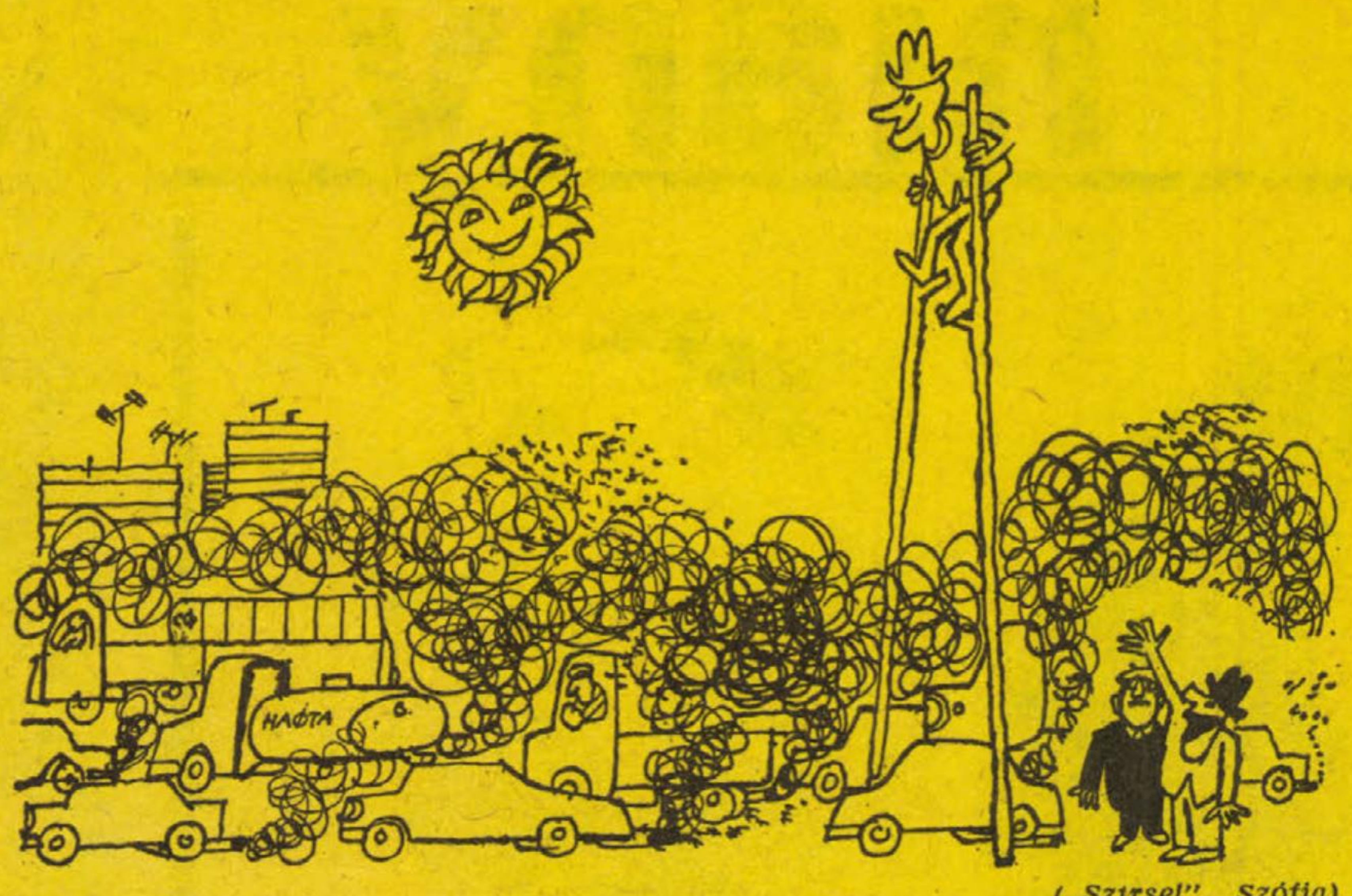

(„Sztrsel", Szófia)

TÚLSZERVEZETT MUNKA

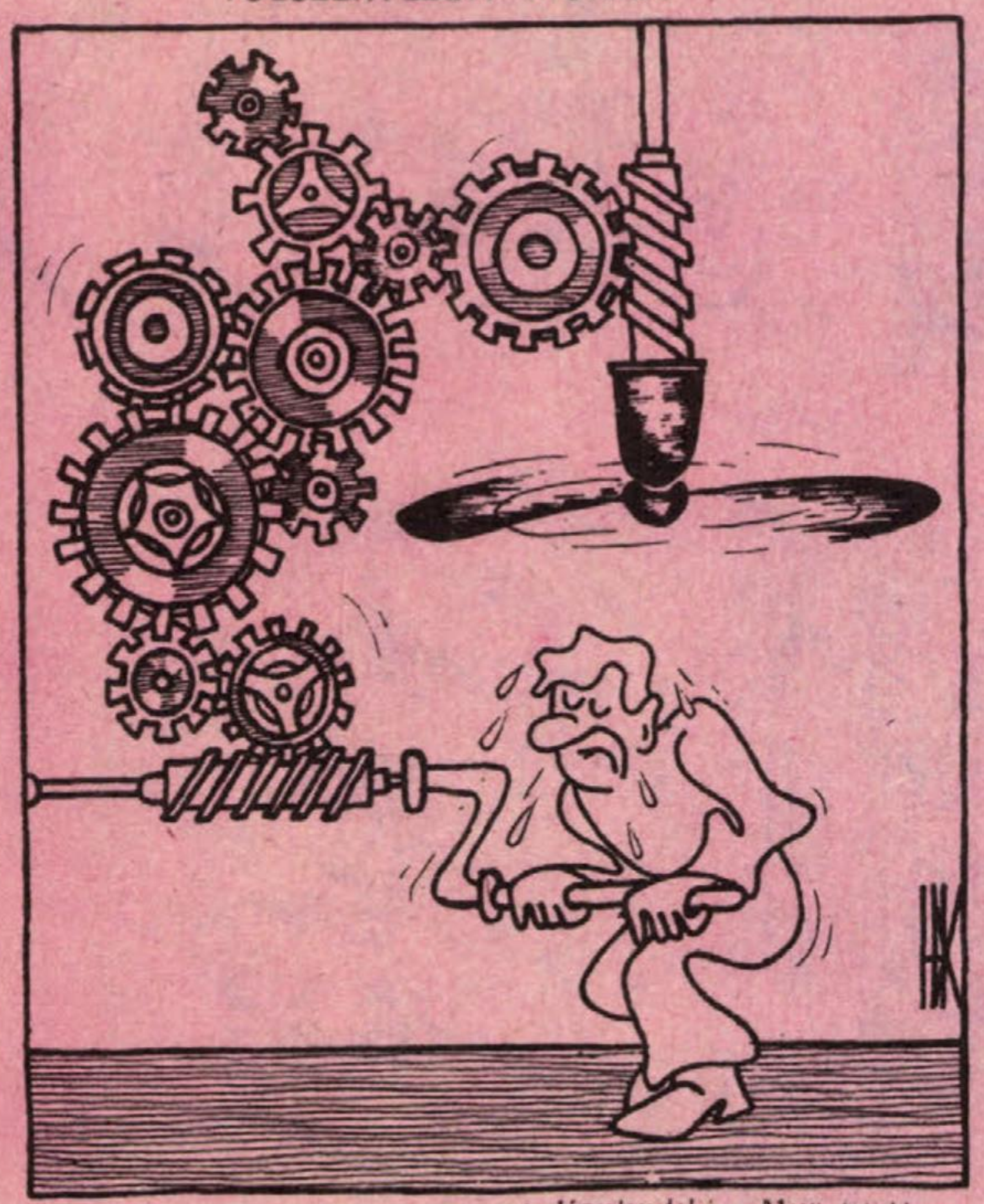

(„Krokodil", Moszkva)

UDVARIASSÁG

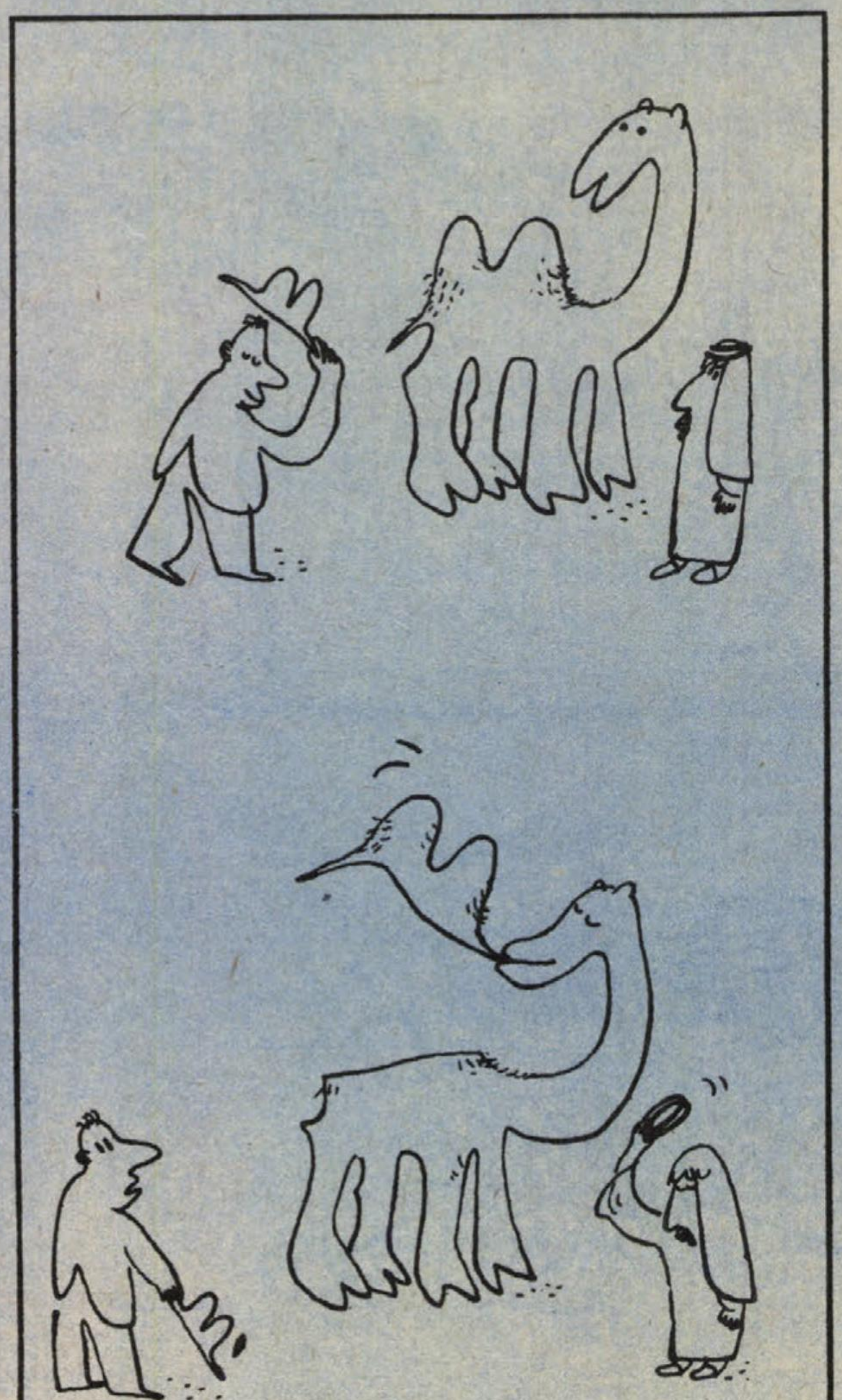

(„Eulenspiegel", Berlin)

DRÁMAI HELYZET

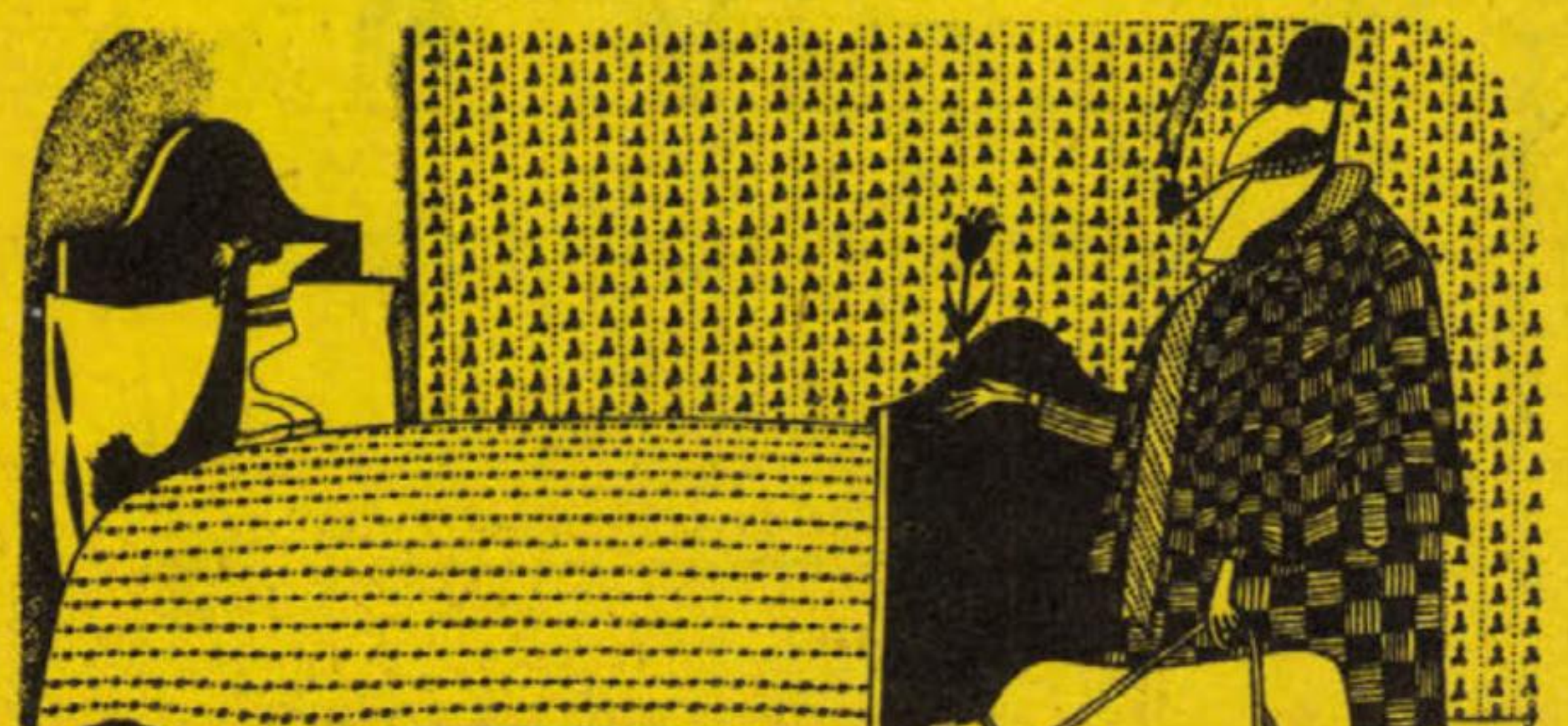

(„Dikobraz", Prága)

EXPORTBÓL VISSZAMARADT

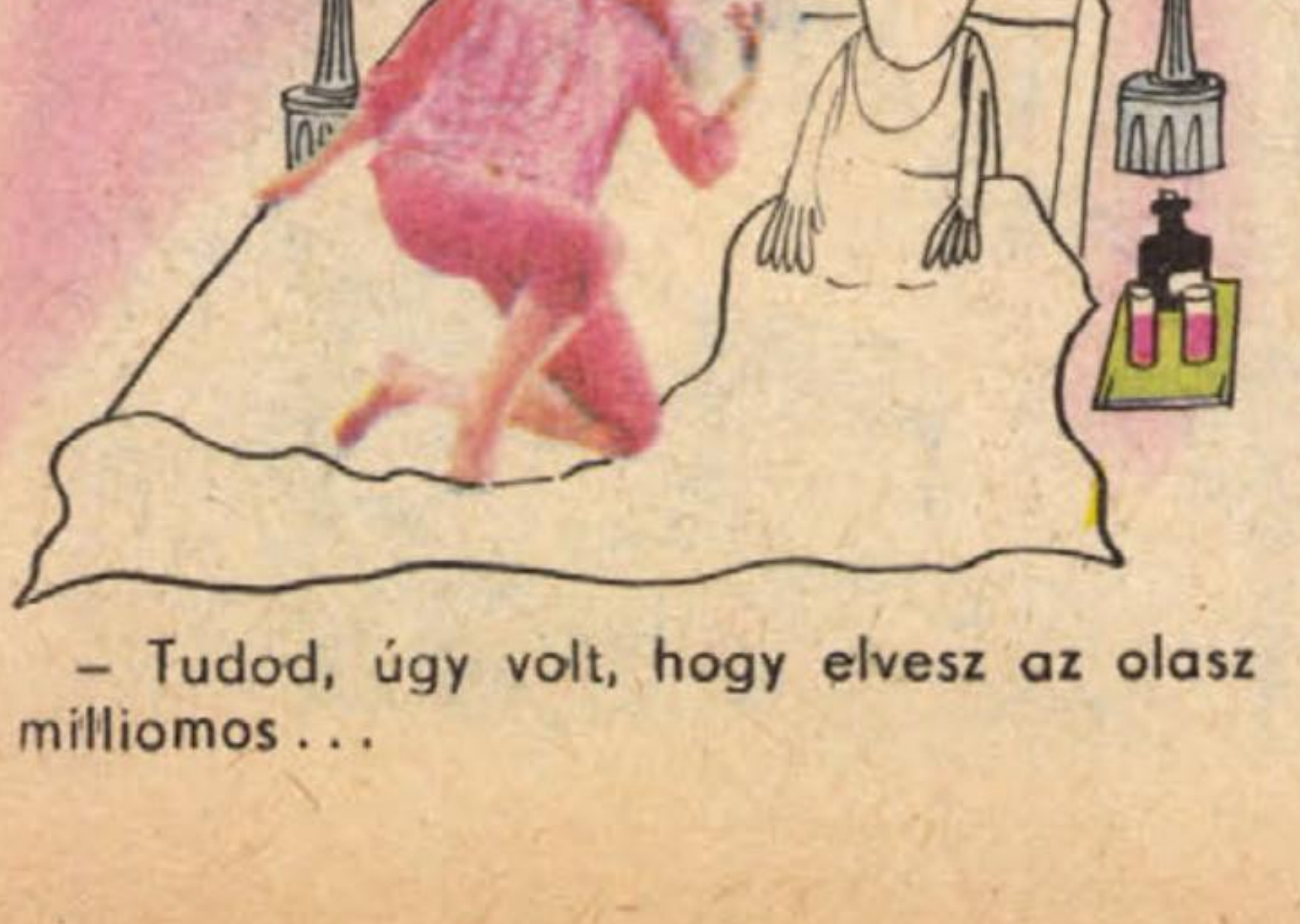

– Tudod, úgy volt, hogy elvesz az olasz milliomos . . .

ÚJ HÁZASSÁG

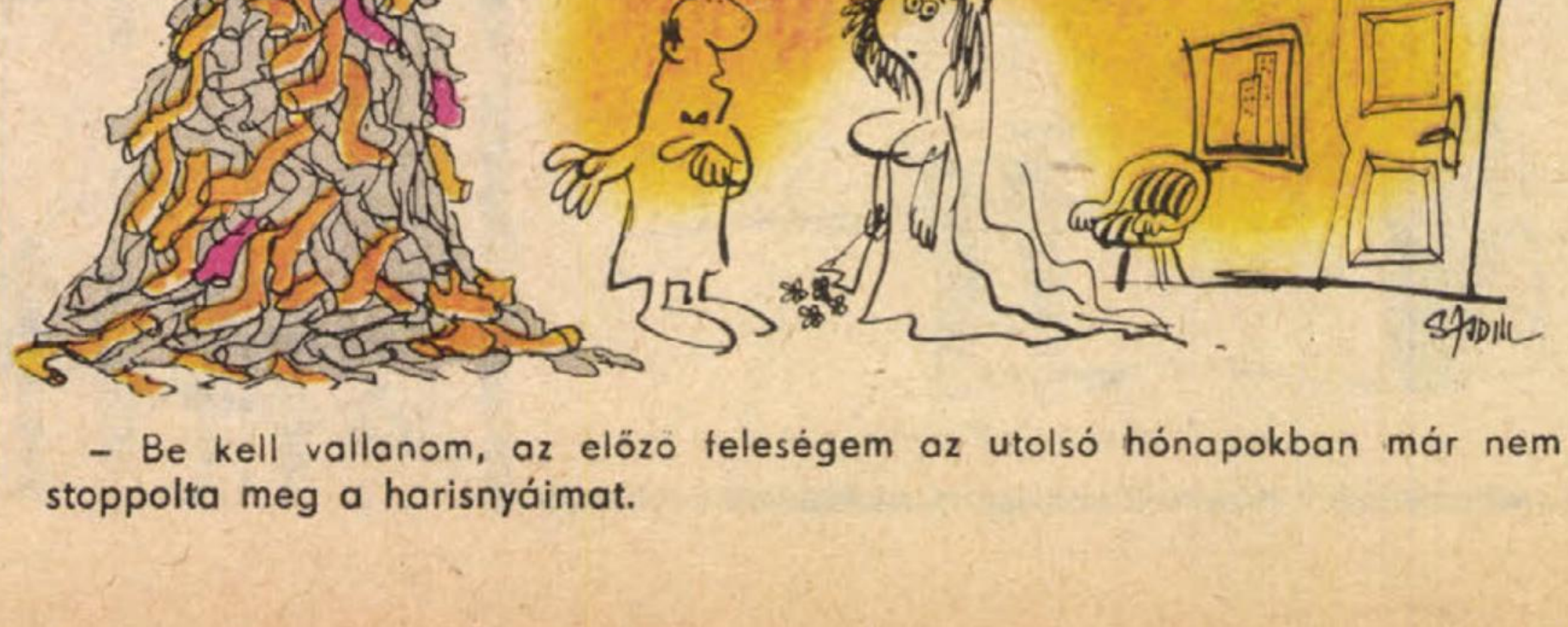

– Be kell vallanom, az előző feleségem az utolsó hónapokban már nem stoppolta meg a harisnyáimat.

DIRIB-DARAB

TUDATLANSÁG

A Sevillai borbély előadásán egy úr beült a zsölylyébe és így szólt a jegyszedőhöz:

— Borotválást és hajvágást kérek.

SORS

A híres matematikust a Közértben becsapták egyhatvannal.

VÁLLALKOZÓ-SZELLEM

— Szívesen elmegyek magával a világ végére is . . . — mondta egy nő az űrhajósnak.

A RENDŐRSÉGEN

— Nem én vagyok a vétkes — mondta egy többszörös rablógyilkos —, hanem a rendőrség, mert nem előbb fogott el . . .

EGY BÜROKRATÁRÓL

Szerelmes leveleit két másolattal készítette, iktatta, s évenként leltározta is.

KÉRDÉSEK

— Hát ide jutottam? . . . — mondta búsan egy józanéletű ember, a borospoharakat nézegetve.

— Hát ide jutottam? . . . — mondta búsan egy alkohòlista, a vizespoharakat nézegetve.

TITOKZATOS TERMÉSZET

Igy szólt egy pillangó:

— Elúntam már, hogy virágról virágra szálljak. Holnaptól kezdve odakòtöm az életem egy pipacshoz . . .

IRODALOM

Vannak kritikusok, akiknek mindenről két véleményük van. A fontosabb dolgokról három is.

FAJELMÉLET A SAKKTÁBLÁN

— Fekete bábukkal nem játszom . . . — monta gőgösen a fehér király.

B. Szilágyi János

TÜCSÖK és BOGÁR

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

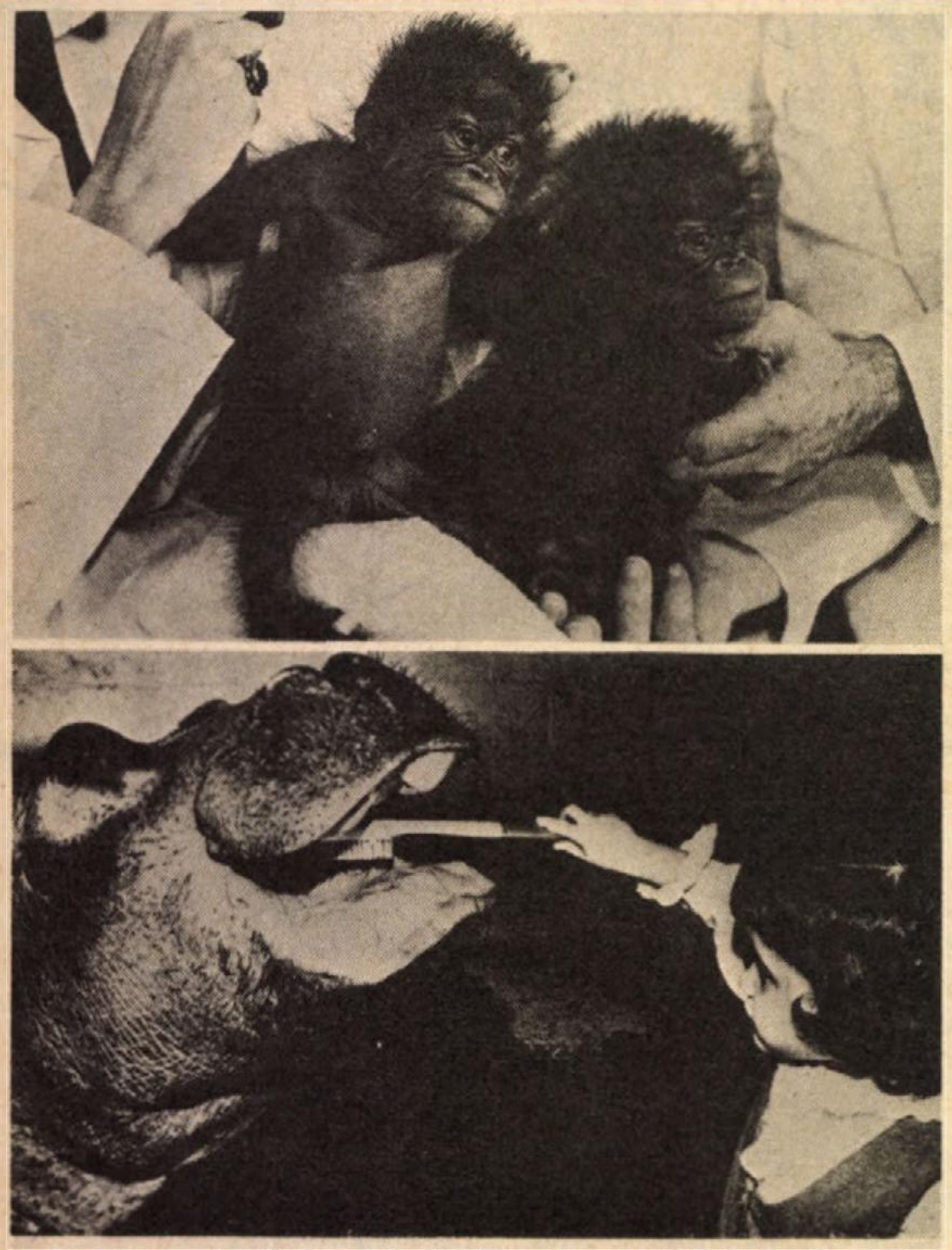

Washington. Az állatkert két újszülött orángután bébije. — Reggeli fogmosás.

XIII. évfolyam 16. szám (25578) 9. MTI Külföldi Képszolgálat

Néhány hete közöltük ezt a felvételt — többen is beküldték — csak éppen a felső képet vágták le róla. Úgy mulatságos volt az aláírás, így — tanulságos az eset. Hát szabad becsapni az embert?

Így aztán a többit csakugyan idemásolhatnánk régebbi kritikákból: a kiváló Kende János kamerája, valamint a Jancsó-stáb színészi tagjai hibátlanul idomítva valósítják meg a rendezői instrukciókat.

Koltai Tamás

Utána bizonyára kapnak két szem kockacukrot

(A Magyar Ifjúságból nyírta Békei László)

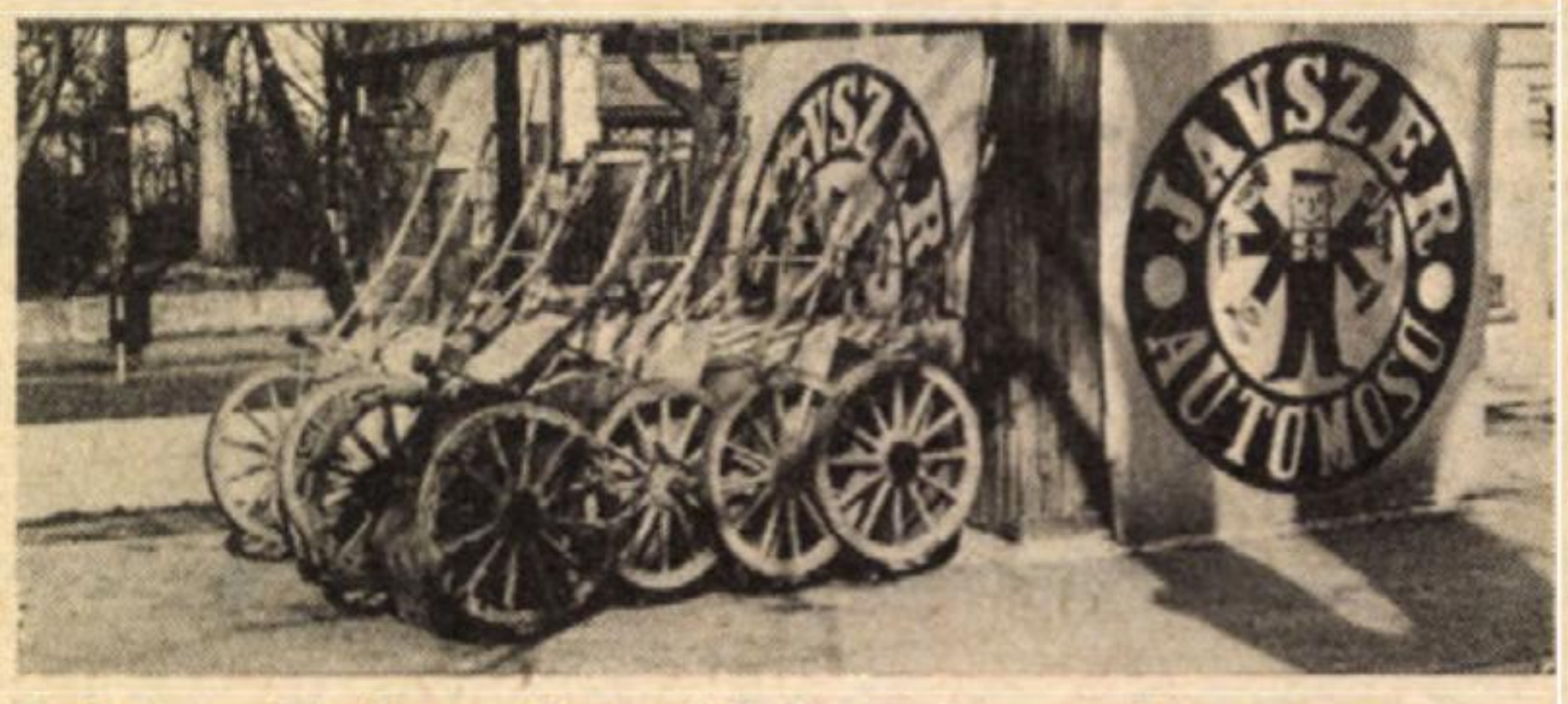

Lehet néhány kerékkel kevesebb?

(A Szilágyi Erzsébet fasorban fotózta Dózsa Árpád)

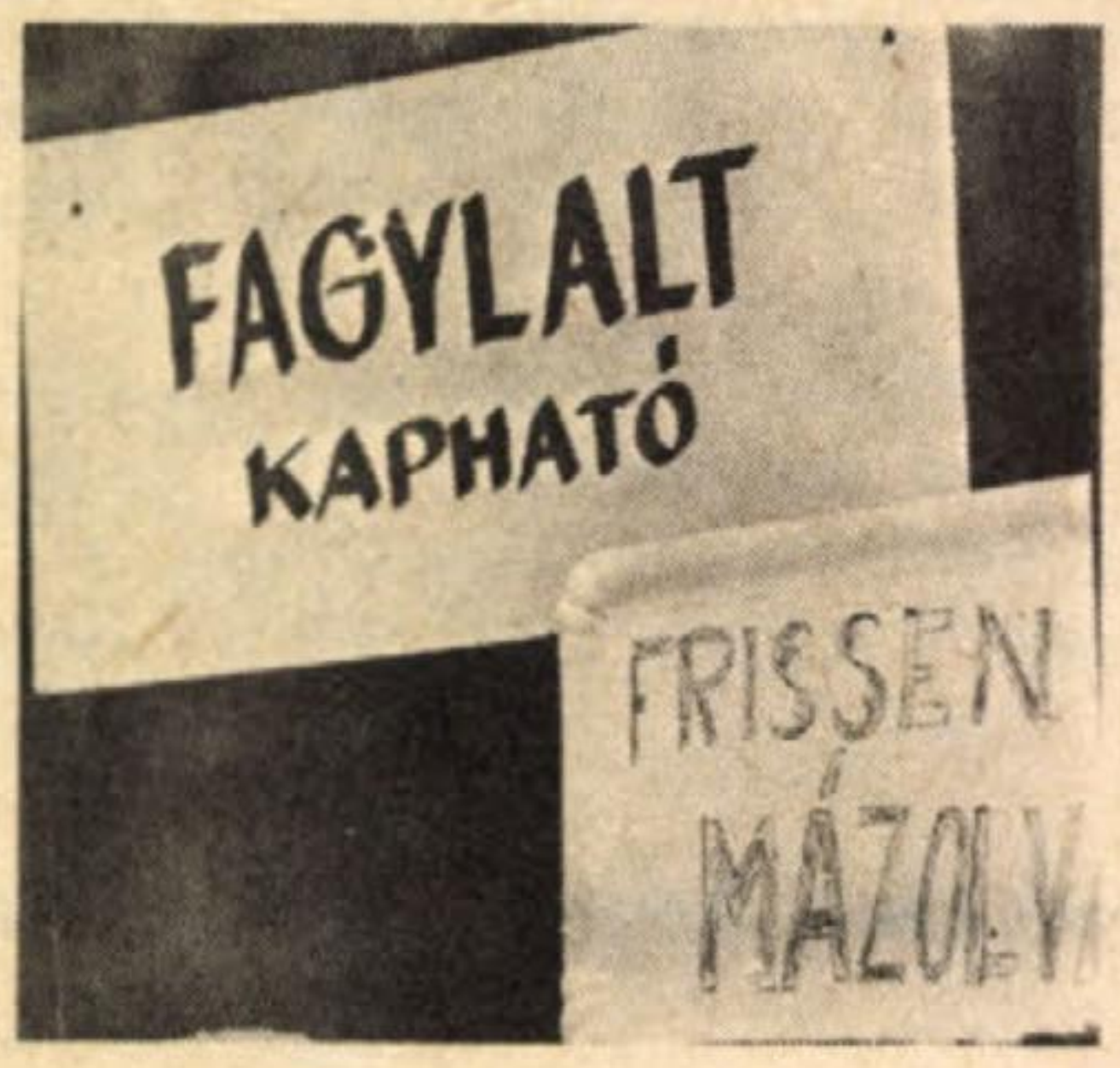

Gusztus dolga

(Zalaegerszegen fotózta Tóth Éva)

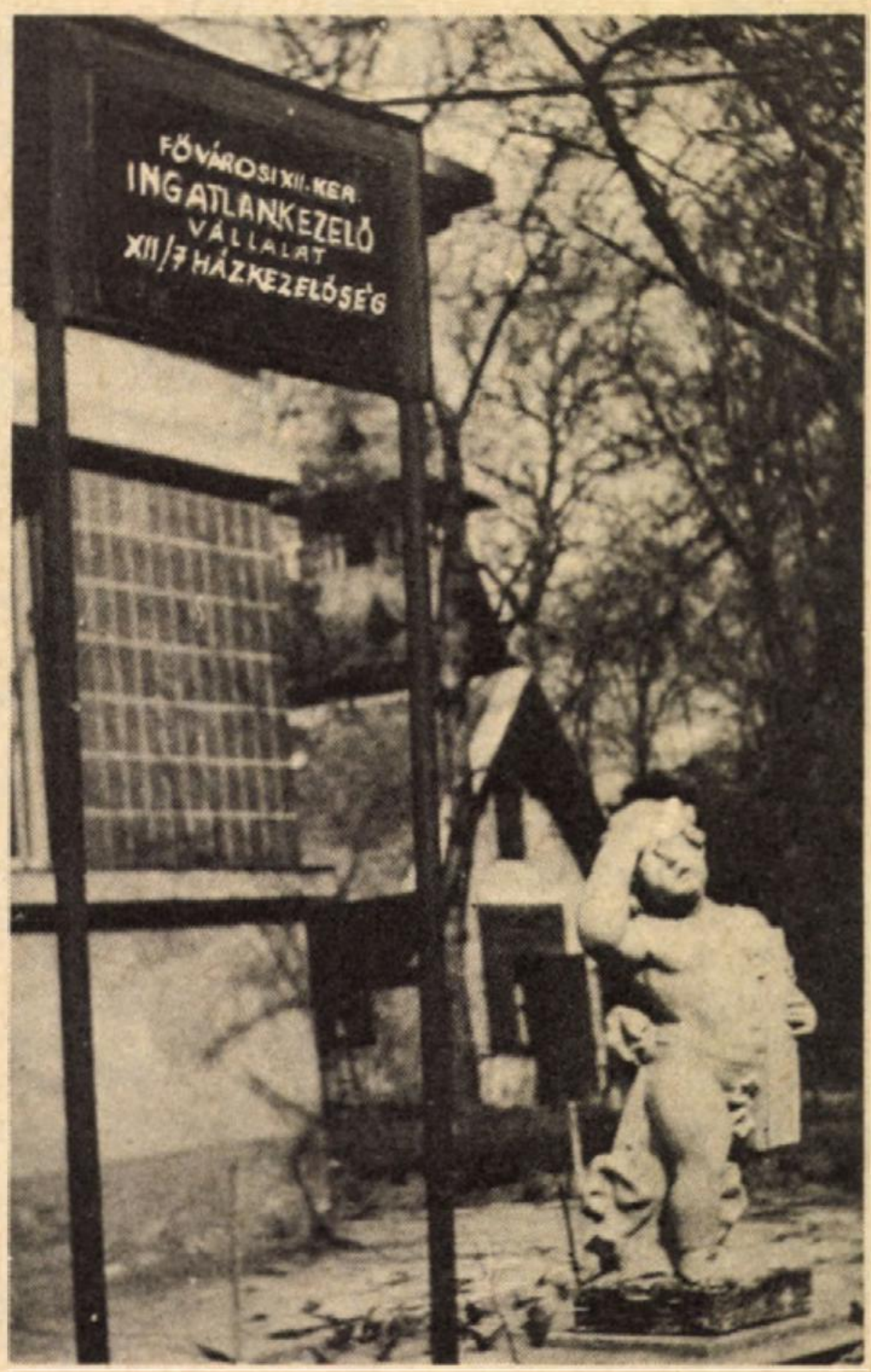

Ez lenne a lényeg? A Házkezelőség bejárata előtt már a műkő-legényke is a fejét fogja.

(A XII. kerületben fotózta Róna Katalin)

HIRDETÉS

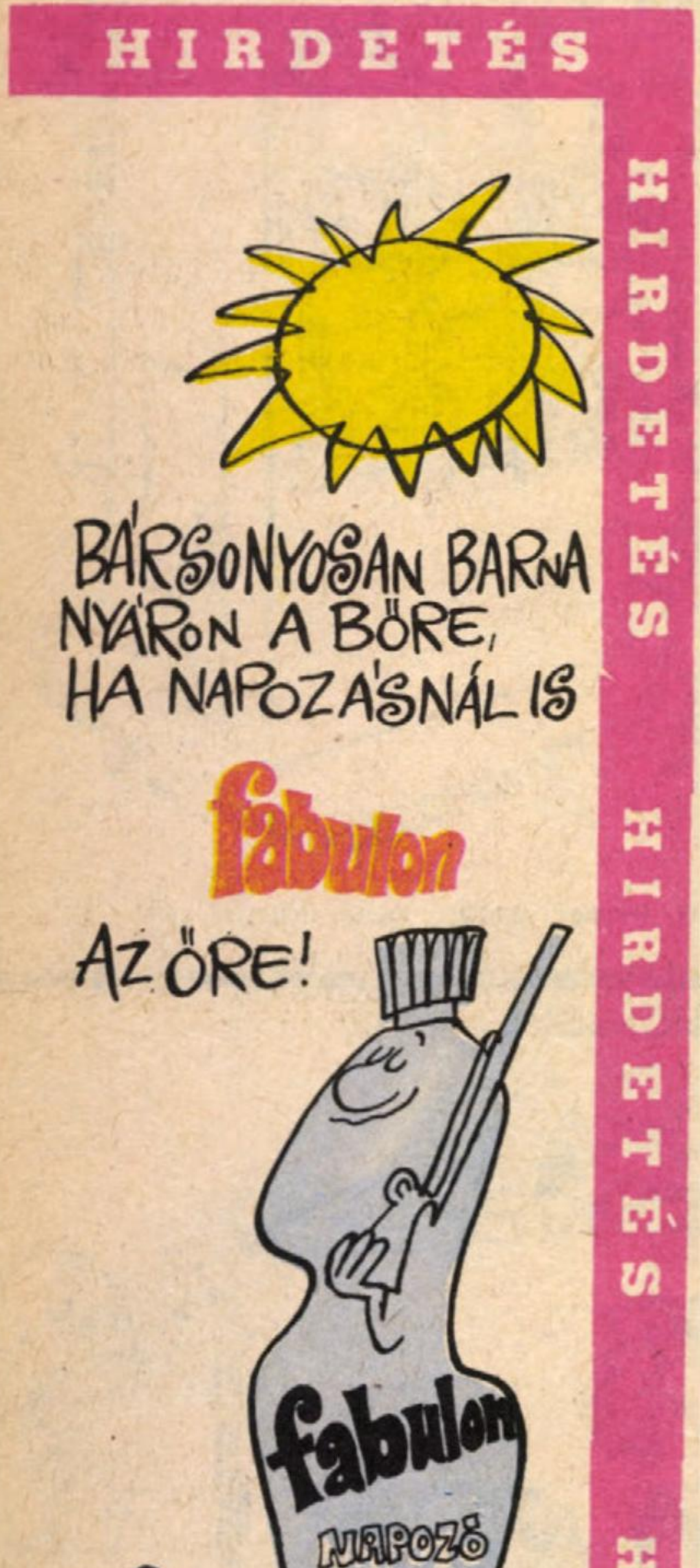

★ RÉGI KIS TÖRTÉNETEK

A régi Pesten csak Feld tatának nevezett Feld Zsigmond, a már réges-régen nem létező Hermina úti műintézmény, a „Városligeti Aréna Szinpad" állandó anyagi zavarokkal bajlódó igazgatója, egy ízben a kor legnagyobb olasz művészét, Ernesto Rossit hívta meg vendégszereplésre, aki a teljes esti bevétel felét szabta meg honoráriumnak. Feld nagy üzletet remélvén, kénytelen volt beleegyezni.

A próbára megjelenő világsztár semmivel nem volt megelégedve... a színpad piccolo... a nézőtér piccolo... az öltöző piccolo... „Direttore, az egész színház piccolo" — foglalta össze lekicsinylő véleményét, amit az igazgató a méregtől dúlva-fúlva hallgatott. Rossi az esti előadáson hírnevének megfelelően ragyogó volt, de csak „negyed ház" előtt. Ugyanis egész nap zuhogott az eső, s ilyen időben a pestiek nem mentek ki a ligetbe, Feld pedig kaján mosollyal nyújtotta át neves vendégének a borítékot...

— Maestro! A kassza is piccolo!

* * *

Molnár Ferencről köztudomású volt, hogy enyhén szólva gazdaságosan bánt a pénzével, nem zárkózott ugyan el, ha kértek tőle, de a kiutalt összeget mindég a kérelmező személyétől tette függővé. Jól ismerte ezt a tulajdonságát Anton Kuh, a régi Bécs híres könnyelmű, bohém újságírója, de egy alkalommal, sürgős szüksége lévén száz schillingre, mégis megpróbálkozott Molnárral, felkereste az Imperial szállóban lévő lakásán, s a beszélgetésbe néhány félre nem érthető célzást tett pillanatnyilag szorult anyagi helyzetére. Mérsékelt sikerrel, Molnár ugyanis nem reagált. Anton Kuh végül feladva a harcot, bosszúsan távozott, de az utcán kitűnő ötlete támadt, s feltelefonálta az írót.

— Kedves mester — kezdte bocsánatkérőn — az előszobában mikor felvettem a kabátom, a keztyűmmel kiránthattam a zsebemből száz schillinget. Tudja, milyen rendetlen ember vagyok, a külső zsebembe gyűrtem, pedig esküszöm ez volt minden vagyonom.

Nagyon kérem nézzen utána, nem hever-e valahol a padlón!

— Csak egy tizes volt, azért feljöhet — válaszolta Molnár kurtán.

* * *

A New York kávéházban Kosztolányi Dezső egy ablakpáholyban ülő ősz házaspárt mutatott Karinthynak... „Nézd, Frici, azt mondják, huszonöt éve ülnek itt együtt minden délután. Ezt nevezik jó házasságnak..." „Nem" — mondotta Karinthy mély meggyőződéssel — „ezt nevezik jó kávéháznak".

Salamon Béla egy alkalommal társaskirándulással járt Ausztriában, és többek között Tirolban meglátogatott egy főúri kastélyt. Az ősi portrékkal díszített lovagteremben az idegenvezető magyarázott... „Ez a festmény itt a híres Kurt Wolfgang Wittgenstein grófot ábrázolja, a családalapítót..." „Szép..." helyeselt Salamon... „és mit csinált tulajdonképpen ez a derék gróf?,,," „Mondtam már kérem" — idegeskedett a vezető... „ő alapította a Wittgenstein családot"... „Jó... jó... de úgy értem nappal mit csinált?" — érdeklődött csökönyösen Salamon.

Andor Leon

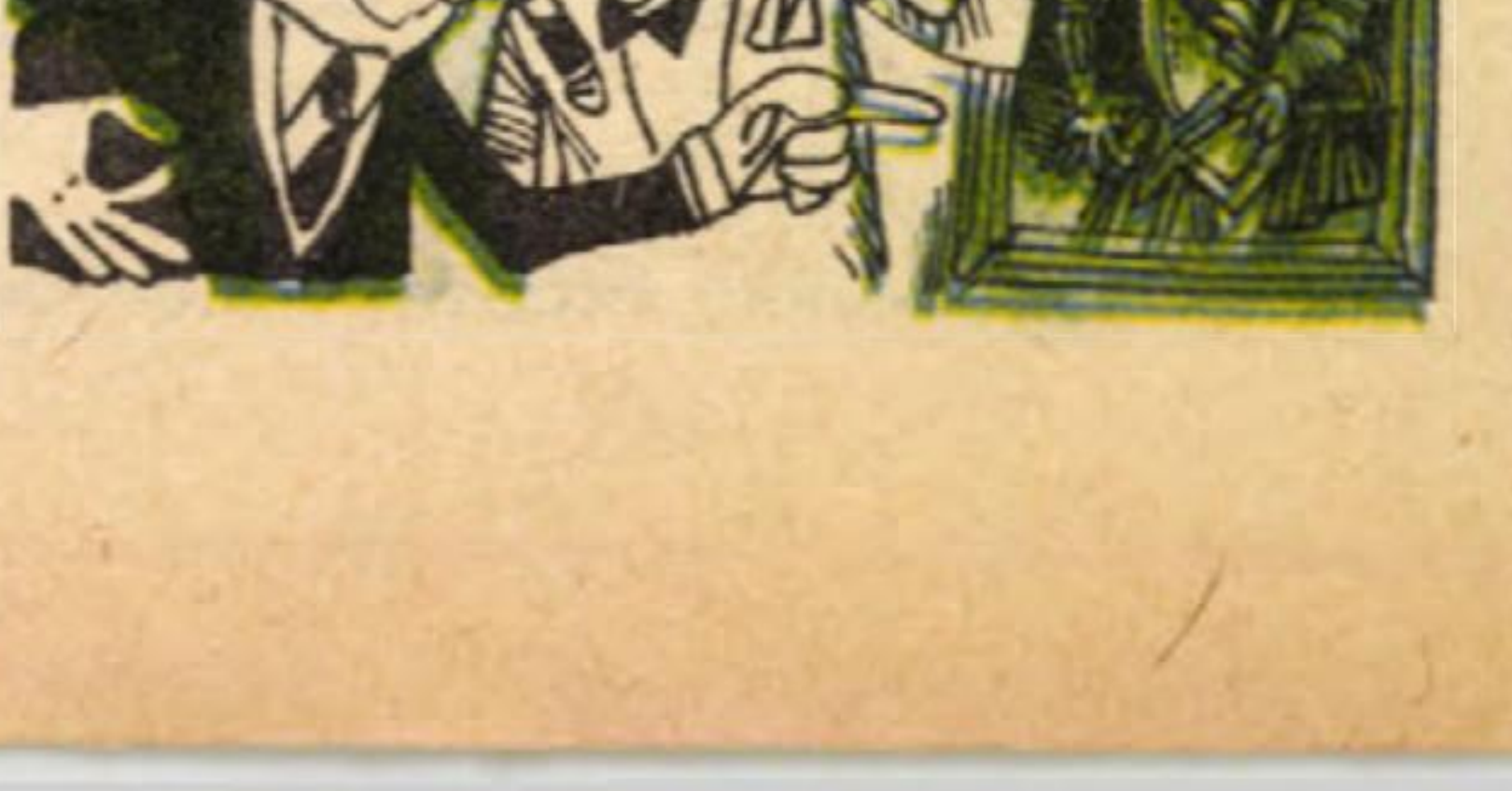

UDVARIAS VÁMKEZELÉS

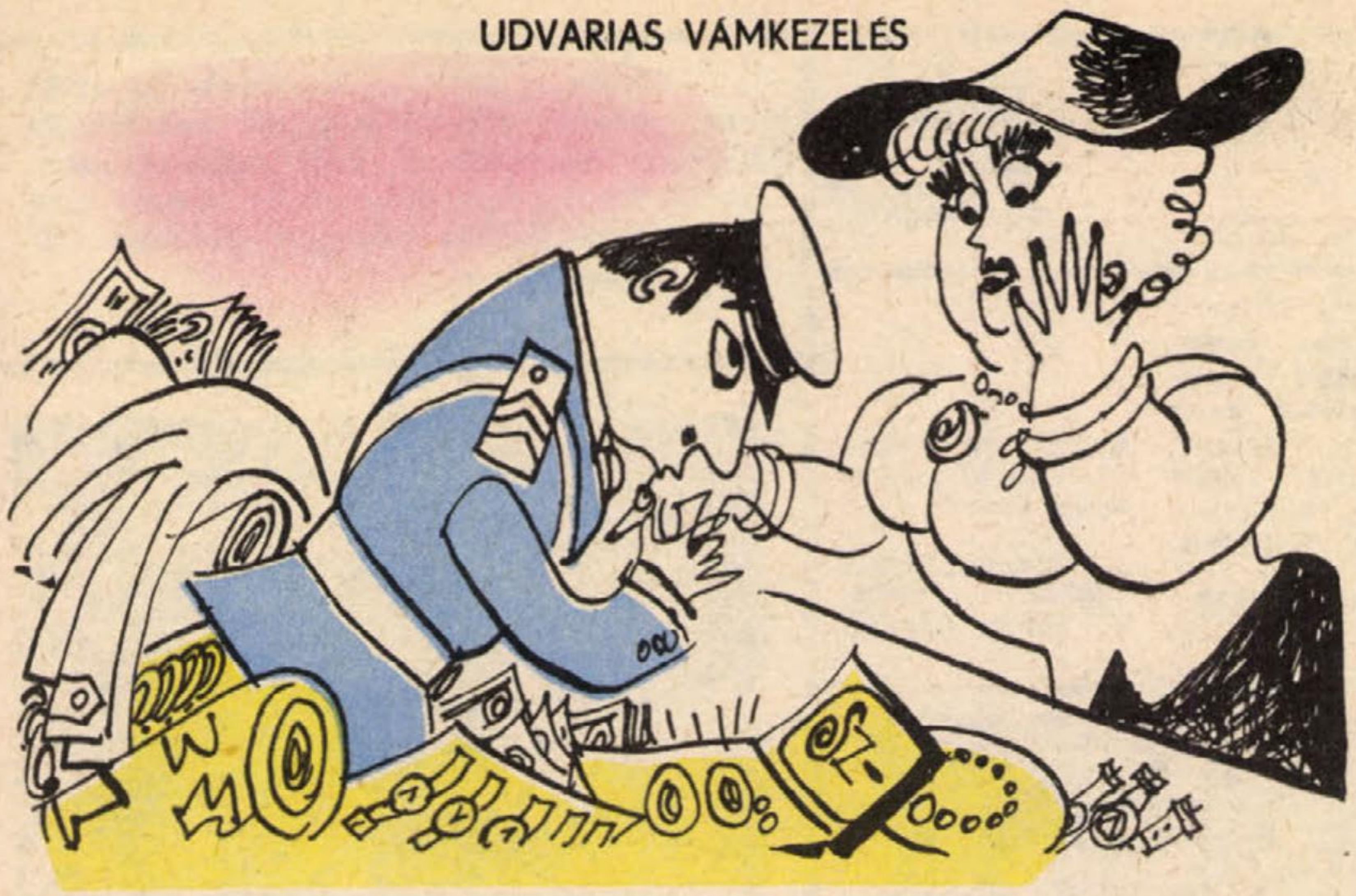

– A be nem vallott holmi marad, kézcsókom és jó mulatást!

PANASZ

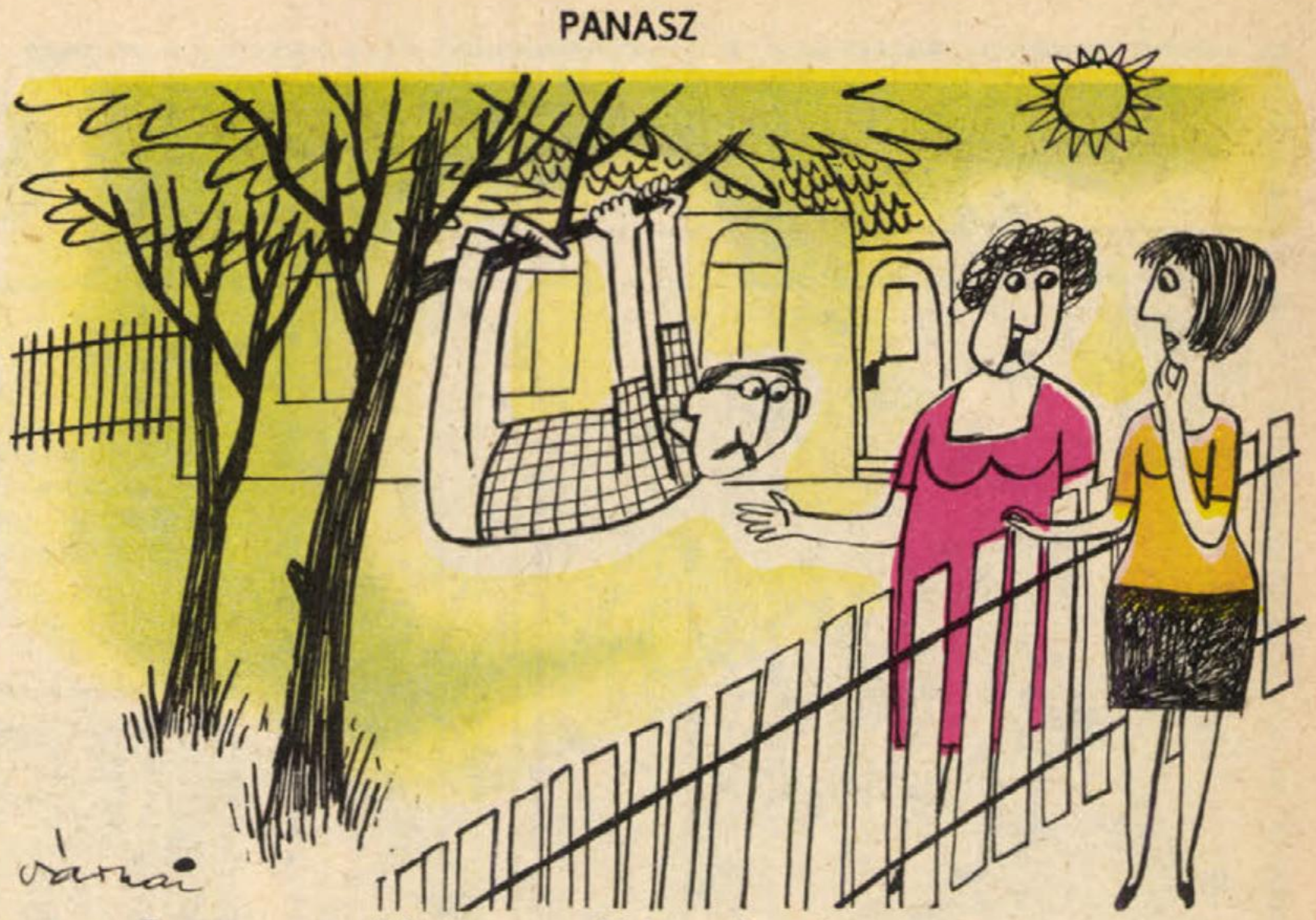

– Tudja, szomszédasszony, a férjem olyan lusta, mint egy lajhár!

KI LESZ AZ ÚJ AMERIKAI ELNÖK?

Ha az amerikai elnökválasztáson az dönt, hogy melyik jelöltnek vannak a legjobb idegei, akkor Edward Kennedy szenátornak le kell köröznie ellenfeleit. A „Washinton Post" című amerikai újság tudósítása szerint a közszerepléstől nem idegenkedő Teddy törvényjavaslatot terjesztett be a szenátusban, s javasolja, hogy Chappaquiddick környékét minősítsék nemzeti parkká. Ez a kissé nehezen kiejthető amerikai környék (megközelítően: csapakvidik) arról nevezetes, hogy Teddy itt borult a vízbe Mary Jo Kopechne kisasszonnyal, s a szenátor még ma sem tisztázott körülmények között nem a mentőkhöz, vagy a tűzoltókhoz fordult, hanem ügyvédjéhez, majd a szerencsétlenség után 8 órával jelentette az esetet a rendőrségen, miután a fiatal hölgyet már nem lehetett megmenteni, s úgy látszott, Kennedy politikai jövőjét sem. De Amerika a korlátlan lehetőségek hazája, s íme, Teddy már kellő ünnepélyességgel óhajtja megörökíteni egykori kalandja színhelyét.

Nemzeti park? Védett terület? A területet kell megvédeni? Hát . . .

KUTYATARTÁS

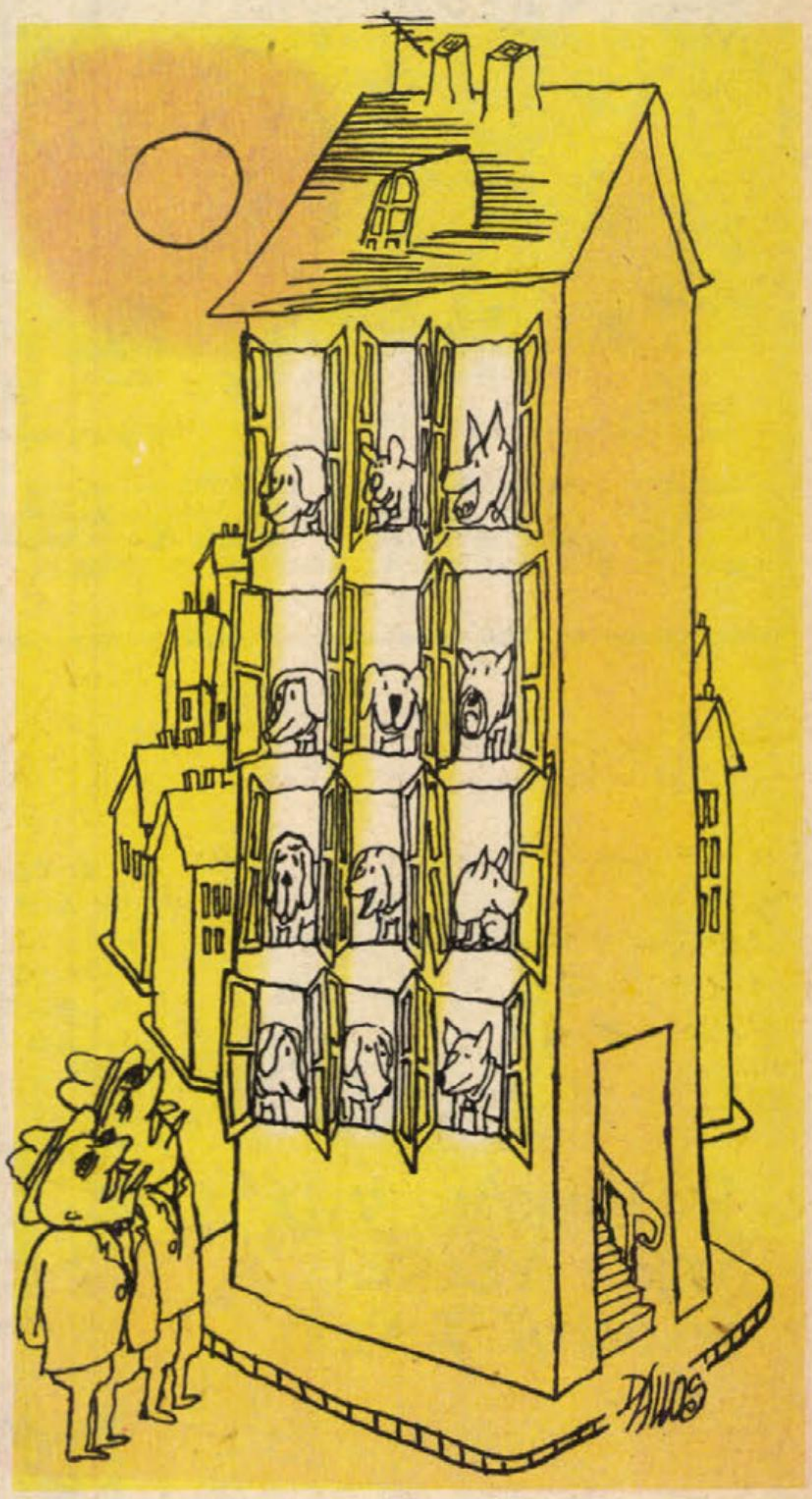

– Ezt a házat aztán nem lopják el . .

FÖLDKÖZELBEN

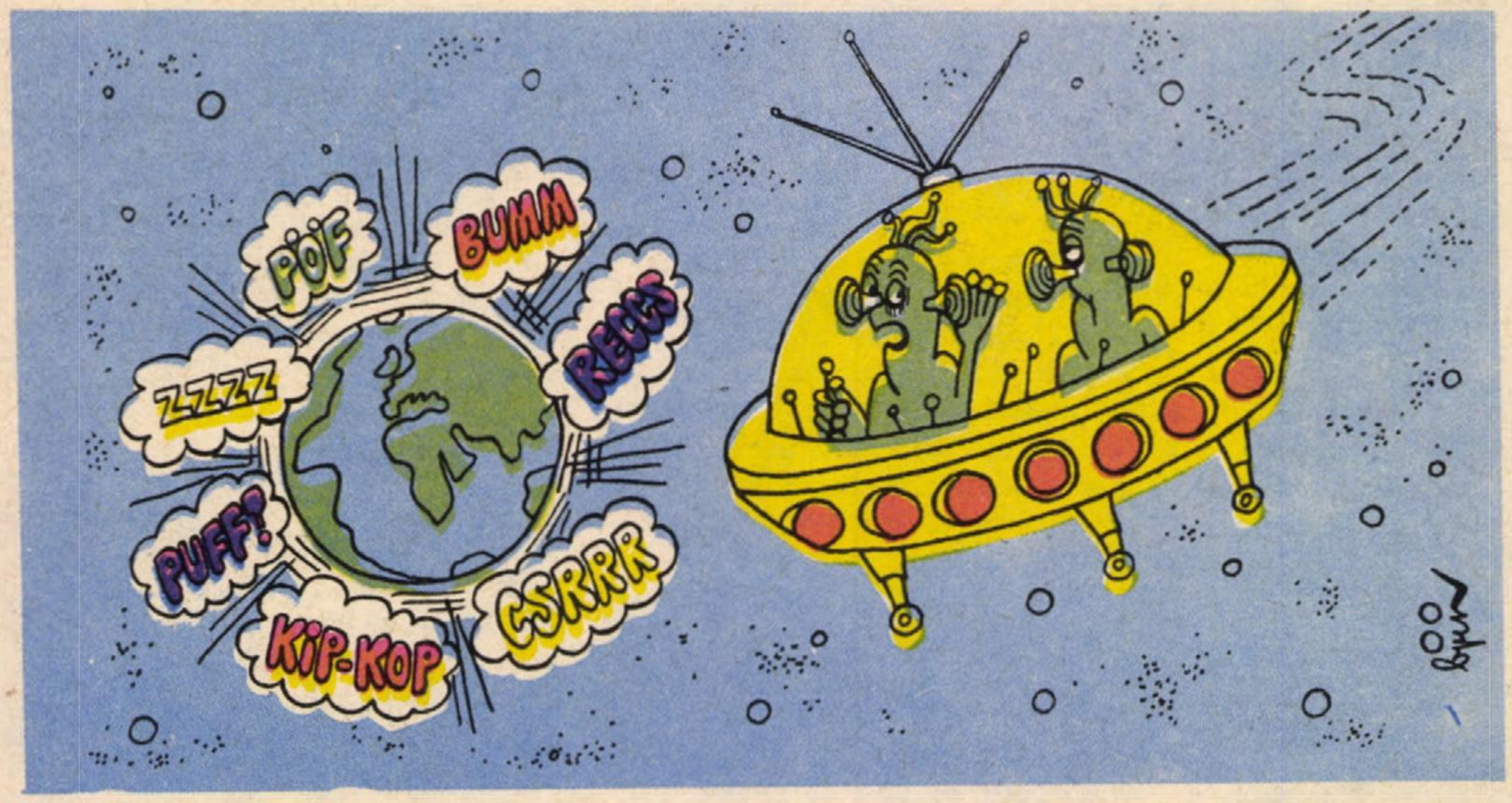

NŐI DOLGOK

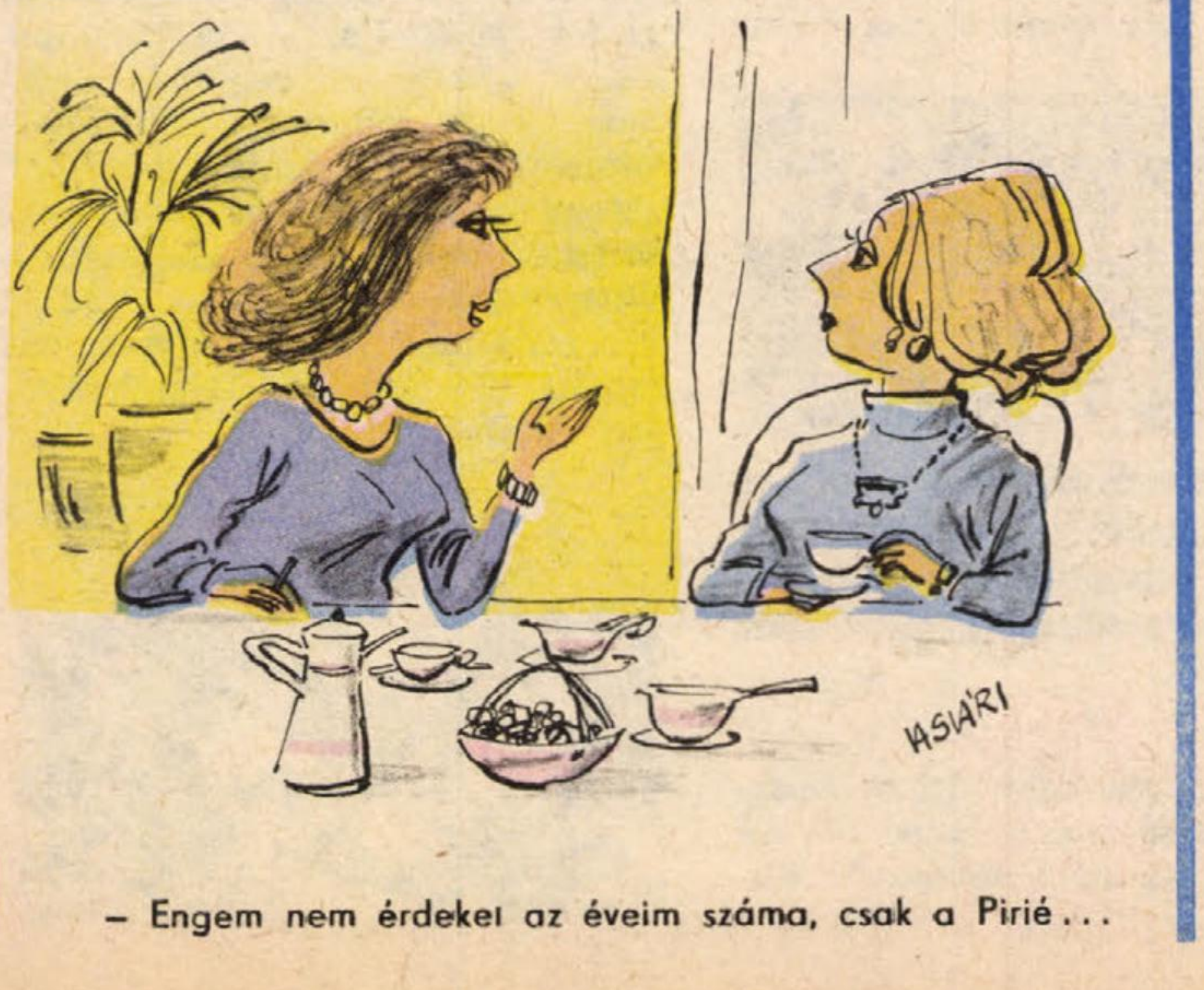

– Engem nem érdekel az éveim száma, csak a Pirié . . .

AZ UTOLSÓ SZÁMONKÉRÉS

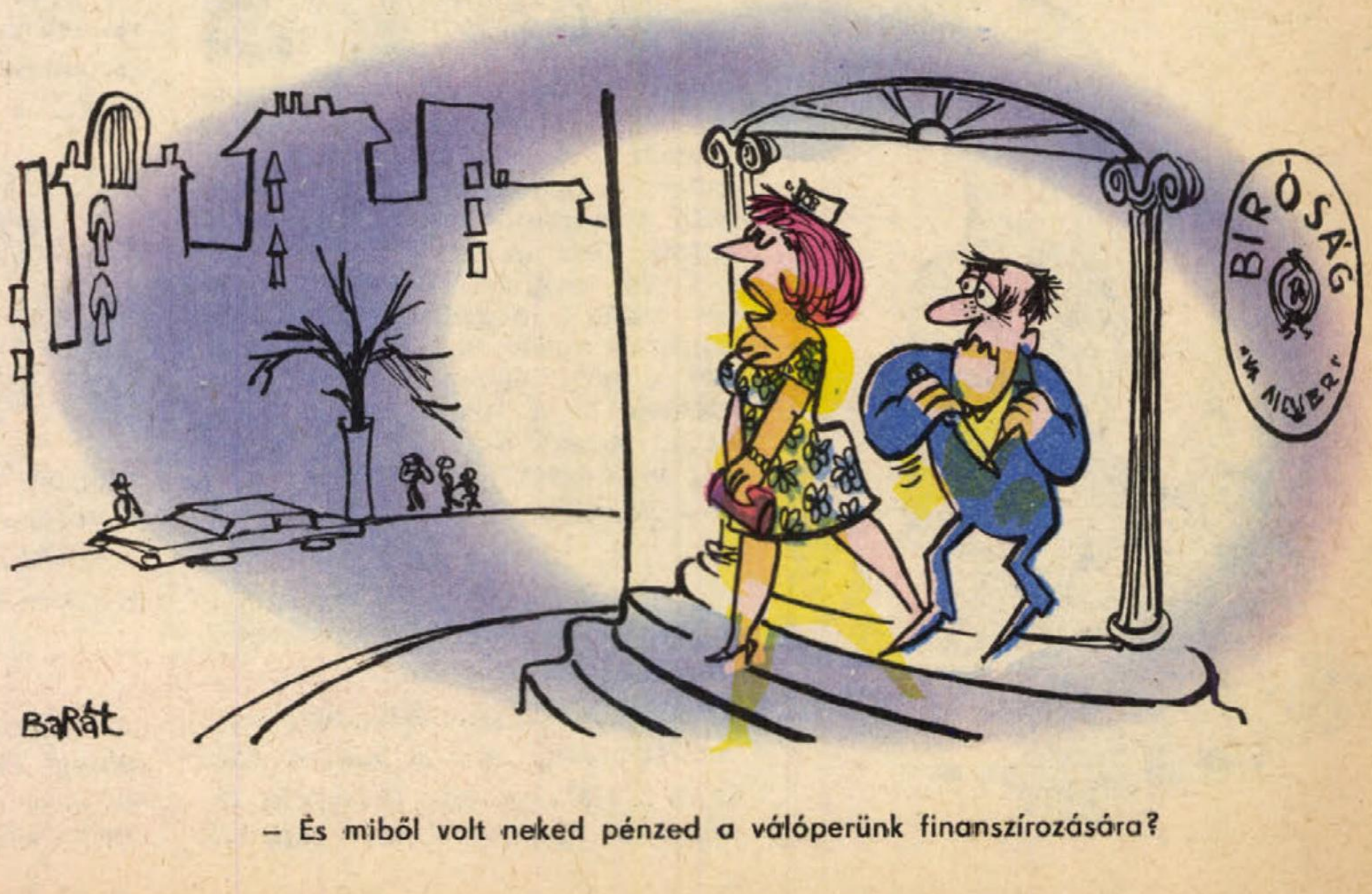

– És miből volt neked pénzed a válóperünk finanszírozására?

NAGYSTÍLŰ ÁRUS

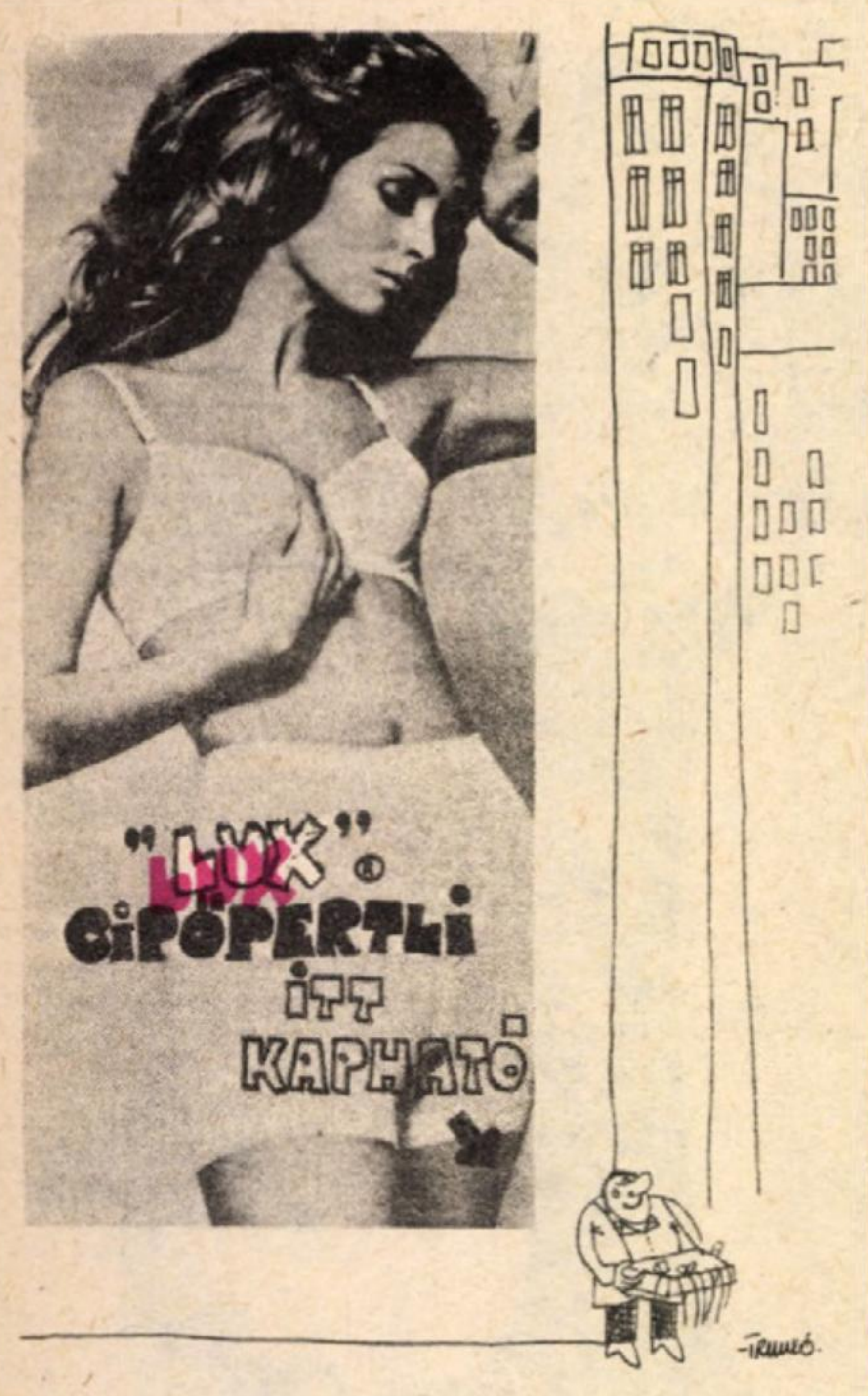

RÉBUSZ

226. rejtvényünk megfejtése:

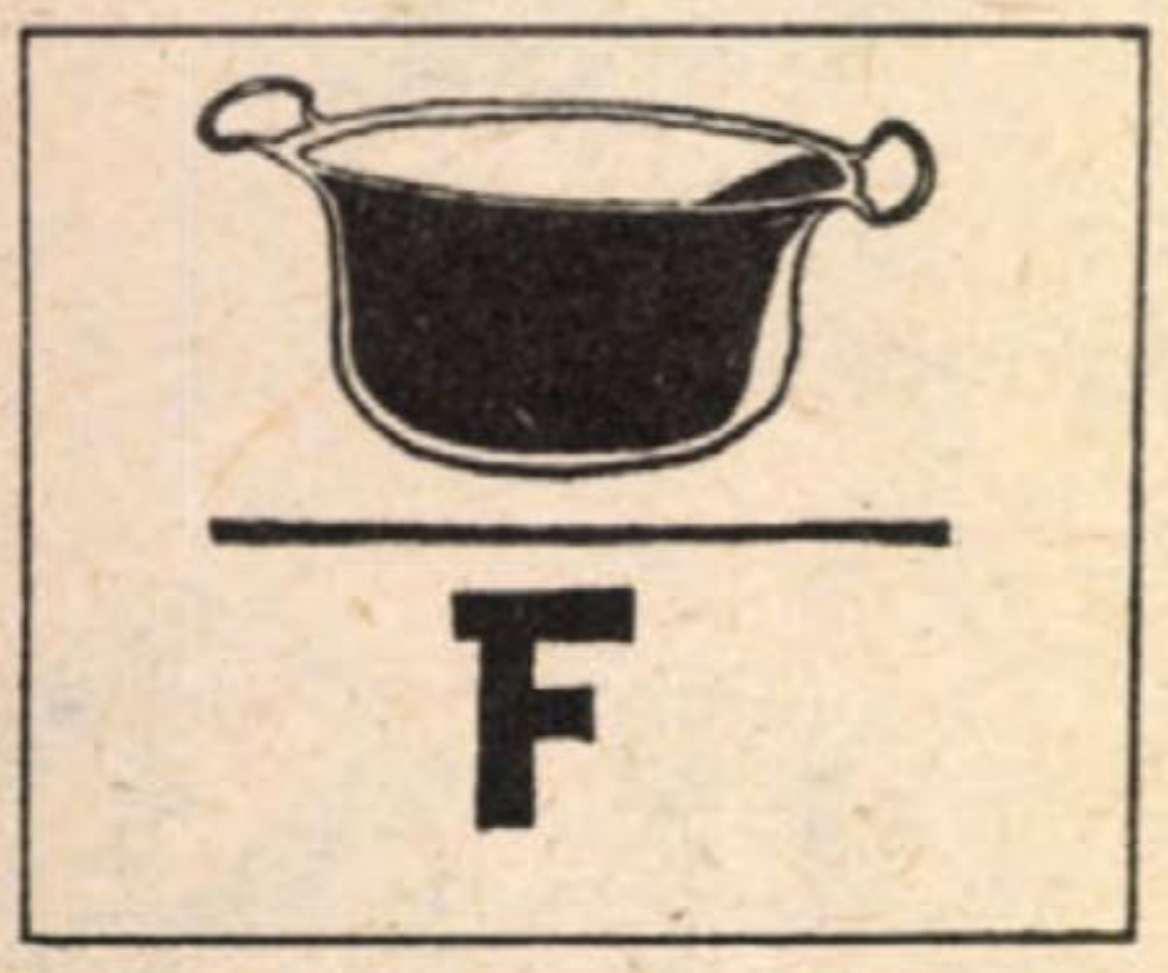

Egy füst alatt

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:

Solti Pálné, Kiskunhalas, Vasút u. 16.
Csintó Eta, Jászapáti, Csajági u. 2.
Ságola Géza, Bp. XI., Villányi út 55—65.

228. REJTVÉNYÜNK

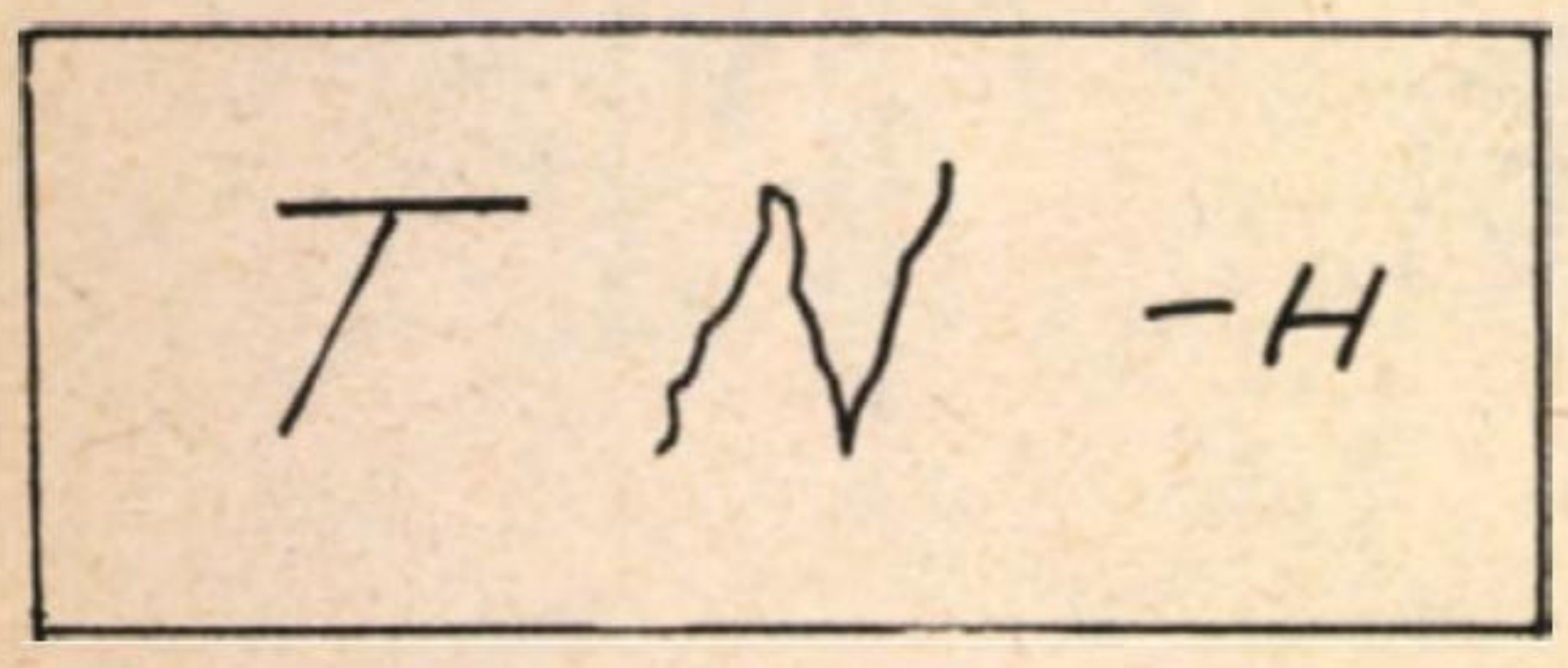

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb május 15-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

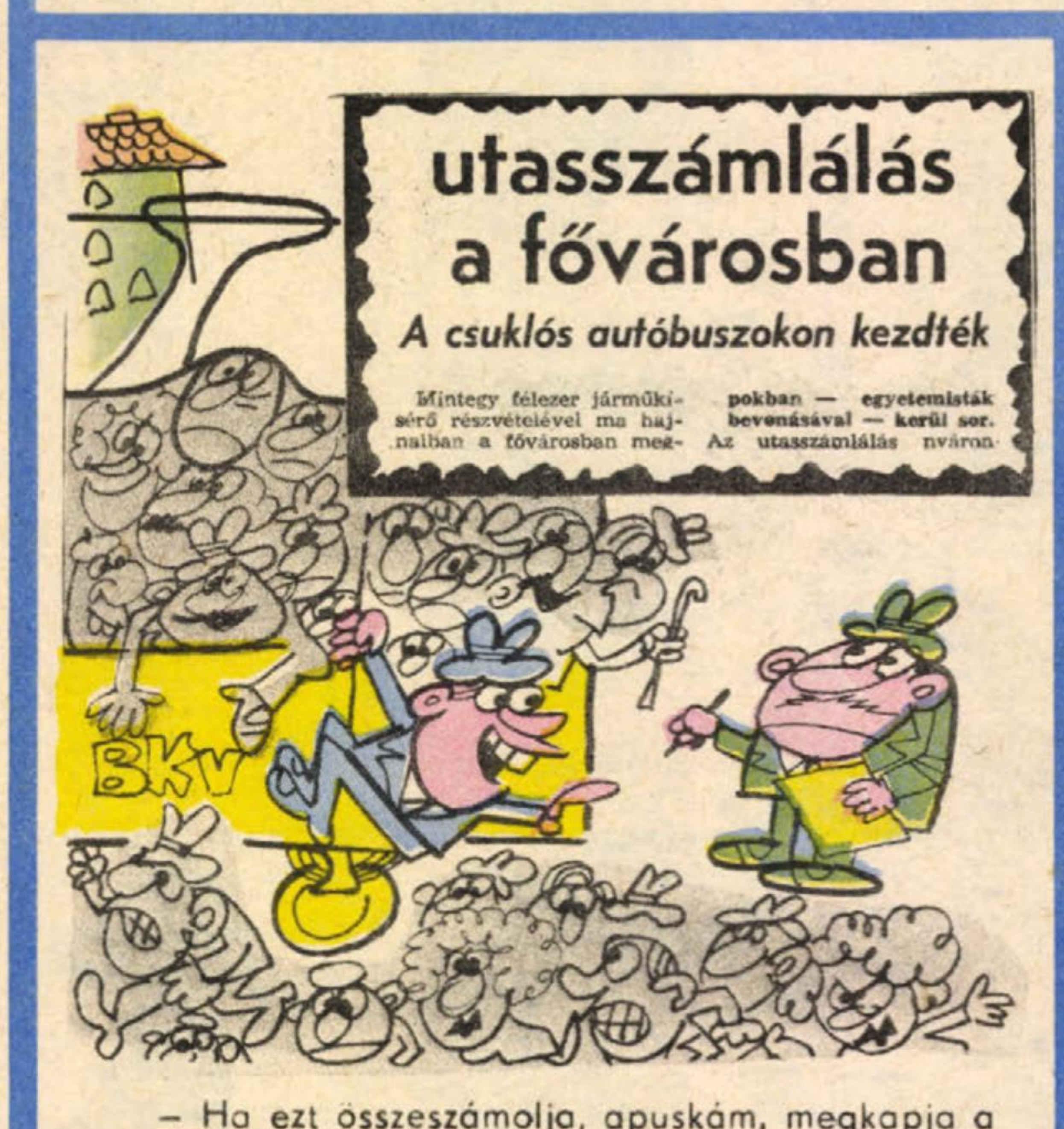

utasszámlálás a fővárosban

A csuklós autóbuszokon kezdték

Mintegy félezer járműkísérő részvételével ma hajnalban a fővárosban meg- pokban — egyetemisták bevonásával — kerül sor. Az utasszámlálás nyáron

– Ha ezt összeszámolja, apuskám, megkapja a Nobel-díjat!

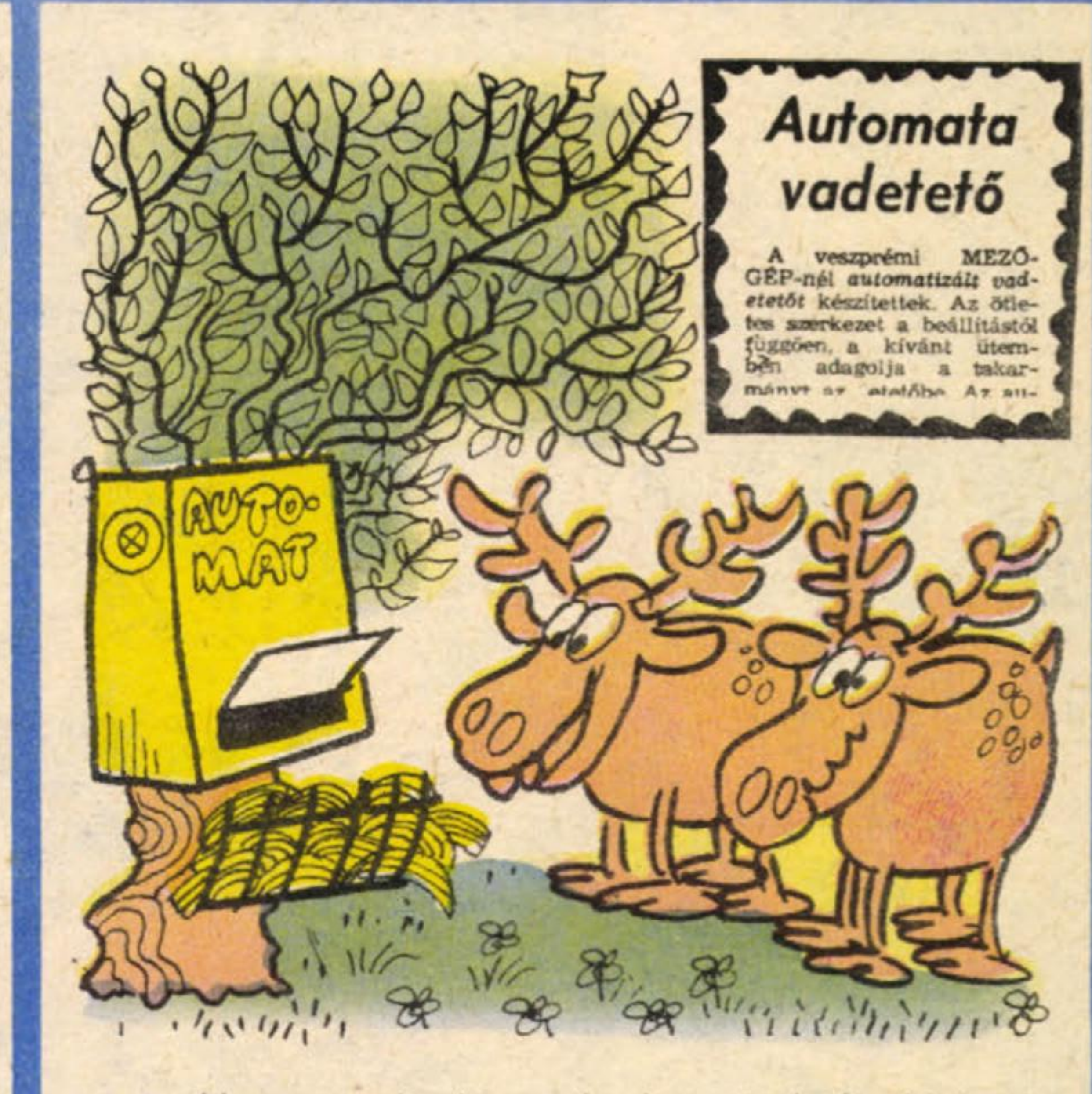

Automata vadetető

A veszprémi MEZŐGÉP-nél *automatizált vadetetőt* készítettek. Az ötletes szerkezet a beállítástól függően, a kívánt ütemben adagolja a takarmányt az etetőbe. Az au-

– Ha nem adja ki az abrakot, rúgd jól oldalba!

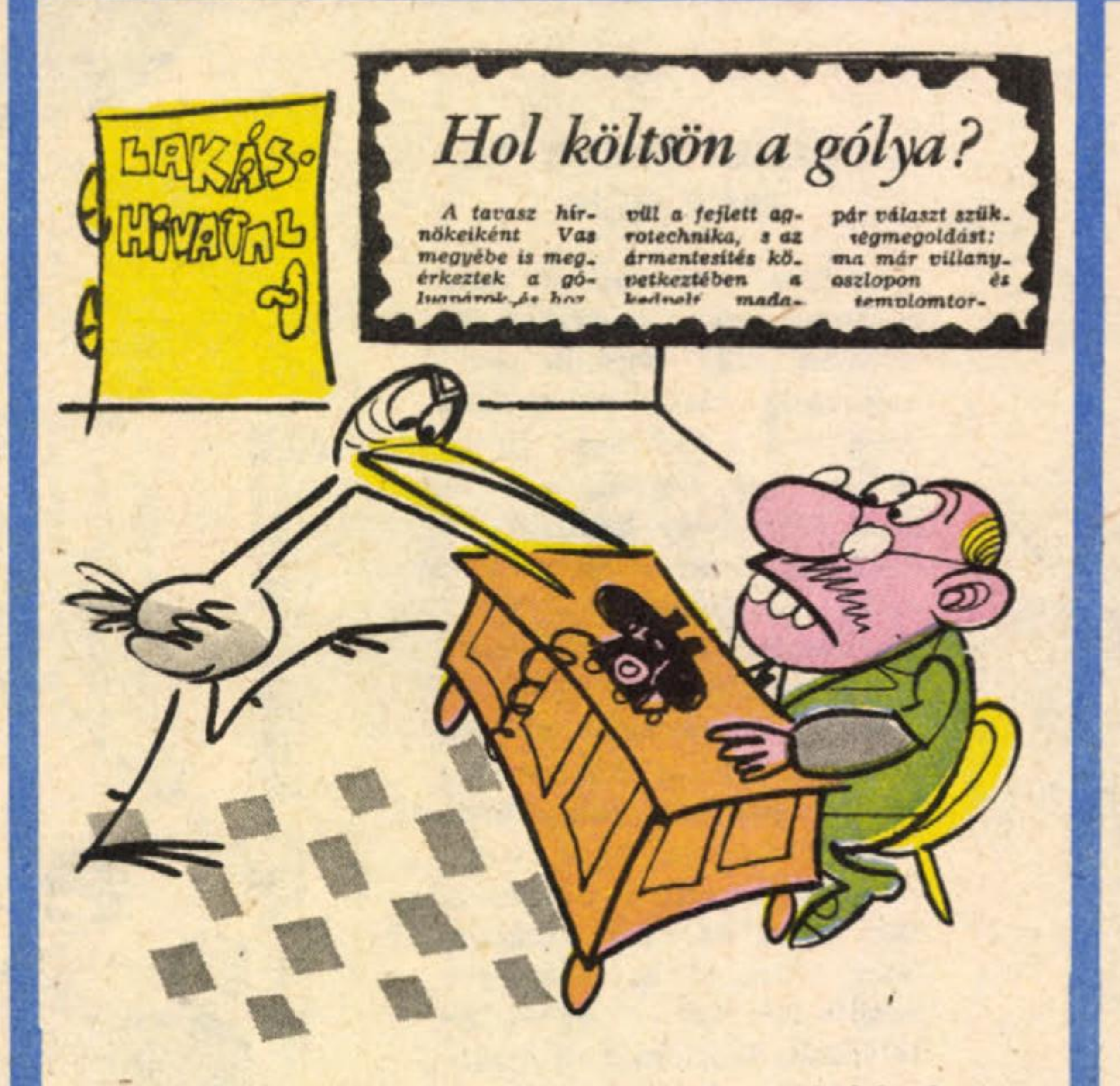

Hol költsön a gólya?

A tavasz hírnökeiként Vas megyébe is megérkeztek a gólyapárok, és hoz- vül a fejlett agrotechnika, s az ármentesítés következtében a kedvelt mada- pár választ szükségmegoldást: ma már villanyoszlopon és templomtor-

– Ha nem utalnak ki nekem egy jó kéményt, felköltözöm egy leányszállás tetejére.

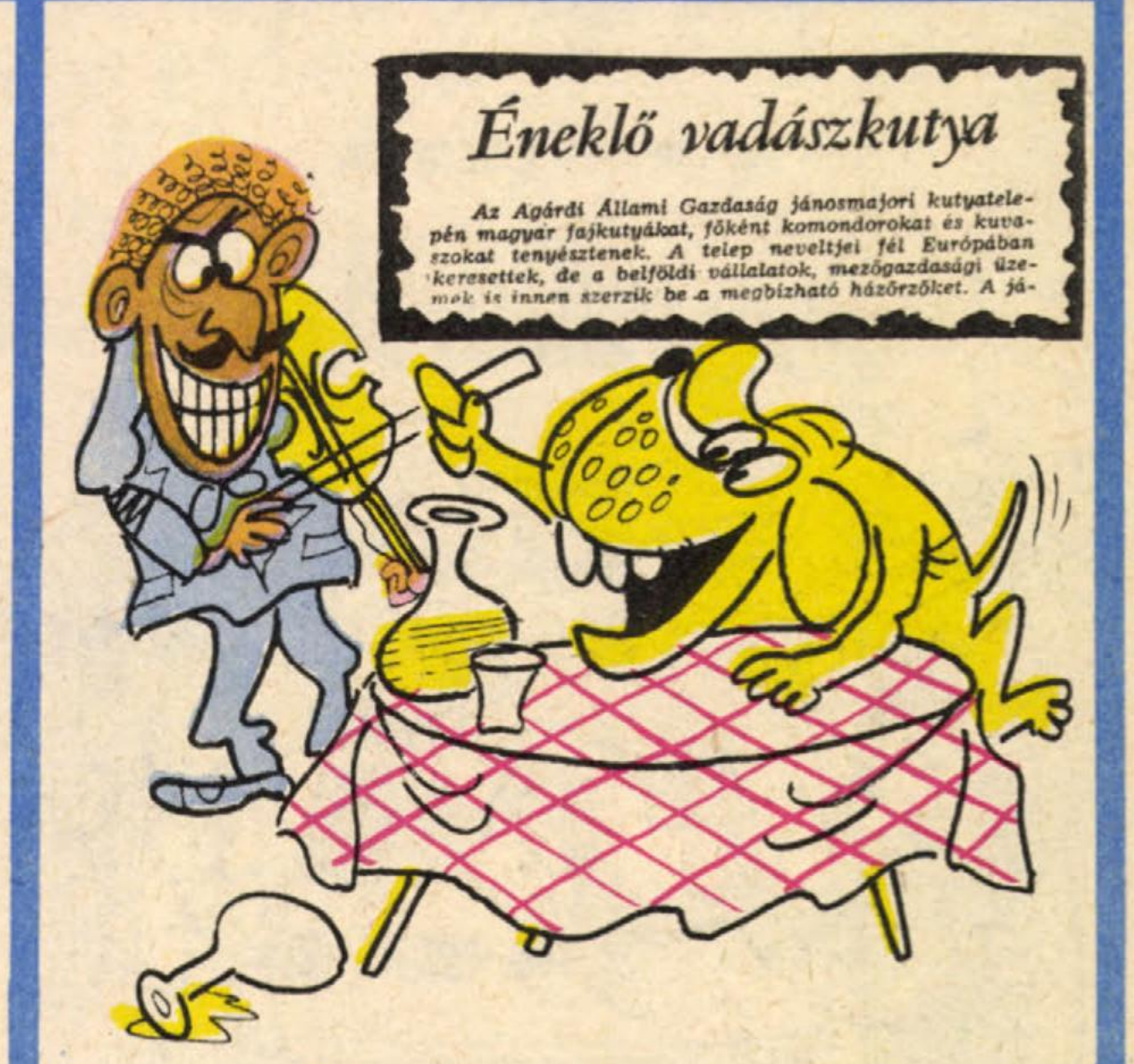

Éneklő vadászkutya

Az Agárdi Állami Gazdaság jánosmajori kutyatelepén magyar fajkutyákat, főként komondorokat és kuvaszokat tenyésztenek. A telep neveltjei fél Európában keresettek, de a belföldi vállalatok, mezőgazdasági üzemek is innen szerzik be a megbízható házőrzőket. A já-

– Azt hittem, hogy vagy egy róka, vagy egy nyúl . . .

ÚJGAZDAGÉK

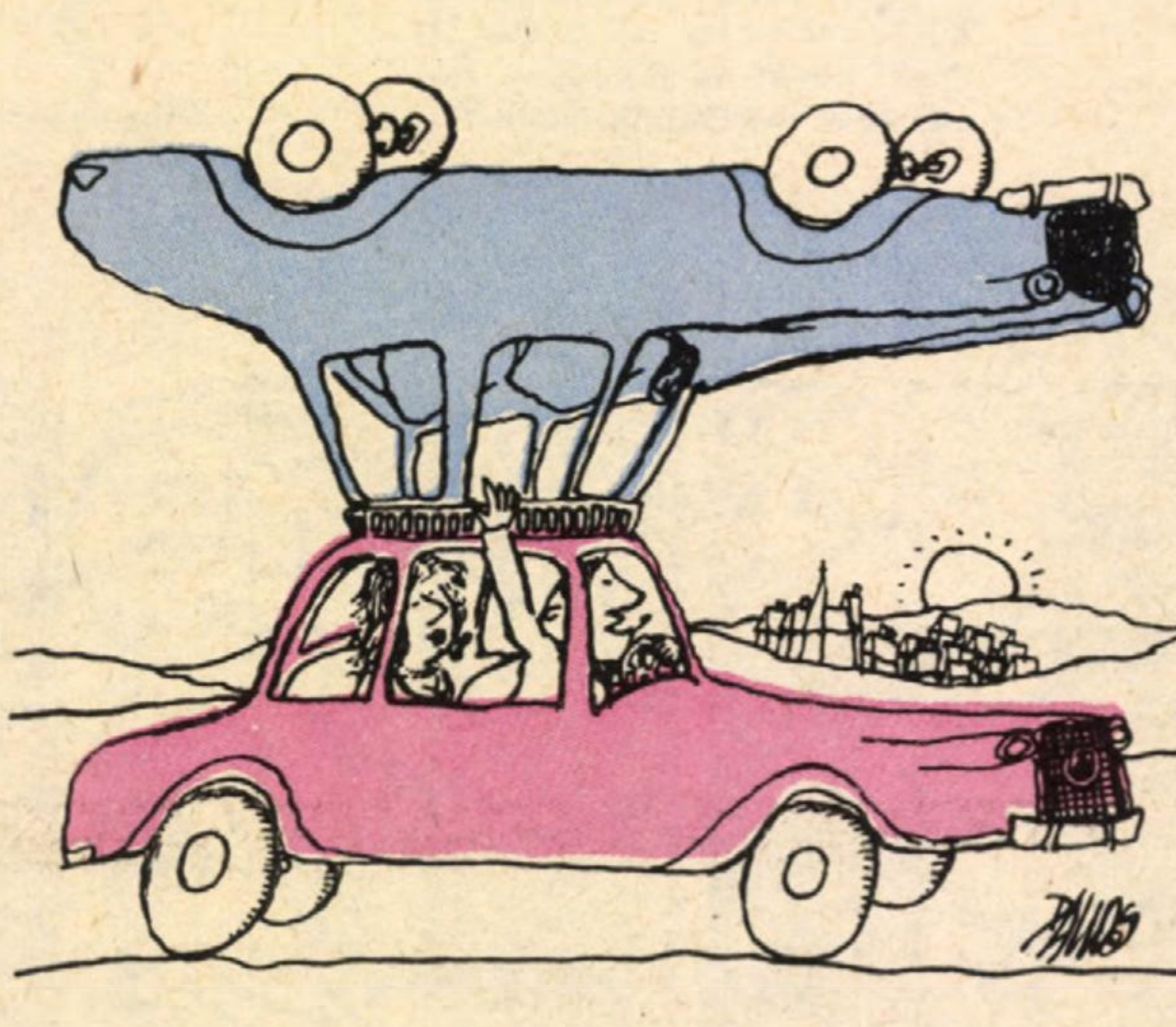

– Ha az egyik bedöglik, ott a másik . . .

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozunk.

GYÓGYFÜRDŐ

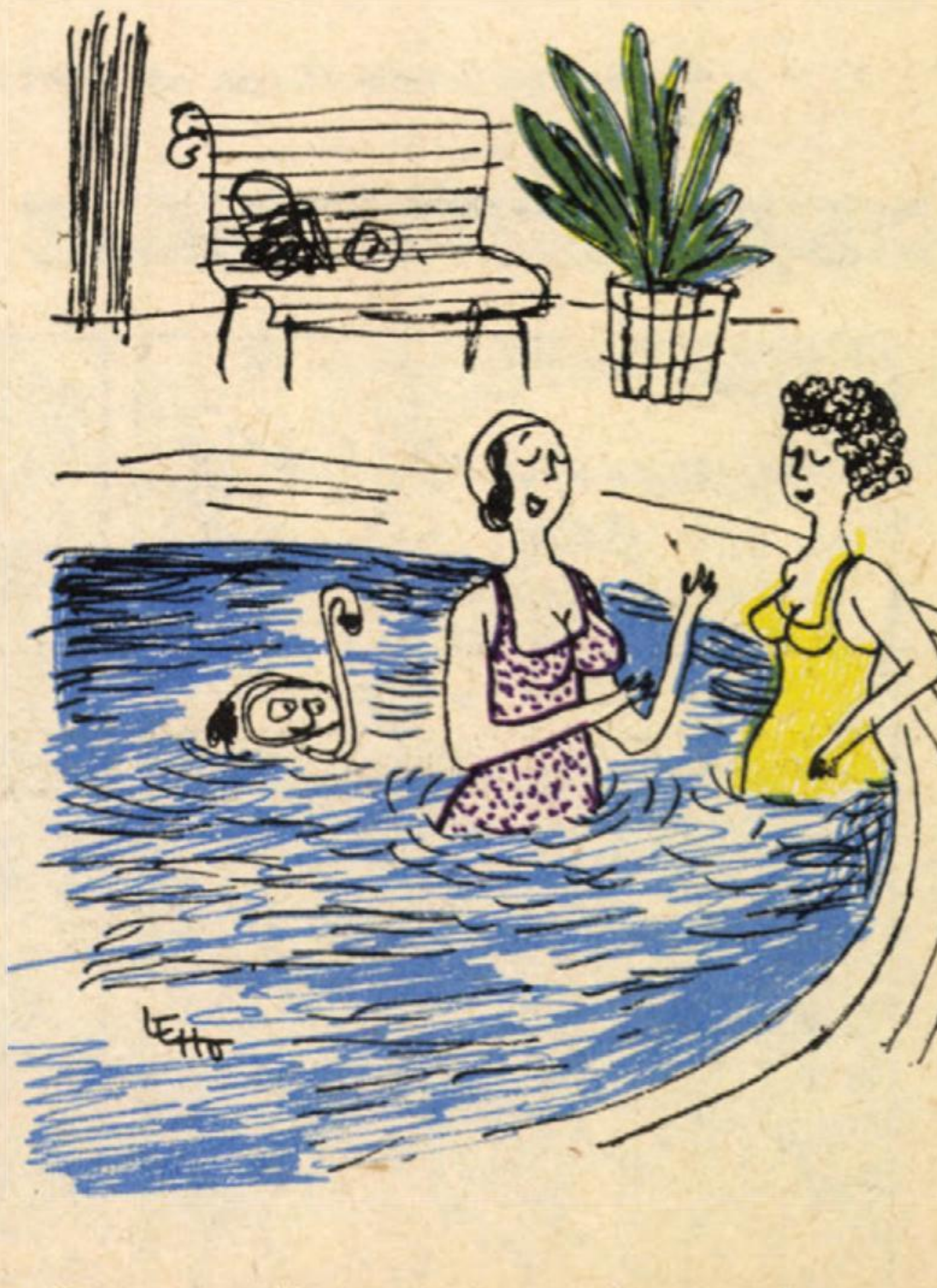

– Ez a víz valósággal simogatja az embert . . .

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335-718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343-100, *142-220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában. 72.2337/2-19 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

ZÁPOR, ZIVATAR

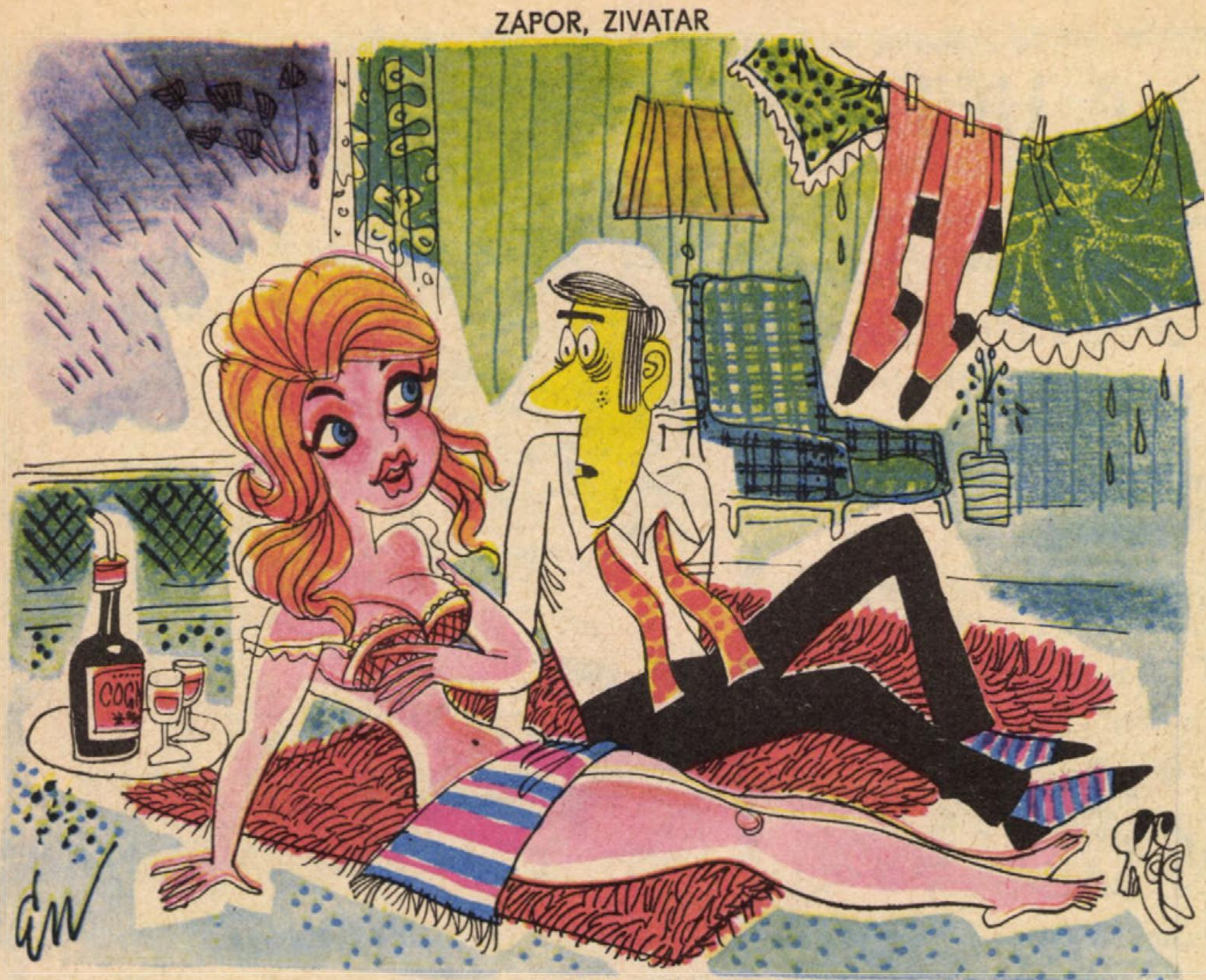

– Isteni! Ezen a héten maga a negyedik férfi, akihez be kellett menekülnöm az eső elől!

BIZTOS POZÍCIÓ

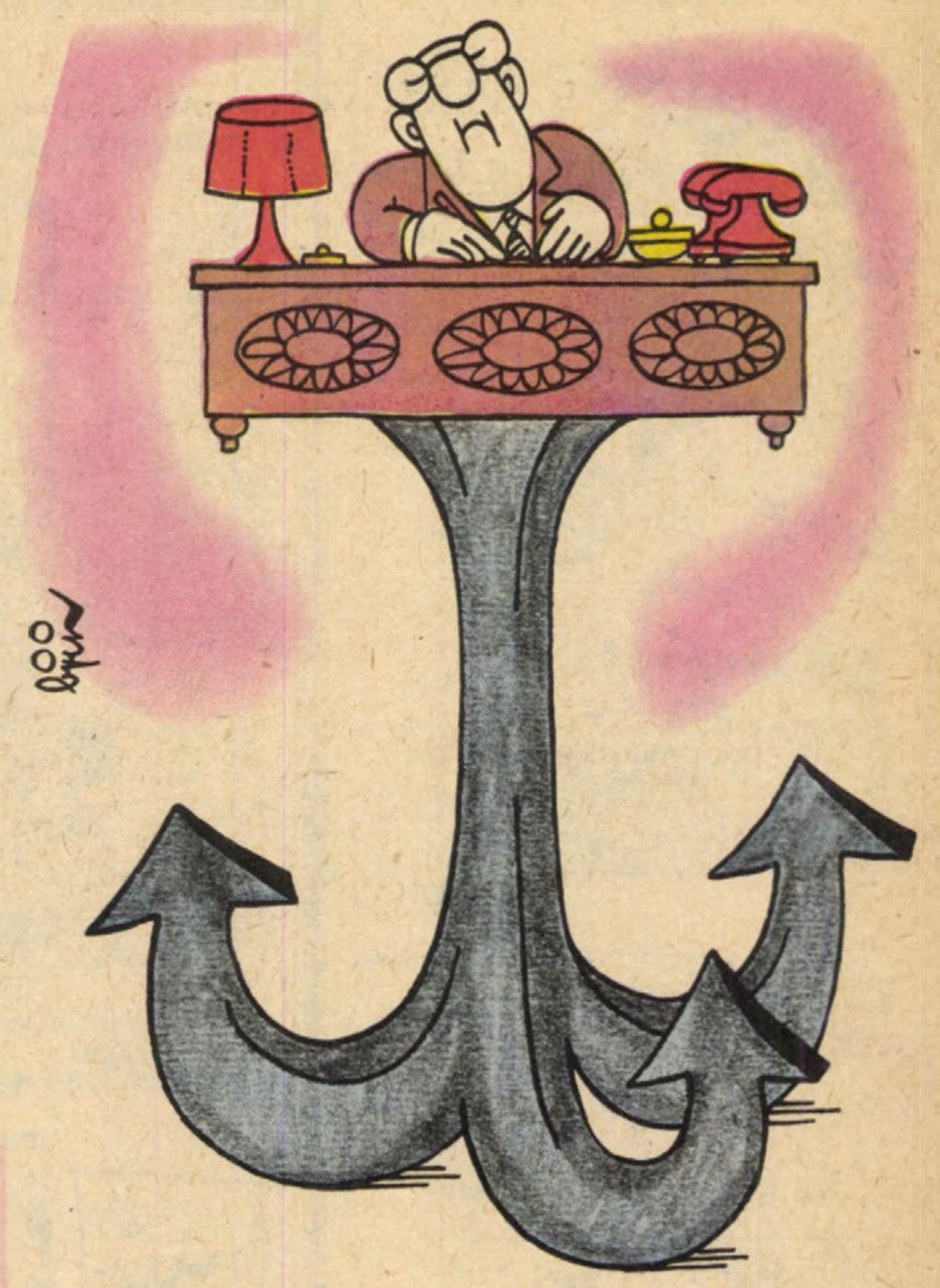

AZ ŐRÜLET ÉJSZAKÁJA

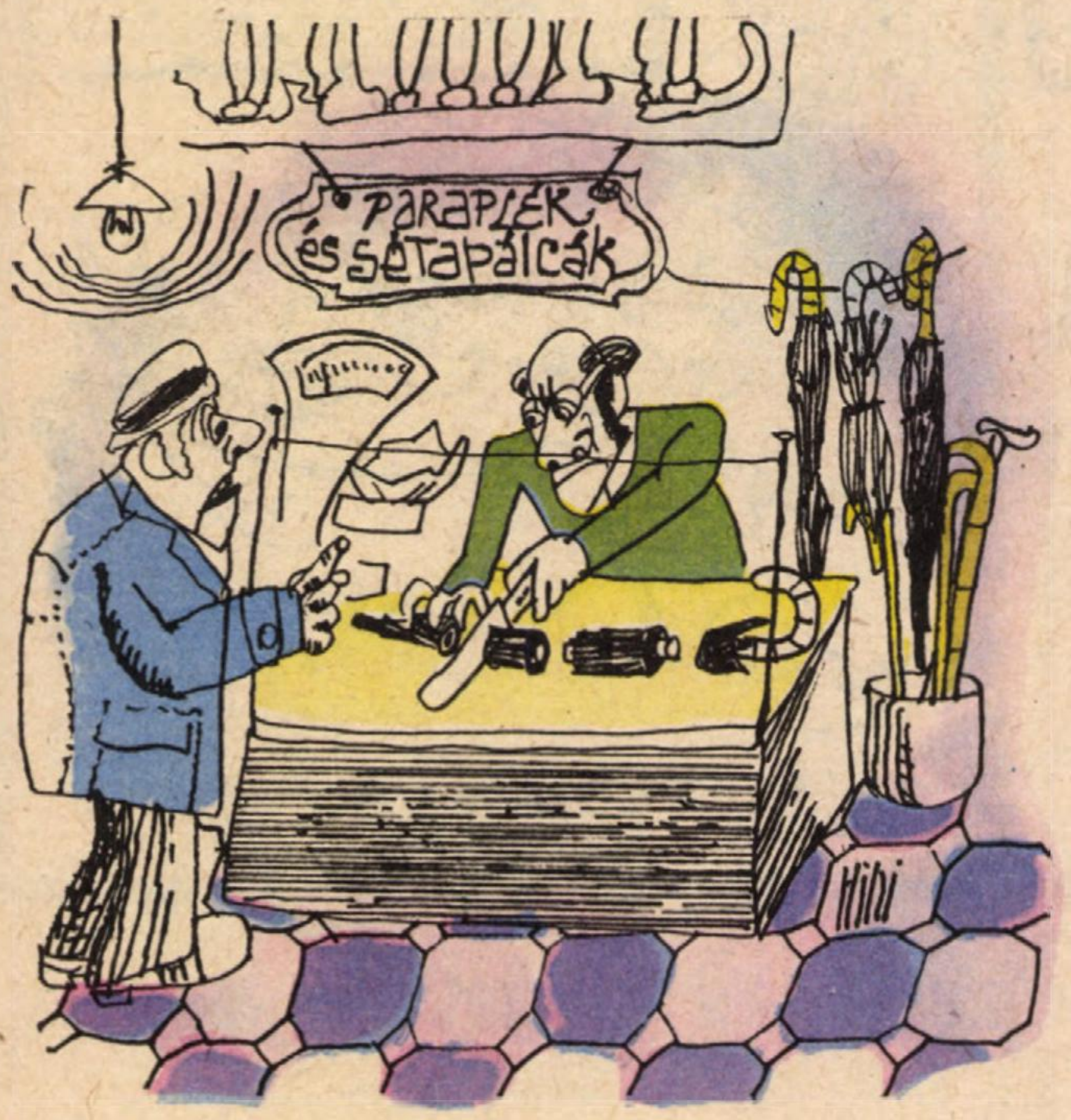
PARAPLÉK és SÉTAPÁLCÁK
Hibi

– Nekem ne adjon folyton végeket!...

ÁPRILISI TRÉFA AZ ENSZ-BEN

Április elseje ugyan már messze van, de ENSZ-körökben még mindig szórakoznak azon a tréfán, amelynek szerzője ismeretlen. Egy teljesen szabályos körlevelet köröztek az ENSZ-alkalmazottak között. A körlevelet Kurt Waldheim főtitkár „írta" alá, legalábbis az ő tökéletesen megtévesztő aláírása szerepelt a körlevélen, amely szerint „takarékossági és egészségügyi szempontokból azok a beosztottak, akik az első 15 emeleten dolgoznak, nem vehetik igénybe a személyfelvonót, lépcsőn kell eljutniok munkahelyükre". A körlevél rendelkezése értelmében mindazok, akik a 15-ik emeleten felül dolgoznak (az ENSZ-palota 39 emeletes), a Biztonsági Tanács külön engedélyével már felvonón közlekedhetnek. Milyen jó lenne, ha az ENSZ minden alkalommal ilyen derűt és jókedvet sugározna az emberiségre!

ELŐKELŐ HELY

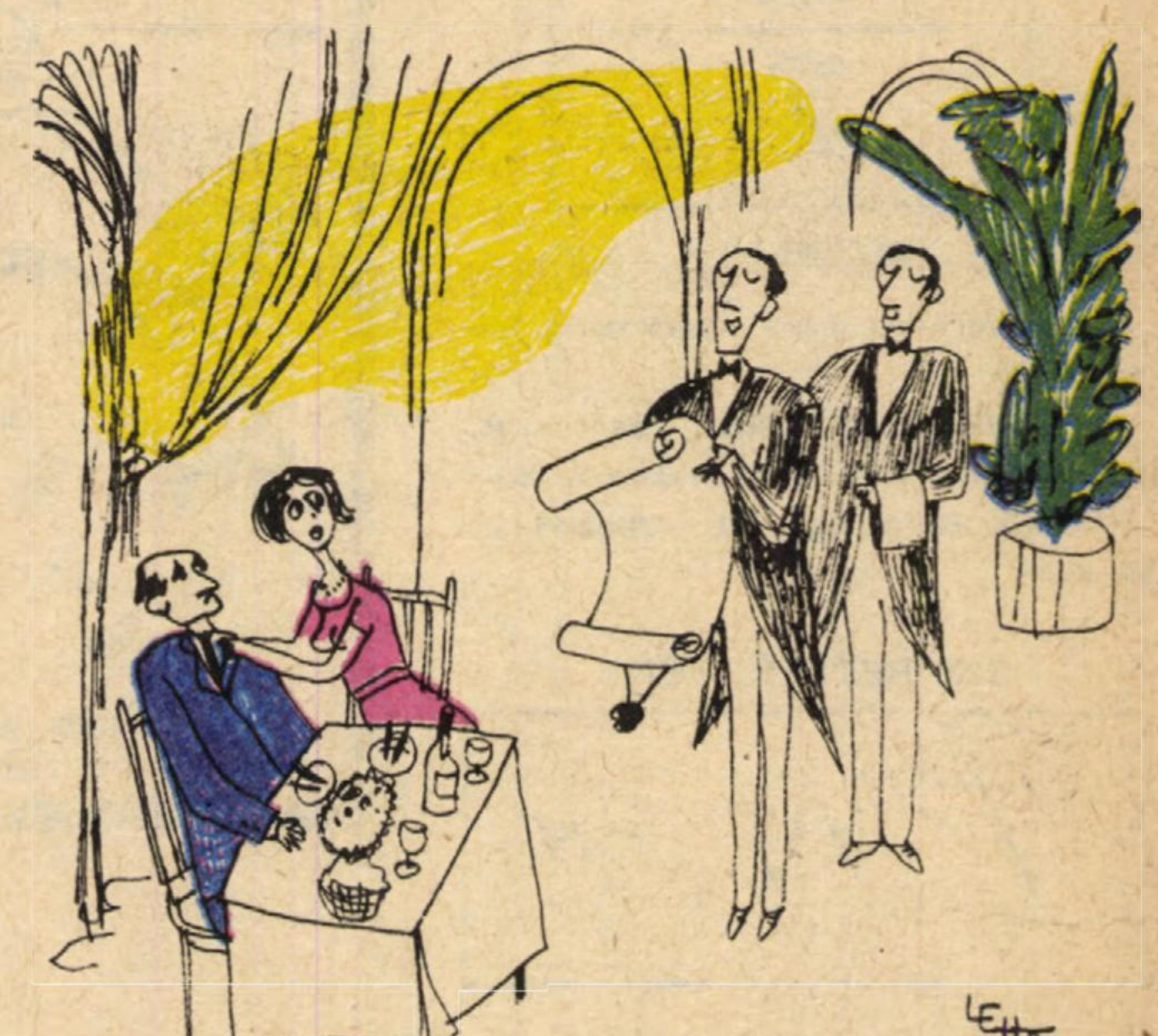

– Most pedig kihirdetjük a számla végösszegét!...

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

ÁDÁM és ÉVA

NAGY EMBEREK • KIS TÖRTÉNETEI

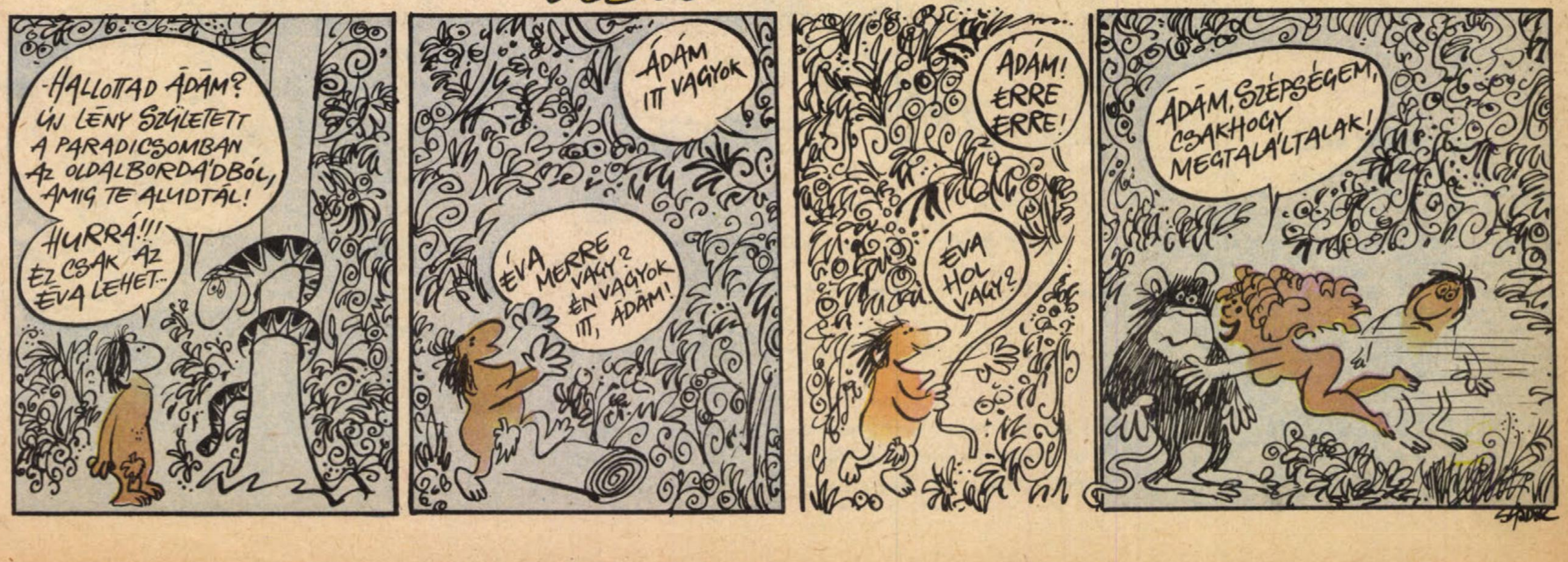
-HALLOTTAD ÁDÁM? ÚJ LÉNY SZÜLETETT A PARADICSOMBAN AZ OLDALBORDÁDBÓL, AMÍG TE ALUDTÁL!
HURRÁ!!! EZ CSAK AZ ÉVA LEHET...
-ÁDÁM ITT VAGYOK
ÉVA MERRE VAGY? ÉN VAGYOK ITT, ÁDÁM!
ÁDÁM! ERRE ERRE!
ÉVA HOL VAGY?
ÁDÁM, SZÉPSÉGEM, CSAKHOGY MEGTALÁLTALAK!
Á!